

Josip Pečarić, MARKO FRANOVIĆ

JOSIP PEČARIĆ

MARKO FRANOVIĆ

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić, 2021.

*Dragom prijatelju u velikom hrvatskom
domoljubu Marku Franoviću u povodu
njegovog 80. rođendana*

Akademik Josip Pečarić

KAZALO

UVOD	11
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ; BITI BOKELOJ U DALJINI	18
INTERWIEV : MARKO FRANOVIĆ	20
HRVATI SYDNEYA ZA SAT VREMENA SKUPILI \$500.000 ZA ŽRTVE POTRESA	23
FRANOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	30
BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI – HRVATSKI, ELEMENT, ZAGREB, 1999.	30
MARKO FRANOVIĆ, MORAMO STALNO DRŽATI DO SVOGA	30
ZA HRVATSNU HRVATSNU, ELEMENT, ZAGREB, 2001.	40
RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY ODGOVARA NA PITANJA	40
POBJEDJUJU LI JUGONOSTALGIČARI NA HRVATSKOM RADIJU “AUSTRALIJA”?	49
PRONAĐENA POLOVINA DUŠE, ZAGREB, 2002.	55
SMRT JUGOSLAVIJE	55
HRVATSTVO BOKE KOTORSKE	67
PUT U AUSTRALIJU: MEĐU SVOJIMA	74

SRPSKA LEKCIJA	80
U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI	
HRVATSKI / BORBA ZA BOKU KOTORSKU 2,	
ZAGREB, 2004.	86
DUBROVNIK SE BRANI BOKOM...	86
'AKO VOLIŠ HRVATSku SVOJU', ZAGREB, 2014.	86
OTVORENO PISMO	89
AUSTRALSKI HRVATI I PRONAĐENA POLOVINA	
DUŠE	92
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. .100	
PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA .100	
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK	
IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE	
PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	106
JOSIP PEČARIĆ, U HRVATSKOJ SE POLITIKA NE	
VODI RAZUMOM	106
PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB,	
2019.	110
VLADO GLAVAŠ, HRVATSKA ZOVE SOKOLOVE	110
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?	
ZAGREB, 2019.	115
PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'	115
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	121
DESETA GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA	121
PRILOG: CARLA DEL PONTE - UČENICA DR.	
MILANA BULAJIĆA	134
PROF. DR, SC. ZDRAVKO TOMAC, PORTAL,	
DRAGOVOLJAC.COM	142
ZDRAVKO TOMAC: NOVINARSKA SRAMOTA	142
INTERVJUI I DRUGE AKCIJE	149
PREDSTAVLJENA ZAKLADA ZA OBRANU	
GOTOVINE I DRUGIH GENERALA	149
MARKO FRANOVIĆ (AUSTRALIJA): MI SMO ONIMA	
KOJI NIKADA VOLJELI HRVATSku TRN U OKU	152
ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ: HRVATSKA VODI IZDAJNIČKU	
PROSRPSKU POLITIKU	163

UGLEDNI PODUZETNIK IZ DIJASPORE ŽELI	
PRAVNI PROGON ANTE JOSIPOVIĆA	168
HNES: VELEIZDAJA DRŽAVE NE SMIJE	
PROLAZITI NEKAŽNJENO!	170
MARKO FRANOVIC U BUJICI AUSTRALSKI	
HRVATI POKREĆU TUŽBU PROTIV MESIĆA ZBOG	
KRAĐE ČEKJAVA!	179
AUSTRALSKI HRVAT IZNENAĐEN	185
‘MOLIM VAS, NE OGLUŠUJTE SE’	187
VELIKA ZABAVA ZA OBNOVU VUKOVARSKOG	
VODOTORNJA U SYDNEYU	190
PROSLAVLJENA 32-GODIŠNICA PRVE	
IZGRAĐENE HRVATSKE CRKVE U AUSTRALIJI	192
MARKO FRANOVIC PISAO BANDIĆU: PODIGNIMO	
U ZAGREBU SPOMENIK HRVATSKOM	
DOMOLJUBU ZVONKU BUŠIĆU!	193
POŠTOVANA PREDSJEDNICE KOLINDA GRABAR	
KITAREVIĆ, SVOJOM PREDSJEDNIČKOM	
OVLAŠĆU POMILUJTE HRVATSKOG VITEZA	
TOMISLAVA MERČEPA!	195
‘PLENKOVICIĆeva VLADA JE FAŠISTIČKA!’	197
PODUZETNIK IZ SYDNEYA NUDI 10 MILIJUNA	
ONOME TKO DOKAŽE KOMUNISTIČKU TVRDNJU	
O 700.000 ŽRTAVA JASENOVCA	206
MARKO FRANOVIC: PODRŽIMO ISTRAŽIVANJE	
PRAVE POVJESTI, RECIMO NE SULUDIM	
IZJAVAMA KOJE ĆE AKO NE DJELUJEMO	
POSTATI KANON!	208
FILM “TKO JE SPAŠAVAO ŽIDOVE” PRIKAZAN U	
SYDNEYU	212
BOKA U SYDNEYU: SVATKO IMA PRAVO NA	
SVOJU GRUDU ZEMLJE!	213
HRVATSKA SE NAKON IZGUBLJENE ARBITRAŽE	
MORA ISPRIČATI MAĐARSKOJ	220
STIPO MLINARIĆ: ‘ČAST MI JE BILA UPOZNATI	
MARKA FRANOVICA KOJI ŽIVI TISUĆAMA	
KILOMETARA OD VUKOVARA, A VOLI GA VIŠE	
NEGO MNOGI KOJI ŽIVE U HRVATSKOJ’	223

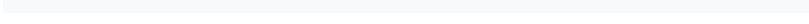
HRVATSKI ISELJENIK I AUSTRALSKI MILIJUNAŠ FRANOVIĆ KOJI ULAŽE U HRVATSKU: ‘HRVATI I DALJE ŽIVE U TITOVOOM STRAHU’	231
GENERAL ŽELJKO GLASNOVIĆ DAO POTPORU INICIJATIVI ZA “HRVATSKU ŠESTORKU”	238
HRVATSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE POZVALO NA MOLITVU ZA MARKA FRANOVIĆA	239
HVALA ZA VAŠE MOLITVE – MARKO FRANOVIĆ	240
DODIJELJENE STIPENDIJE STIPENDIJSKOG FONDA 'MARKO FRANOVIĆ' I HRVATSKOG KATOLIČKOG SVEUČILIŠTA	242
VIDEO: SLOBODAN PRALJAK JE VITEZ HRVATSKE DIJASPORE U AUSTRALIJI	245
MARKO FRANOVIĆ – DR. FRANJO TUĐMAN JE OTAC HRVATSKE DOMOVINE 20. STOLJEĆA	247
MARKO FRANOVIĆ: SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA JE NAJVEĆI NEPRIJATELJ SRBIMA I HRVATIMA	253
VELIKI INTERVJU S MARKOM FRANOVIĆEM IZ SYDNEYA	255
1991. GODINE JEDINI PRIJATELJ HRVATSKE BIO JE SVETI PAPA IVAN PAVAO II.	255
NISAM JA POSTAO HRVAT 1991. GODINE KAO NEKI!	260
JA SAM AUSTRALSKI I HRVATSKI NACIONALIST	264
ISELJENICI I NJIHOVI PRIJATELJI PROSLAVILI ROĐENDAN PODUZETNIKA I DOBROTVORA IZ SYDNEYA	270
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	314

UVOD

Kada je u Australiju došao Predsjednik RH akademik Franjo Tuđman, pozdravni govor mu je i održao moj Bokelj Marko Franović.

Marko Franović (Tivat, 1941.), hrvatski iseljenički građevinski poduzetnik, aktivist, nakladnik, podupiratelj domoljubnih i humanitarnih projekata i dobrotvor iz Sydneya, dobitnik državne nagrade u Australiji 2010. za multikulturalni marketing. Danas je Franovićeva Boka Group vodeći poduzetnik u Australiji, u upravljanju imovinom i ugradnji prozora, čiji promet iznosi nekoliko milijuna dolara godišnje.

U ovoj knjizi dajem tekstove iz mojih knjiga u kojima spominjem ovog velikog hrvatskog domoljuba i mog dragog prijatelja. Neki noviji intervjuji su također dani. Ptvi je onaj koji je dan poslije nedavno preleženog virusa covid-19 kada su se svi njegovi prijatelji molili za njegovo ozdravljenje i fio je ovog Uvoda, kao i tekst o pomoći povodom nedavnog potresa, Oba teksta su dana na portalu Zajednice bokeljskih Hrvata čiji je doživotni počasni predsjednik Marko Franović.

Životopis

Rođen je u Boki Kotorskoj, u Tivtu 1941. godine. Djetinjstvo je proveo u ozračju pritisaka. Za sebe nije vidio nikakvu budućnost među komunistima, iako je za Bokelje Hrvate, na koje se stalno vršio i vrši pritisak da postanu Crnogorci ili Srbi, i bijeg u bilo kakvu Hrvatsku bio je jedna vrst spasa od takvih pritisaka. Duboko ga je dojmio bijeg dvojice iz Boke 1951. godine. Završio je zanat s 18 godina. Po završenom zanatu pokušao je pobjeći iz onakve komunističke Jugoslavije. Prvi bijeg nije uspio, ali drugi bijeg 1960. je uspio. Na putu do Australije boravio je u kampovima u Trstu i Latini. Bježavši od Titova režima, izbjegao je iz Italije i završio u kampu za zadržavanje Bonegilla kod Alburyja.

U Australiji su mu se nešto poslije pridružila njegova dva brata Božo i Ivo. I oni su morali bijegom doći u Australiju, jer ni putovnice nisu dobili. Braća su počela ni od čega. Marlivo su radili i uskoro su postali vlasnici uglednog poduzeća Boka AluminiumWindows. U Australiji je poslao ugledni poslovni čovjek. Prvi su dani bili teški jer nije bilo Hrvata u okolišu. Uvidio je ipak da je mnogim Hrvatima, nezavisna Hrvatska bila vrjednija i od njihovih obitelji, i kako su cijeli svoj život posvetili toj ideji. Osvjedočio se UDBA uspijevala među te Hrvate ubaciti svoje plaćenike – na žalost Hrvate. Desetljeća su prolazila a nikako da doživi toliko čekanu slobodnu Hrvatsku. Već je skoro svaku nadu izgubio početkom 1980-ih pa je tek 1987. godine, poslije 26 godina boravka u Australiji uzeo australsko državljanstvo. Nada se probudila kad su u Sydneyu uspjeli sagraditi dvije nove crkve u godinu dana. Tad mu se javlja osjećaj da njegovi Hrvati mogu ipak stvoriti cijelog života sanjanu slobodnu Hrvatsku. U Hrvatskoj se događaju demokratske promjene, hrvatski komunisti dopuštaju prve slobodne izbore, za koje su bili su uvjereni da će na njima pobijediti. 30. svibnja 1990. Franoviću je bilo ostvarenje dugogodišnjeg sna, sna hrvatskih naraštaja i naraštaja. Uskoro su Hrvatsku napali srpsko-crnogorski osvajači. Angažirao se na sve načine ne bi li pomogao Hrvatskoj. Franović i drugi iseljenici pomagali su novčano i na druge načine, uključujući i razgovore s australskim političarima, koristeći se svojim poslovnim ugledom. Franović je poslao i oko 550 pisama poslao čitavom (zapadnom)

svijetu, pa i samom papi. Domovinu Hrvatsku prvi put je posjetio 1992. godine.

Nesebično je višemilijunskim donacijama u australskim dolarima pomagao Hrvatskoj koja je trpila u ratu, pomagao je u Australiji tamošnjim hrvatskim crkvama, domovima i klubovima (u australskim dolarima, naravno), jedan od donatora hrvatskog veleposlanstva u Canberri. Hrvatski su iseljenici u Sydneyu još 1994. Marka Franovića rekli da je "jedan od najplemenitijih hrvatskih dobrotvora na ovom kontinentu". Franovići su bili glavni donator za izgradnju dijela tribina na stadionu Croatie (Sydney), koja nose ime "Boka Stand", po rodnoj Boki Kotorskoj braće Franovića. Franovićevi su radnici, Marko, njegova braća i obitelji radili danonoćno da bi ove tribine otvorio baš hrvatski predsjednik Franjo Tuđman. Tad su mnogi Hrvati u Australiji vjerojatno naučili o hrvatstvu Boke Kotorske, kada su vidjeli kako predsjednik odlikuje Hrvate iz Boke i otvara natkrivene tribine koje nose ime Boke Kotorske. Franovići su veliki ljubitelji imena rodne Boke Kotorske. Hrvatski tjednik Boka CroPress iz Sydneysa je zapravo spašeni tjednik Novu Hrvatsku, a onda su oni iz zahvalnosti promijenili ime njemu u čast. Nikad nije prestao ni s pomoći domovini. Tek osnovanoj Znakladi za istinu o Domovinskom ratu, osnovanoj radi pružanja pomoći hrvatskim generalima u Haagu, Franović je bio član Upravnog vijeća Znaklade. Bio je jedan od devet uglednih osoba iz različitih područja javnog života domovinske i iseljene Hrvatske. Dao je potporu braniteljskim prosvjednicima na Savskoj 66 u Zagrebu 2015. godine, ukazavši im potporu posjetom. 22. svibnja 2016. tijekom svečanog ručka u hrvatskom naselju 'Kardinal Alojzije Stepinac', Marko Franović je potakao akciju prikupljanja novaca za Vukovarski toranj.

Franović je uvijek bio samozatajan. Objavljeno je nekoliko intervjuja s njime i gotovo uvijek je odbijao govoriti o sebi. Nešto više rekao je zemljaku Josipu Pečariću u razgovoru za Hrvatsko slovo 12. prosinca 1997. naslova "Moramo stalno držati do svoga" (tekst razgovora objavljen i u knjigama "Borba za Boku kotorskiju" i "Pronađena polovica duše"). Kad je hrvatski filmski redatelj Jakov Sedlar odlučio napraviti film o dobrotvoru Franoviću, Franović je pristao samo govoriti u filmu o njegovoj Boki Kotorskoj

Nagrade

Marka, Božu i Ivu Franovića odlikovao je predsjednik Republike Hrvatske Franjo Tuđman kad je posjetio Australiju. Odlikovao ih je Redom hrvatskog pletera. Hrvatska zajednica je 25. veljače 2010. priredila svečanu večeru zahvalnicu braći Franovićima u prepunoj dvorani Hrvatskog kluba Kralj Tomislav u Sydneyu, "za sva dobročinstva koja su vrijedna braća tijekom godina učinila za našu hrvatsku zajednicu na ovom dalekom kontinentu kao i svesrdnu pomoć domovini Hrvatskoj u najtežim trenutcima borbe za svoju slobodu i neovisnost". 2009. godine dobio je australsku poslovnu nagradu za etničke zajednice, u kategoriji srednjih do velikih poslovnih subjekata.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Marko_Franovi%C4%87

Odluka kojom se odlikuju Redom Hrvatskog pletera

PREDsjEDNIK REPUBLIKE HRVATSKE

Na temelju članka 98. Ustava Republike Hrvatske

NARODNE NOVINE

SLUŽBENI LIST REPUBLIKE HRVATSKE

i članka 2. stavak 1., Zakona o odlikovanjima i priznanjima Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 20/95.), donosim

ODLUKU

KOJOM SE ODLIKUJU REDOM HRVATSKOG PLETERA

za osobit doprinos u izgradnji veleposlanstva i uspostavi diplomatsko-konzularnih predstavništava Republike Hrvatske u Australiji:

1. Marko Babić Canbera
2. Nikola Babić Melbourne
3. Veljko Bosnić Sydney
4. Steve (Stiv) Bakarić Sydney
5. Rade Buljubašić Melbourne
6. Vlado Butković Wollongong
7. Rade Čikeš Sydney
8. Ivan Domazet Canbera
9. Karlo Filipović Melbourne
10. Božo Franović Sydney
11. Ivan Franović Sydney
12. Marko Franović Sydney
13. Šime Gulan Canbera
14. Andro Glavinić Canbera
15. Mate Lukić Canbera
16. Ivan Karaula Melbourne
17. Marko Kasunić Sydney
18. Branko Klarica Melbourne
19. Boris Laurić Sydney
20. Ivo Mateljan Perth
21. Antony Mikulić Canbera
22. Pere Milin Canbera
23. Marko Ostojić Sydney
24. dr. Mladen Petravić Canbera
25. Jure Praljak Canbera
26. Toni Prtežina Canbera
27. Ivan Stojić Sydney
28. Stjepan Sučić Melbourne
29. Mario Šerić Sydney
30. Ivan Škratulja Melbourne
31. Mirko Škrnjug Canbera
32. Faust Šešelja Canbera
33. Ivica Šoštarko Canbera
34. Stipe Tabak Melbourne
35. Neven Tičinović Sydney
36. Joso Tokić Canbera
37. Nikola Tulić Sydney
38. Stipe Ujdur Canbera

39. Mile Vidović Canbera
40. Mate Verkić Melbourne

Broj: 01-051-95-16-3/1
Zagreb, 15. lipnja 1995.

PREDSJEDNIK REPUBLIKE HRVATSKE

dr. Franjo Tuđman, v. r.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: BITI BOKElj U DALJINI

Nevenka Nekić svoju knjigu „Kotorska trilogija“, Zagreb, 2013. završava pjesmom „Spomen na Boku“ našeg pjesnika Frana Alfirevića. Pjesma počinje ovako:

*Nikada ti ne bih mogao reći zbogom,
Zemljo neizrecive ljepote,
Dok samac u daljini kročim trudnom nogom
I svaki dan žudim što mi ga udes ote.
Nikad ti ne bih mogao reći zbogom.*

Alfirević je kao malo dijete došao u Kotor i zauvijek ostao i Bokelj i zaljubljenik u Boku. Svi koji vole Boku uživat će u knjizi u kojoj Nevenka Nekić opisuje život u Kotoru i kasnije posjete Kotoru svoga oca i bake, koji su isto kao Alfirević došli živjeti u Kotoru i otac joj je tamo proživio svoje djetinstvo. Kao i Alfirević i njen otac i baka su zauvijek ostali i Bokelji i zaljubljenici u Boku. Da, Boki nikada ne možemo reći zbogom mi koji smo otišli iz nje. Naravno, mi u Hrvatskoj smo došli u matičnu državu, pa nam je mnogo lakše nego onima koji su otišli daleko. Nedavno je u Hrvatsku došao iz daleke Australije i Marko Franović na inauguraciju hrvatske predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović. Ponosni smo na tog našeg Bokelja, koji slovi kao najveći hrvatski donator u Australiji. Kada je tamo dolazi predsjednik Tuđman, on mu je i održao pozdravni govor. Dobio sam jedan komentar na moj tekst *Bokelji proslavili svoga zaštitnika-Boka u Kotoru*, Glas Brotnja, 11. 02. 2015., tj. nerazumijevanje moje tvrdnje:

Zabrinjava biskupova rečenica:

“...Dragi štovatelji svetoga Tripuna, ponosimo se našim zaštitnikom, mučenikom svetim Tripunom. On nije bezimena kultna osoba...”

Naime, Biskup Kotorski je u svom pismu govorio o tome kako je naprasno sv. Tripun postao Kultna osoba. Pogledajte o čemu se radi:

Zato je značajno što je Hrvatska bratovština Bokeljska mornarica 809 Zagreb sačuvala ono „Hrvatska“ u svom nazivu. Sigurno zaslužuje svaku našu potporu.

Akademik Josip Pečarić

https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/1995_07_46_901.html

INTERVIEW: MARKO FRANOVIĆ

23. rujna 2020.ZBH.Hr

PRENOSIMO SA PORTALA DOMOVINA –AUSTRALIA

Marko Franović, Hrvat iz Boke kotorske, najuspješniji poduzetnik i darežljivi dobrotvor, posebno iz razloga koji su izravno povezani s postizanjem neovisnosti Hrvatske i promicanjem njezinih istina. Desetljećima živeći u Australiji (Sydney), nikada nije napustio svoju borbu za Hrvatsku i zaista je svojom intenzivnom strašcu služio kao jedan od njenih kotača slobode. Bježeći od komunističke Jugoslavije 1960. godine, nakon nekoliko mjeseci u izbjegličkim kampovima u sjevernoj Italiji, završio je u australijskom migracijskom centru Bonegilla, a zatim u Sydneju, a kasnije su im se pridružila njegova dva brata (Bozo i Ivo), koji su također pobjegli iz komunističke Jugoslavije. Približavajući se svom 80. rođendanu (koji će se slaviti 2021.) obolio je od COVID-19 (Coronavirus) i preživio. Put do njegovog potpunog oporavka bio je surov, zahtjevan i još uvijek traje, ali, vidjevši ga četiri mjeseca nakon zaraze, radujemo se njegovom oporavku.

Pa, kako je zapravo biti zaražen COVID-19 koronavirusom i izaći s druge strane oporavljen i vodeći život što potpunije? Evo što je gospodin Franović imao reći u mom intervjuu s njim.

U ožujku ove godine zaraženi ste koronavirusom COVID-19. Možete li nam reći što se dogodilo?

Pozvan sam na večeru u Sydney sa oko 100 ljudi iz cijele Australije i postoji mogućnost da sam tamo zaražen virusom; mjesto je bilo krcato. Prije tog dana nisam bio nigdje gdje je bila velika gužva ili puno ljudi na jednom mjestu za svojevrsni skup.

Kada ste prvi put osjetili da ste možda bolesni od COVID-19? Odnosno, što ste osjećali, koje simptome?

Par dana nakon te večere počeo sam osjećati nekakvu slabost, jednostavno nisam imao kontrolu nad sobom, nisam bio sposoban voziti automobil. Otišao sam u bolnicu na testiranje na COVID-19.

Je li vam bilo do borbe protiv virusa prije nego što ste završili u bolnici? Jeste li se pokušali oduprijeti simptomima bolesti?

Da vam pravo kažem, tada nisam vjerovao u takve simptome virusa. Bio sam skeptičan prema virusu koji je izazvao toliko posljedica. Nisam želio vjerovati da sam zaražen. S obzirom na to da su medicinski nalazi na rendgenskim snimkama mog srca bili dobri, otisao sam kući iz bolnice, misleći da je sa mnom sve u redu.

Nakon koliko vremena i s kojim simptomima ste opet završili u bolnici?

Nakon što sam stigao kući, moje se stanje počelo pogoršavati. Općenita slabost, nisam mogao ustati iz kreveta, disanje mi je bilo otežano i otežano, a osjećao sam stalni pritisak na pluća i, stoga, ponovno završio u bolnici.

Što se dogodilo u bolnici, kako je sve prošlo i što je poduzeto da se vratite na zdravlje?

Peti dan moje se zdravstveno stanje počelo brzo pogoršavati. Kad sam počeo uzimati 91 kisika, prebacili su me na odjel intenzivne njegе. Nakon toga stavili su me na respirator i 25 dana sam bio u induciranoj komi, a 30 dana na dijalizi. Bubrezi su mi otkazivali, razvijala se upala pluća, jetra je bila zaražena, žučni mjeđuh predstavljao je probleme (trebat će mi operacija), bolujem od dijabetesa i uz sve to obolio od infekcije krvi – sepse.

Sigurno je bilo vrlo teško otkriti koliko je vaša bolest opasna po život. Kako ste se ponijeli s takvom spoznajom? Koji je bio najteži dio vašeg ozdravljenja?

Kako sam bio u induciranoj komi, nisam bio svjestan ničega, što je možda dobro. Kad sam se probudio iz kome, u početku nisam znao gdje sam, ne sjećam se ničega. Prvo što sam pitao je je li završen jedan od poslova moje tvrtke. Ležeći dva mjeseca u krevetu na ledima nisam se mogao okrenuti u stranu (obično spavam sa strane), bilo mi je jako teško. Izgubio sam 11 kilograma tjelesne težine dok sam bio u bolnici.

Što vam je bilo najvažnije tijekom liječenja?

S obzirom na to da tijekom svog „spavanja“ nisam bio pri svijesti, ono što su radili bilo je plodno, donijelo je dobre rezultate.

Kako biste komentirali zdravstvene usluge koje su vam pružene?

Liječio sam se u bolnici Sutherland. Nemam riječi koje bi na adekvatan način mogle opisati njegu koju sam тамо doživio. Riječi mi propadaju kad pokušavam opisati njegu koju sam pružao тамоšnjem medicinskom osoblju. U brizi za bolesne te osobе svakodnevno riskiraju vlastite živote i živote svojih obitelji. Mislim da ih javnost ne poštuje dovoljno. Mogu reći da sam sada živ zbog njihovih napora.

Liječio sam se eksperimentalnim lijekom Hydroxychloroquine i drugim lijekom u kombinaciji.

Je li mi ovo pomoglo?

Ne znam. Kad sam se probudio, rekli su mi da moram imati snažnu želju za životom, jer su se, rekli su, borio i da sam zahvaljujući toj volji za životom i preživio. Liječnici moj oporavak smatraju čudom. Ja u to vjerujem.

<https://zbh.hr/2020/09/23/interwiev-marko-franovic/>

HRVATI SYDNEYA ZA SAT VREMENA SKUPILI \$500.000 ZA ŽRTVE POTRESA

CROATIAN-AUSTRALIAN WEEKLY Wednesday, 13.
January 2021 Vol. 9, No. 418 | \$ 4

SNAŽAN POTRES ZAVIO JE U CRNO HRVATSku BANOVINU, A NAJVIŠE GRAD PETRINJU

(Domovina) - U prvom danu Nove godine, u petak 1.1.2021. u Hrvatskom klubu ‘Kralj Tomislav’” u poslijepodnevnim satima održan je sastanak predstavnika klubova i Hrvatskih katoličkih centara u Sydneyu na kojem je odlučeno da se zajedno prikuplja novac za stradale u potresu i da je najbolji način da se to sve vodi preko karitativne udruge “Kruh Svetog Ante” koja već tri godine djeluje i radi u Australiji, a koju vode naši ovdašnji svećenici franjevci.

Zaključeno je također da je najbolje da se novac šalje direktno na Caritas Sisačke biskupije koja je najviše nastradala ili jednostavno na Hrvatski Caritas sa sjedištem u Zagrebu koji je također opet nastradao u potresu u ožujku sada već prošle godine ali nažalost i u ovom zadnjem kada je mnogo onoga što je za prvu ruku uređeno opet oštećeno ili uništeno.

Među dvadesetak prisutnih na sastanku koji je tek počinjao Marko Franović je na samom početku ispisao ček na \$250.000 a onda je nazočnima i po prvi puta otkrio i rekao da je on već poslao za onaj prvi potres u Zagrebu u ožujku 2020. godine - \$100.000 od čega \$50.000 samostanu Časnih sestara Milosrdnica u Zagrebu sa sjedištem u Frankopanskoj ulici te \$50.000 "Povijesnom institutu" na Gornjem gradu također u Zagrebu.

Marko Franović je dakle sam dao \$350.000. Markov brat Božo Franović koji je također bio na sastanku te večeri dao je \$100.000, a Ivan Špehar je dao \$50.000.

Fra Petar Horvat, župnik Hrvatskog katoličkog centra u St. John's Parku u Sydneyu, rekao je da je novac počeo prikupljati čim je čuo vijest o potresu, a novac su njegovi župljeni samoinicijativno počeli slati te je prikupio gotovo \$50.000, koje je odmah poslao svom subratu, fratu Draganu Grizelju, župniku župe Hrastovica u neposrednoj blizini Petrinje koja je teško nastradala.

Fra Ivo Tadić iz Wollongonga u ime "Kruha Svetog Ante" u Australiji rekao je da će oni za sada dati \$40.000, s time da je ovo jasno tek sami početak akcije.

Svi prisutni složili su se da je to zapravo samo prva akcija prikupljanja i da će se za stradale potresom nastaviti prikupljati kroz cijelu godinu koja je pred nama te da će se sljedeći sastanak koordinacije klubova i crkava održati u nedjelju, 10.1.2021. također u Hrvatskom klubu "Kralj Tomislav".

Dan kasnije, točnije u pola noći sa subote 2. siječnja na nedjelju 3. siječnja ove godine, u kući Marka Franovića na Cronulli u Sydneyu okupilo se nekoliko hrvatskih muškaraca revnih katolika: Zoran Mihaljević, Mile Michael Bošnjak, Mark Franović, Ante Mihaljević i Damir Berdi te Petar Mamić, koji su zajedno molili krunicu sa Sisačkim biskupom Vladom Košićem, te isusovcem patrom Ikom Mandurićem i fra Markom iz Kanade, a u sklopu "Krunice Hrvata cijelog svijeta" koju mole u isto vrijeme Hrvatice i Hrvati sa svih kontinenata.

U Hrvatskoj je to bila subota poslijepodne u dva sata, a u Sydneyu pošto je deset sati ispred - bila je točno ponoć. Biskup Košić zahvalio je u svoje ime i svih svojih vjernika prisutnima, a posebno Marku Franoviću i bratu mu Boži.

Marko Franović je tom prilikom nasmijao sve prisutne, jer kada su ga pitali kako se osjeća nakon preboljene bolesti uzrokovane Covidom 19 (kada je bio mjesec

dana bez svijesti na respiratoru u teškom stanju u ožujku i travnju 2020. godine), i da li ima kakvih promjena, odgovorio je da jasno ima, rekao je: Prije sam radio šest dana tjedno po desetak i više sati te sam se ustajao svako jutro u pet minuta do četiri, a sada to više

nije tako - sada radim šest dana po opet desetak sati i više, ali se ustajem u četiri i dvadeset.

Neka Bog blagoslovi i čuva hrabrog i velikog domoljuba nesalomljiva duha i srca Marka Franovića, koji će ako Bog da ove godine u subotu 8. svibnja 2021. napuniti 80 godina života!

Marku Franoviću ovo je samo još jedan od mnogobrojnih čekova koje ispisuje desetljećima i daje za Hrvatske klubove, crkve, udruge, pojedince i potrebe širom Australije i Hrvatske.

Od ovog prvog broja naših novina pa kroz cijelu 2021. godinu iz broja u broj donositi ćemo novosti u vezi vaših donacija, imena darovatelja, te izvještaje iz Caritasa što se događa s novcem koji šaljemo.

Na trećoj stranici imate informacije kako možete darovati novac za stradale u potresu. (Petar Mamić)

<https://hrvatskonebo.org/2021/01/16/hrvati-sydneysa-za-sat-vremena-skupili-500-000-za-zrtve-potresa-na-banovini/>

<https://bezczenzure.hr/iseljenistvo/hrvati-sydneysa-za-sat-vremena-skupili-500-000-za-zrtve-potresa/>

SYDNEY CROATIANS RAISE OVER \$500,000 IN 1 HOUR FOR CROATIA'S EARTHQUAKE VICTIMS

(Domovina) - On a cool and rainy New Year's day in Sydney, Australia, a group of prominent Australian-Croatians including Marko Franovic, Božo Franovic, Ivan Spehar, Zvonimir

Kurtovic, Tomo Lerotic, Ivica Golubic, Drago Parancin, Petar Mamic, Branko Miletic as well as Consul- General of the Republic of Croatia Ivica Glasnovic and a number of Croatian Catholic Church representatives held an emergency meeting at King Tomislav Club to start to raise funds for the victims of the recent earthquake in Croatia.

The earthquake, which the European Mediterranean Seismological Centre said had a magnitude of 6.4, hit 46km southeast of Zagreb on Tuesday on December 29, causing a huge amount of material damage in and around the Petrinja-Sisak- Glina areas of central Croatia, along with at least seven confirmed fatalities. So the new committee, with the working name of the ‘NSW & ACT Committee for Petrinja’ was formed with the aim of helping with the rebuilding of the affected areas, which according to reports were suffering from a lack of basic goods like water, clothing, food as well as living quarters and other shelter during the middle of the northern winter and the ongoing COVID pandemic.

Within some 60 minutes, over \$500,000 was raised – mostly from the goodwill and heartfelt donations of Marko Franovic who gave \$350,000, his brother Božo Franovic who donated \$100,000 and Ivan Spehar who signed off on \$50,000. Other money came from the Croatian Catholic Center St. Nikola Tavelic and other Croatian Churches across NSW. The ‘NSW & ACT Committee for Petrinja’ will meet again on Sunday, January 10 in order to finalise their fundraising efforts for the earthquake victims, the proceeds of which will be collected by the Croatian Charity St. Anthony’s Bread, and will be sent to Croatia’s Caritas for dispersal to those affected by this tragedy.

If you would like to donate, please go to the following account: St. Anthony’s Bread Commonwealth Bank of Australia BSB: 062-922 ACC: 10207613 Note that all donations are tax deductible within Australia. (Branko Miletić, Sydney)

FRANOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**BORBA ZA BOKU KOTORSKU / U BOKI
KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI –
HRVATSKI, ELEMENT, ZAGREB, 1999.**

MARKO FRANOVIĆ

MORAMO STALNO DRŽATI DO SVOGA

Hrvatsko slovo, 12. prosinac 1997.

* *Gospodine Franović, Vi ste Hrvat iz Boke. Među našim iseljenicima ovdje u Australiji nisam sreo mnogo Bokelja. Ovdje u Sydneyu kažu mi za Vas kako ste "jedan od najplemenitijih hrvatskih dobrotvora na ovom kontinentu". Znam da o tome i ne volite puno pričati, pa molim Vas da čitateljima Hrvatskog Slova kažete nešto o sebi i o tome kako ste stigli u Australiju.*

- Rođen sam u Tivtu, u prelijepoj Boki kotorskoj, 1941. godine. Kada su 1951. dvojica pobjegla iz Boke u inozemstvo, to je ostavilo dubok

dojam na mene, jer ni sam nisam video za sebe nikakvu budućnost među komunistima, iako je za Bokelje Hrvate, na koje se stalno vršio i vrši pritisak da postanu Crnogorci ili Srbi, i bijeg u bilo kakvu Hrvatsku bio je jedna vrst spasa od takvih pritisaka. Poslije završenog zanata u 18-oj godini prvi put sam pokušao bježati iz takve komunističke Jugoslavije. Uhvaćen sam, ali sam 1960. u drugom pokušaju uspio pobjeći. Poslije kampa u Trstu i Latini, dolazim u Australiju. Kasnije mi se pridružuju i dva brata, Božo i Ivo, koji nisu ni dobili putovnice pa su i oni morali pobjeći u Australiju. Počeli smo od ničega a postali vlasnici uglednog poduzeća "Boka Aluminium Windows".

*** Gospodine Franović, uvijek ste bili djelatni u borbi za hrvatsku državu. Kažite nam nešto o tome.**

- Od prvog dana, od kad se počela proljevati hrvatska krv, video sam da postaje ozbiljno i da se moramo svi uključiti u borbu za stvaranje naše nezavisne države. A to je bilo prvi put kad sam bio 100% uvjeren kako poslije mnogo godina sanjanja o Hrvatskoj, taj svoj san možemo zaista i ostvariti. Pomagali smo, kako sa novcem, tako i na svaki drugi način, uključujući i razgovore s australskim političarima, jer sam ja ovdje ipak poznati biznismen. Čak sam i oko 550 pisama poslao čitavom (zapadnom) svijetu, pa i samom papi. Ne znam koliko je to pomoglo, ali znam da sam upotrijebio puno vremena i naravno ne bih žalio ni mnogo više kad imamo našu Hrvatsku.

*** Gledao sam snimku dočeka predsjednika Tuđmana u Australiji i znam da ste Vi i vaša braća odlikovani Redom Hrvatskog pletera. U ime svih nagrađenih Hrvata u Australiji upravo ste se Vi zahvalili Predsjedniku. Kako ste doživjeli taj trenutak?**

- Primajući odličje kroz glavu mi je proletio cijeli moj život i sve što sam doživio i video u našoj borbi za Hrvatsku. Kad sam došao u Australiju, živio sam u okolišu u kojem nije bilo naših ljudi, ali ipak sam video kako je mnogim Hrvatima, nezavisna Hrvatska bila vrjednija i od njihovih obitelji, i kako su cijeli svoj život posvetili toj ideji. Istodobno sam video koliko UDBA uspijeva među takve ljude ubacivati svoje plaćenike - na žalost Hrvate. A i sam sam iz godine u godinu, još iz djetinjstva, čekao takvu Hrvatsku. Početkom 80-ih godina već sam bio izgubio svaku nadu, tako da sam tek 1987.

godine, poslije 26 godina boravka u Australiji uzeo australsko državljanstvo. Ali kada smo ovdje u Sydney-u uspjeli sagraditi dvije nove crkve u godinu dana osjetio sam da mi Hrvati možemo ipak stvoriti i ono o čemu sam cijeli život sanjao. Došlo je do promjena pa i među hrvatskim komunistima koji su dozvolili prve slobodne izbore (istina, bili su uvjereni kako će oni na njima pobijediti). Tako dolazimo do 30. svibnja 1990., kada se ostvaruje san naraštaja i naraštaja. To najbolje može osjetiti onaj koji živi na drugom kraju svijeta, koji poslije 30-40 godina doživljava ostvarenje dugogodišnjeg sna. Golema je bila i tuga za Hrvatskom, koju smo najviše osjetili, gledajući mrtva tijela, masakrirana od četničkih ljudozdera, rušenje hrvatskih katoličkih crkava, gradova, kao što su Vukovar, Dubrovnik i drugi, gledajući gradove i sela u plamenu, kao i kolone prognanih iz svojih kuća, istjeranih sa svojih ognjišta. Vjerljivo je Vama teško znati kako to osjeća onaj, koji zbog jugoslavenskog zločina nikada nije mogao posjetiti svoj rodni kraj, i to samo radi toga što se osjećao Hrvatom. Sve sam to ja sam, kao i mnogi drugi, doživljavao od prvog dana od kada se počela proljevati hrvatska krv. A onda sam doživljavao nešto - prije zaista nezamislivo - dolazak u Hrvatsku. Prvi put bio sam godine 1992. Ti prvi dani zaista su me još više potresli od onog što sam gledao na TV, što srpsko-jugoslavenski i crnogorski zločinci rade od svojih susjeda. Ne smijemo nikad zaboraviti da je neovisna država Hrvatska, koju sada uživamo, plod svih žrtava za Hrvatsku - i onih iz Bleiburga i Križnog puta, i onih koji su dali svoje živote od 1941.-1945. Da nije bilo tih žrtava, za Hrvatsku se ne bi nikada znalo. Oni su ostavili sjeme koje je poslije 45 godina rodilo!

* *Gospodine Franović, zbok diktature komunizma pobjegli ste iz bivše države, iako, kako ste i sami primijetili, za Hrvate iz Boke je odlazak u Hrvatsku bio jedna vrsta spasa. Pa kako gledate danas na pitanje nacionalnog pomirenja?*

- Meni je najveći neprijatelj bio komunizam, komunisti. Kleo sam se da im nikada neću oprostiti sve što su radili i uradili. Vi i sami najbolje možete znati što znači ne moći otići kući, u našu prelijepu Boku. Ali za dobro Hrvatske oprostio sam svakom komunisti kome je Hrvatska iznad svega.

** Pomagali ste ne samo Hrvatsku u ovom ratu, već i hrvatsku zajednicu u Australiji. Pored velike pomoći u izgradnji hrvatskog veleposlanstva, mislim da Vam je posebno drag jedan drugi objekt ovdje u Sydneyu.*

- Kako svaki Hrvat najviše voli onaj kutić gdje se rodio, tako ga volim i ja. Znam da nikada više ne ću posjetiti moju voljenu Boku, jer znam da ne bih bio ni poželjan, s obzirom da su je okupirali Crnogorci i Srbi. A i sam se ne bih mogao osjećati ugodno među takvima. Ali ta sjećanja ostaju zauvijek. Ima i prilično Hrvata, kojima nije ni zamjeriti, koji nisu nikad ni znali da je Boka hrvatska zemlja i koliko je ogromna hrvatska kulturna baština u njoj. Vjerojatno su i naučili kada su vidjeli kako predsjednik odlikuje Hrvate iz Boke i otvara natkrivene tribine na stadionu Croatie (Sydney) koje ponosno nose ime "Boka Stand", ime naše prelijepе Boke kotorske.

** Pa zar Vi niste bili glavni donator za izgradnju tih tribina? Vaši su radnici, Vi, Vaša braća i obitelji radili dan noć kako bi ih mogao otvoriti upravo predsjednik Tuđman.*

- Dogovori li smo se da o takvim stvarima nećemo razgovarati. Za Hrvatsku su ljudi dali svoje živote, pa nećemo valjda sada o nekakvim novčanim donacijama!

** Istina je. Morate malo oprostiti i meni. Velika je stvar za nas Hrvate iz Boke sve što ste učinili. Svi mi u Hrvatskoj znamo kako je velika pomoć stizala u domovinu iz Australije. A da su najveći donatori upravo naši Bokelji ispunjava nas ponosom. No, kako gledate na situaciju u Boki danas?*

- Situacija je stravična što pokazuje i prošlogodišnje umorstvo kotorskog biskupa Gugića. Ni umirovljenom mu nisu dali da ode živjeti u nezavisnoj državi Hrvatskoj, da u njoj uživa, već su mu život oduzeli na vrlo brutalan način. Kao da su naši susjedi slični onima u Novoj Gvineji, kamo civilizacija nije ni prodrla. Ipak nadajmo se da će se situacija poboljšati ukoliko se Crna Gora odvoji od Srbije, jer takva Crna Gora mora biti okrenuta zapadnom svijetu. Zapadna civilizacija u Crnoj Gori značila bi i povratak Boke tamo gdje je oduvijek bila i gdje pripada.

*** Što biste još rekli o Domovinskom ratu?**

- Srbija i Crna Gora su se obrušile silom na goloruke susjede. Ali hrvatski duh i sve ono zašto su Hrvati stoljećima davali svoje živote, učinili su da njihovi sinovi to osjete u svom srcu. Tako su, iako mnogo slabiji, postali mnogo jači. Uostalom, borili su se za svoje, na svome. A svoje se ne može napustiti. Evo kako je o tome govorio australski političar Ivan Pech na simpoziju u Sydneyu, mislim 1989., kada su ga doveli u kolicima. Rekao nam je: "Osjećam se vrlo ponosan da se nalazim među nacijom koja nikada nije napadala na susjede, već se samo borila protiv onih koji su optimali njihova ognjišta". Pa ako takve riječi i osjećaje može izraziti jedan stranac onda se mi Hrvati možemo upitati - ima li itko na svijetu bolju i čistiju prošlost nego mi Hrvati?

*** Nismo baš omiljeni među australskim političarima, a pogotovo ne kod Engleza i Francuza, a da Ruse i ne spominjemo.**

- Činjenica je baš u tome što su ti narodi uvijek osvajali i tlačili druge, dok smo mi primali u naše kuće Srbe, koji su bježali pred Turcima. Tako su našli sklonište kod dobrih susjeda Hrvata. Valjda, da bi se odužili Hrvatima za hrvatsko gostoprимstvo, rušili su hrvatske katoličke crkve, hrvatske spomenike. Ali to im je bila velika greška, jer Hrvatima je crkva svetinja. Hrvat zna da bez svoje Crkve ne bi imao ni svoju državu.

*** Meni se ne čini da su mnogi Hrvati danas toga svjesni.**

- Da nije bilo Katoličke crkve, nikad se ne bi znalo za Hrvate i Hrvatsku. I zaista sam siguran da su Hrvati - katolici najzaslužniji za stvaranje nezavisne države Hrvatske. Naravno, ne želim time reći da i ostali nisu zaslužni ili da ne vole Hrvatsku, ali katolicizam neraskidivo ide uz hrvatstvo! Sjetimo se samo koliko smo za vrijeme NDH imali Hrvata muslimanske vjeroispovijedi, a koliko ih imamo danas!

*** Što mislite o političkoj situaciji u Hrvatskoj danas?**

- Politika je, onoliko koliko ja mogu osjetiti, vrlo delikatna stvar svuda u svijetu, ne bavim se njome, ali sam ipak malo razočaran pojedinim političarima u Hrvatskoj, kojima Hrvatska nije iznad svega, već pokušavaju, kao što se vidjelo na primjer, iz Manolićeva

i Mesićeva pokušaja, pisma Gotovčeve skupine itd., da se sruši demokratski izabrana hrvatska vlada. To zapravo vrijedi za većinu oporbe, koja ne samo među Hrvatima u Hrvatskoj, nego i vani, pokušava i donekle uspijeva obrukati Hrvatsku. Sjetimo se, na primjer, galame oko gradonačelnika Zagreba, iako je HDZ bio relativni pobjednik u izborima, što bi mu svuda u svijetu osiguralo mjesto gradonačelnika. Uostalom, posljednji izbori su pokazali da oporbene stranke, koje bi po svojoj vokaciji trebale biti hrvatske stranke, sve više gube u očima naroda.

*** *Pripadate li Vi kojoj stranci?***

- Ja nisam član nijedne stranke! Ja sam samo Hrvat, koji nosi Hrvatsku u srcu, a ne na košulji. Zato me prirodno i opterećuju pogreške vodećih ljudi hrvatskih oporbenih stranaka, jer se, očito, bore samo za osobne interese, a hrvatski nacionalni interesi ih mnogo ne zanimaju. Tako su isto radili i komunisti. Zato nam je ponovno trebalo mnogo žrtava i mnogo invalida u ovom ratu. A takvi pojedinci se toga i ne sjete. Najveći griz je i pomisliti, a kamoli staviti svoje interesne ispred Hrvatske. Istina je da se to događalo i događa kod svih naroda, ali to su pojedinačni slučajevi, a kod nas se radi o skoro cijeloj hrvatskoj oporbi!

*** *Očito je, Vi visoko cijenite politiku predsjednika Tuđmana?***

- Da, u pravu ste. Da nismo imali gosp. Tuđmana koji je zaista došao na pravo mjesto u pravo vrijeme, ja sam siguran ne samo da ne bi Hrvatska bila nezavisna, već bismo imali najmanje pola milijuna žrtava i sve gradove onakve kao što je nažalost naš sveti grad Vukovar. A Vukovar je s Dubrovnikom i donio ubrzanje priznanja naše države i našeg naroda. Neprijatelj nas je najprije razoružao i pokrao, a onda su nas s onim, što su oni nazivali s "narodnom armijom", htjeli pregaziti. Po planu, u 17 dana.

*** *Meni se čini da im je svijet dopustio 15 dana.***

- Možda, ali nisu poznavali Hrvate. Svi ti koji su im bili pri ruci ili su loše ocijenili Hrvate ili su o nama vrlo, vrlo malo znali. Jest nas je svijet priznao kao državu, ali ne zato što su nas voljeli, već samo zato što smo mi zaslužili to priznanje. Istina, imali smo i mi svoje prijatelje, ali smo one druge u stvari natjerali da nas priznaju. A evo

što sam ja osobno napisao u najpopularnijem australskom časopisu "Sydney Morning Herald" od 4. VII. 1991. Rekao sam im da će nas morati priznati, pa je bolje da naprave to prije nego kasnije. A rekao sam im i da su oni, koji to usporavaju, također okrvavili svoje ruke. Istina, na jedan drugačiji način od srpskih zločinaca, ali ipak su im ruke krvave. A to pismo je otislo izravno, ne samo predsjedniku Australije, već svim predsjednicima demokratskog svijeta, a također i Papi. Pismo papi je bilo ublaženo. Znajući da on jest prijatelj Hrvata, samo sam ga molio da napravi sve što je u njegovoj mogućnosti za Hrvatsku.

** Ne čini li Vam se da i poslije priznanja Republike Hrvatske te iste svjetske sile i dan danas na razne načine pokušavaju naškoditi našoj državi?*

- Sigurno je da sotona nikad ne spava sama. Nadaju se da će nas opet uspjeti podijeliti. Zato sam i onako govorio o hrvatskoj oporbi koja, očito, toga nije svjesna. Ali ne će nas nikada više uspjeti podijeliti. Naime, mnogi su se uvjerili da bez pomirbe Hrvata nikada nas više ne bi bilo. Sada smo jači nego ikada, a "Bljesak" i "Oluja" su to i dokazali. To će u našoj povijesti biti najvažniji datumi! Naravno, pritisci su stalni - krediti, opstanak Hrvata u BIH, sud u Haagu i sramotno suđenje generalu Blaškiću. Veliki svijet hoće tim sudom prikriti pred svojim narodom vlastitu prljavu ulogu u ovom ratu. Ali sada imamo Hrvatsku. Najteže je za nama.

** Što mislite o ulaganjima naših iseljenika u Hrvatsku? Čini mi se da to ne ide onako, kako smo mi to u Hrvatskoj očekivali.*

- Govorim iz iskustva, iako ono nije veliko, jer smo mi već uložili u neka poduzeća u Hrvatskoj. Kako se tu bavim biznisom, mogu jamčiti da nisam očekivao med i maslo. I ne očekujem ga prilično dugo vremena, znajući koliko je Hrvatskoj štete donio ovaj rat. Ali sigurno je da i sama hrvatska vlada može postaviti malo bolje uvjete za ulaganje u Hrvatsku. Jedno je ako neki Hrvat ima kapital za ulaganje u Hrvatsku. To može biti i iz domoljubnih pobuda. Ali strane kompanije gledaju samo na profit, a njih treba uvjeriti, što je kadikad vrlo, vrlo teško, kako ulagati u Hrvatsku ima budućnost. Na čelu tih kompanija je "Board of Directors" koji su odgovorni za profit kompanije svojim dioničarima, pa je njima vrlo teško donijeti odluku

za neke investicije ne samo u Hrvatskoj već bilo gdje. A za Hrvatsku pogotovo, jer u prethodnom sustavu u Hrvatskoj nije postojala tržišna, već politička ekonomija. A toga se je danas teško oslobođiti. Zato treba udariti nove temelje raznim granama a posebno poljodjelstvu i turizmu (koji se bez poljodjelstva ne može ni zamisliti). Za turiste nije samo važno gledati čisto hrvatsko more i lijepе plaže, već ga treba zadovoljiti i svime ostalim. Zadovoljan sam kada vidim kako smo ove godine imali dobru sezonu. A iduće će godine biti još bolje. Turizmom se novac brzo zarađuje. Ali ne smijemo se samo osloniti na brzi novac, jer što god je brzo, to je i nesigurno. Dostatan je mali incident u turizmu - bolest, promjena klime - i odmah je čitava ekonomija na koljenima. Zato se mora posvetiti velika pažnja malim obrtnicima! Nigdje u svijetu više velike kompanije ne prosperiraju, već samo mali obrtnici, koji mogu održavati i nadzirati proizvodnju. Samo se na taj način mogu pojaviti na tržištu.

Pojedinci danas uopće ne znaju primjer "Toyote" u Japanu. Ne radi samo tvornica "Toyota" već tisuće malih obrtnika koji opskrbljuju tvornicu s raznim dijelovima. To je samo mali primjer, ali je činjenica da se danas u čitavom svijetu smanjuje neproduktivan administrativni rad.

Čitao sam u hrvatskim novinama kako u Hrvatskoj nema dostatno građe-vinskih radnika, pa su tako Bugarska i Rumunjska zainteresirane za izgradnju Hrvatske. Svakoj je državi potrebno imati vrlo sposobne liječnike, ekonomiste, inženjere i ostale visoke kadrove, ali isto toliko potrebno je imati obrtnike, jer tržište diktira sve to. Ne treba se čuditi ako jedan zidar donese više novca kući nego jedan liječnik ili inženjer. Ono što nedostaje, više se plaća. Ravnoteža je vrlo važna u svakoj ekonomiji. Ne proizvodi se ono što se ne može, već ono što se može prodati. Dobrom ravnotežom održava se konkurenčija koja vodi blagostanju. Da biste opstali, morate raditi sa najmanjim mogućim profitom. A tako čovjek može i kupiti to što se pro-izvede. Ne smijemo dopustiti da inflacija u Hrvatskoj počne rasti. Ona vam je što i lopta od snijega: što se više kotrlja, sve je veća. A inflacija je najveće zlo za potrošača, jer biznis najbolje prosperira s velikom inflacijom, jer što je slabije potrošaču njegi je bolje. Jednostavno rečeno: mora se nastojati što više proizvoditi, a da je cijena što niža. Tako se jedino može ići naprijed.

** Na kraju jedno pitanje, vezano za prilike u Australiji. Kod nas u Hrvatskoj netočno je interpretirana vijest kako su imena nogometnih klubova "Croatia" promijenjena na želju druge generacije australskih Hrvata. Bio sam u Australiji kada se to dogodilo, pa sam ponešto o tome pisao u hrvatskom tisku, tj. da je do te promjene došlo zbog odluke Australskog nogometnog saveza. Sjećam se kako je žestoka bila i reakcija hrvatske zajednice. Naši ljudi su tada optužili Savez za etničko čišćenje u australskom nogometu. A prošle godine kada je Croatia iz Melbournea postala prvak Australije i kada je stadion bio preplavljen hrvatskim zastavama, zabranili su i nošenje hrvatskih obilježja! Kako su nogometni klubovi s tim imenom diljem svijeta predstavljali izuzetno važnu kariku u hrvatskoj borbi, naše će čitatelje zanimati da ih upoznate sa zbivanjima oko tih klubova.*

- Dugogodišnji rad UDBE protiv Hrvata Australije i danas se ovdje osjeća. Oni su pravili dosta problema Hrvatima, pa se taj dugogodišnji lov na nas nastavlja i danas. Nogometni savez Australije je to i dokazao svojim zahtjevom da se hrvatsko ime i hrvatska obilježja moraju skinuti sa dresova, pa na kraju i da se ne igra u hrvatskom športskom centru. Oni jednostavno nikada neće prihvati Hrvate kao svoje ravnopravne građanine. Mnogi Hrvati ovdje smatraju kako je za to kriva samo uprava kluba, i nitko više. Moram reći da sam uvjeren da to nije tako, već da je to pritisak, koji vjerojatno oni nisu znali izbjegći, jer niti jedan Hrvat danas, siguran sam, ne bi skinuo naš grb a da se tome ne bi suprotstavio. Ali, s obzirom da nova nogometna sezona počinje uskoro, a neće se igrati na hrvatskom športskom centru već po svim drugim stadionima u Sydneyu, mislim da bi ma koliko god čovjek volio nogomet, bio i grijeh i sramota otici i gledati utakmice, gdje hrvatska momčad ne smije biti ono što jest - hrvatska! Ne bih mogao reći da oni ne bi trebali igrati, jer to su mladi ljudi čija je budućnost samo nogomet. Ali mi se sjećamo kako je nogomet sa imenom Croatia u Australiji okupljaо mnoge Hrvate, tako reći 40 godina, jer oni koji su osnivali klubove "Croatia", bilo u Sydney ili Melbourneu, to su napravili samo iz domoljublja. Domovinu su stavljali prije svoje imovine. Mnogi nisu ulagali u dioničarska društva, a pojedinci zato nisu stekli ni vlastitu kuću. Ne smijemo dozvoliti da radi toga i koječega drugoga, što nam neprijatelji nameću, pokleknemo, već to moramo

shvatiti kao upozor kako se moramo boriti i izboriti za opstanak naše Hrvatske, svega onoga što nosi hrvatsko ime, kao i za naše hrvatske simbole.

* *Gospodine Franoviću, molimo Vas da čitateljima "Hrvatskog Slova" malo pobliže opišite slijed događaja u posljednjih godinu dana oko sydneyske "Croatie". Koliko je meni poznato, Vi ste govorili o tome u poznatoj emisiji australske TV - "60 minutes"?*

- Od početka prošle nogometne sezone moja braća i ja s obitelji nismo išli na utakmice, već smo na našu ložu (ja sam platio slikara da nacrtam hrvatski grb) postavili grb koji je 2,20 m. visok a 1,5 m širok. Zbog toga me prije tri mjeseca pozvala australiska TV, da bi napravili jedan interview sa mnom. Pristao sam, iako sam znao da taj interview ne može donijeti nikakva ploda hrvatskoj zajednici, a osobito mom osobnom biznisu. Jasno mi je odmah bilo kako me reporter želi prikazati kao australskog biznismena, koji prekida sponzorstvo nogometnoj momčadi a samo zato što mu je nogometni savez digao grb i zabranio korištenje imena "Croatia". To Vam u Australiji znači biti prikazan kao antidržavljanin. I sve to u zemlji u kojoj već živim 36 godina. A ja mogu s ponosom reći kako tu zemlju zaista volim. S druge strane, svjestan sam kako u svakom kutu svijeta postoje kriminalci i oni koji ne vole nas Hrvate. Iako toga ima i kod nas u Australiji. Ali ne smijemo dozvoliti da nas to obeshrabluje, već se svi moramo uhvatiti za ruke, i da budemo mnogo čvršći i sjedinjeniji Hrvati. Taj reporter, inače jedan od najagresivnijih reporteru u Australiji, pitao me je zašto sam klubu ukinuo donaciju od 150.000 \$ za tako malu stvar. Ja sam odgovorio: "Ako bih ja i dalje sponzorirao nogometni klub time bih neizravno sponzorirao i Nogometni savez Australije, koji se neprekidno trudi da izbriše našu prošlost, a tada bih se ja osjećao najvećim izdajnikom svoga hrvatskog naroda." Neki naši su mi čestitali, telefonirali, podržali me. Mislite o meni što hoćete, ali svaki Hrvat koji ide na drugi stadion gledati ih - kukavica je. Bili smo dostojanstveni i držali do svojega kada nismo imali svoju državu. Tim više to moramo biti i sada, moramo i dalje držati do svoga, hrvatskoga.

Razgovor vodio:

Josip PEČARIĆ

**ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT,
ZAGREB, 2001.**

**RAZGOVOR: DR. PEČARIĆ UOČI
NJEGOVOG DOLASKA U SYDNEY
ODGOVARA NA PITANJA**

Spremnost Hrvatski tjednik, 30. ožujka 1999.

Iskoristili smo dolazak prof. Pečarića u Australiju, kako bi nam iznijeo svoje poglеде u odnosu na Hrvatsku, poteškoće u Hrvatskoj, povratak u Hrvatsku i mnogo više. Razgovor je vodio F. Lovoković glavni i odgovorni urednik tjednika Spremnost.

Vi ste po drugi put u Australiji. Što bi nam mogli kazati o vašem prvom dolasku i ovom ovogodišnjem, i zašto oba puta u Adelaide?

Mali ispravak: od 1992. godine svake godine sam u Australiji. Dakle ovo mi je već peta posjeta australskim sveučilištima. Prvi poziv je

bio s LaTrobe University iz Melbournea, i tada (1992./93.) proveo sam devet mjeseci uglavnom u Melbournu, ali sam u dva navrata posjetio i The University of Adelaide. Od tada sam redovito svake godine pozivan na ova dva sveučilišta, a sada sam dobio poziv na dvije godine od sveučilišta u Adelaideu. Naime, bavim se teorijom matematičkih nejednakosti, i u toj oblasti poznat sam u svijetu. Objavio sam kao autor ili koautor blizu 500 znanstvenih radova i 14 monografija (4 u inozemstvu na engleskom jeziku), pa dobivam pozive i iz drugih država. Osim toga, u Zagrebu sam pokrenuo i časopis iz te problematike (*Mathematical inequalities and Applications*), čiji sam ja Editor-in-Chief, a u Editorial Boardu se nalazi šezdesetak najuglednijih svjetskih imena iz te problematike. Član sam i Editorial Board-a u dva druga internacionalna časopisa. S obzirom na te stalne posjete Australiji, bio sam u mogućnosti, da pored Hrvatske, budem mentor doktorantima (voditelj doktorata) i u Australiji, ovdje u Adelaideu. Sada imam poziv za mentorstvo i u Melbournu, pa vjerujem da će usko biti mentor i jednom matematičaru tamo u izradi njegove doktorske disertacije. Naravno, ni ovdje u Australiji nema bezgraničnih sredstava za znanost. Moji suradnici moraju dobiti neki projekt od države kako bi me pozvali u posjetu. Nekako im je to do sada uvijek uspijevalo.

U vezi vašeg zadnjeg boravka među nama te vašeg povratka u Hrvatsku, i aktivnosti u Hrvatskoj, napose u odnosu na stanje u Hrvatskoj, recite nam, kako gledate na relativno mladu hrvatsku državu i probleme koje još ima pred sobom?

Problema ima. Ima ih puno, ali ne nesavladivih. Svi oni koji me znaju ovdje još od 1992. godine sjetit će se da sam ja uvijek upozoravao, kako smo stvorili hrvatsku državu mimo volje najmoćnijih država na svijetu. A moćnici k'o moćnici, nastavili su drugačijim sredstvima kako bi nas vratili tamo gdje smo bili. Jasno je i njima da onakvu Jugoslaviju, kakva je bila, više ne mogu stvoriti. Ali nešto slično - e to može. Još je tada (dakle te 1992.) bilo vidljivo da će ići na najmoćnije oružje koje se može upotrijebiti protiv Hrvata, a to je podjela među Hrvatima. I dok je predsjednik dr. Franjo Tuđman govorio, i iskreno radio, na pomirenju svih Hrvata, i okupljanju o obrani nacionalne države, dotle su se mnogi od onih koji su itekako

uprljali ruke u komunističkom periodu ili pritajili ili odmah pritekli u pomoć svjetskim moćnicima u ostvarenju njihovih nakana. Zato imamo svo vrijeme postojanja hrvatske države da su takvi ljudi ili dopisnici stranih novina, ili u nekakvim komisijama za ljudska prava, koji se nikada nisu interesirali za ljudska prava napadnutih već onih koji su napali Hrvatsku, ili u nečem sličnom. Medijski prostor je bio posebno interesantan za takve. Uz pomoć iz inozemstva oni su praktično ovladali skoro svim novinama, tako da državotvorni Hrvati i nemaju puno mogućnosti da uopće nešto i objave. A i u novinama ili TV koji nominalno važe za državotvorne, to u stvari nisu jer su većina zaposlenih iz vremena bivše države, pa se i na njih odnosi ovo već rečeno. Mnoge stranke u Hrvatskoj ovise ili su ovisile o pomoći iz inozemstva (ne mislim na pomoć hrvatskih ljudi) pa je i njihova samostalnost upitna. A u tako “zagadenom” medijskom prostoru, uz nedostatke današnje vlasti koja iz objektivnih ili subjektivnih razloga nije mogla sprječiti pojavu novih bogataša, ljudi koji obično ne pamte dugo okreću se ka onima koji nisu nikada ni bili za stvaranje hrvatske države, ili im je vlast važnija od bilo čega. Sve to pruža dovoljno nade tim moćnicima iz svijeta za daljnje nade na povratak na staro, dakle Hrvatska na Balkanu, a Srbija žandar Balkana.

Što ste u međuvremenu objavili u Hrvatskoj?

Prepostavljam da ne mislite na matematiku. S obzirom da je i Vaš cijenjeni tjednik prenosi neke od mojih tekstova prepostavljam da vaši čitatelji znaju da sam ja Hrvat iz Boke kotorske. Kako je u Hrvatskoj za vrijeme postojanja prve i druge Jugoslavije iz svijesti hrvatskih ljudi bilo potpuno izbrisano postojanje Hrvata Boke kotorske i njihove ogromne kulturne baštine, nekako je ispalo da sam počeo prvo sam, a kasnije i uz pomoć supruge, koja je završila studij povijesti, pisati o Hrvatima Boke, i o samom Zaljevu hrvatskih svetaca. Objavljivao sam sam ili sa suprugom mnoge članke u novinama, tjednicima, časopisima, pa i znanstvenim časopisima iz povijesti. Sudjelovali smo i na povijesnim simpozijima. Sada imam i pripremljenu knjigu izbora iz tih tekstova koja se zove slično jednom članku koji znam da ste i Vi objavili: “Borba za Boku kotorsku”, i taj članak je prvi u njoj. Ali prilike u Hrvatskoj nisu lake,

pa knjiga čeka već dulje vrijeme da se nađu neke finansijske mogućnosti za njeno objavlјivanje.

Također sam objavio i knjigu "Srpski mit o Jasenovcu" koja predstavlja odgovor, metodom knjigom na knjigu, na knjigu o Jasenovcu dr. Milana Bulajića, direktora Muzeja genocida u Beogradu. Na tu temu objavio sam i niz članaka, a imao i duel s dr. Bulajićem na radiju Slobodna Europa. Neki naši ljudi su tu kod vas u Sydneyu imali prigodu slušati taj razgovor na radiju koji vodi g. Luka Laus. Kako sam kasnije bio i izravno uključen u tu emisiju, znam da nisu bili razočarani. Dapaće.

Saznajemo da uskoro dolazite u Sydneyu. Koji je glavni razlog.

Glavni razlog je upravo promocija te knjige. Naime, tijekom samog razgovora sa slušateljima obećao sam da će doći u Sydney i održati tu promociju. Kako sam se ranije u Hrvatskoj o nečem sličnom dogovarao i s g. Tugom Tarle, to će održati promocije i u nekim drugim hrvatskim sredinama (Melbourne i Canberra prije Sydneysa, a Adelaide poslije). Naravno, zgodna je prilika ponovo sresti drage prijatelje u Sydneyu, prije svih moje Bokelje braću Franović, a i mnoge druge.

Danas imamo sudske postupke u Hrvatskoj (Dinko Sakić) i u Haagu, protiv Hrvata prvenstveno iz BiH. Kako gledate na ove slučajeve i što se može očekivati.

Što mislim o sudu u Haagu napisao sam prije tri godine u tekstu čiji sam naslov sve govori: "Sramotni sud u Haagu". Čini mi se da ste mi svojevremeno rekli da je i taj tekst objavila "Spremnost". Sam sud u Haagu je dokazano politička ustanova koja služi za pritisak na Hrvatsku. Kada kažem 'dokazano' mislim na činjenicu da je nedavno predsjednica tog suda, govoreći o ratu o Domovinskom ratu i ratu u BiH izjednačila Miloševića s Tuđmanom i Izetbegovićem. Ako predsjednica suda koji treba da sudi zločincima ne zna razlikovati agresora od žrtava, onda ustanova na čijem je čelu ne može biti sud već obična politička ustanova, kojoj i jeste cilj izjednačavanje zločinaca i žrtava. Pa uostalom, već i sama činjenica da se po prvi put na istom mjestu sudi agresoru i žrtvama, i pri tome su na sudu

uglavnom žrtve i to samo jedni - Hrvati, sve govori. Također je značajna jedna činjenica koju sam čuo ovdje na srpskom radiju. Naime, predstavnici onih koji odlučuju o našim prostorima pregovaraju s Karadžićem o njegovoj predaji, a on im je poručio da će, ukoliko dođe pred taj sud, svjedočiti o umiješanosti lidera tih zemalja u zločine u BiH. Zato on i ne dolazi pred taj sud, i zato su tamo uglavnom samo Hrvati. Što onda možete očekivati od takvog suda. Pa ono što je nedavno i rečeno na HTV-u. Naime, Hrvatska je za taj sud pripremila 500 predmeta samo o silovanjima tijekom Domovinskog rata. Međutim, svjetski moćnici su je, u ime nekakve kooperativnosti, prisilili da taj broj smanji na 20 (i slovima dvadeset). A u isto vrijeme su u Haagu osudili jednog Hrvata zato što je gledao silovanje na 10 godina zatvora. Da zato što je gledao, a i svjedočanstvo za to je bilo "trulo", a u isto vrijeme oslobodili su 480 silovatelja. I na kraju se ta kooperativnost lupa Hrvatskoj o glavu. Jer što više popušta, to je više i više stežu. Pa i slučaj Dinku Šakiću je slične naravi. Služi da se po svjetskim medijima može pisati o NDH i o ustašama, umjesto da se piše o genocidu koji su nedavno Srbi sprovodili u Hrvatskoj i BiH i sprovode ga sada na Kosovu. Pa i ranije su izmislili termin "etničko čišćene" upravo zato da ne bi govorili o najnovijem srpskom genocidu. Jer za genocid se mora suditi zločincima. A Srbi to rade da bi ostvarili svoje interese, ali i interese tih koji vladaju ovim svijetom. Naravno, ja ne mogu biti protiv suđena za zločin bilo kome, ali degutantno je bilo kada su Hrvatskoj pregovarali što je na HTV-u bio snimak jedne sahrane vukovarskih žrtava, a u isto vrijeme navelikо pisali o Dinku Šakiću, preuveličavajući broj žrtava u Jasenovcu. Pri tome do današnjeg dana prešuće slične, ako ne i gore logore koji su postojali u glavnom gradu Srbije i Jugoslavije - u Beogradu. Zato je podnaslov moje knjige: "Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Degutantno je i suditi danas za zločine iz Drugog svjetskog rata, a ne suditi onima koji su nedavno počinili stravične zločine na tim istim prostorima, i to u vrijeme kada se iskopavaju masovne grobnice s njihovim žrtvama.

U Hrvatskoj se nalazimo pred izborima, te iako je teško prognozirati, no kako vi gledate na političko stanje, osobito u ovom predizbornom vremenu?

Bojim se da će ti pritisci, koji dovode Hrvatsku u sve teži i teži materijalni položaj, učiniti svoje. S druge strane, prije 3 godine ovdje na radiju govorio sam o nečemu što sam nazvao "Sindromom zoološkog vrta". Naime, govorio sam o opasnosti povratka komunista na vlast u Hrvatskoj kao što se to desilo u drugim zemljama koje su sa sebe skinule lance komunizma. Zašto "sindrom zoološkog vrta"? Rekao sam tada: "To vam je kao kada je lav predugo bio u kavezu, pa ga pustite van. Zaboravio je loviti, a u kavezu je bilo hrane redovito. Istina sve manje i manje, ali i to mu je bolje nego učiti se ponovo loviti. Možda je to nekome prije tri godine izgledalo čudno, ali danas je situacija u Hrvatskoj slična, i glavna oporbena stranka su upravo bivši komunisti. Naravno, svjetski moćnici su pokušali i s drugim strankama, kao predvodnicama oporbe, međutim u svim tim strankama je uvijek bilo dovoljno državotvornih Hrvata, tako da im nakane nisu mogle u potpunosti uspjeti. Što se tiče bivših komunista, svi se sjećaju kako su oni znali dobro slušati Beograd. A oni koji su naučili služiti jednom gospodaru, služit će i drugom. Pitanje je koliko će se državotvorne snage uspjeti konsolidirati i udružiti snage u sprečavanju gubljenja vlasti iz državotvornih ruku. Sjetimo se nedavnih izbora u BiH. Kolika su samo sredstva svjetski moćnici uložili u cijepanje HDZ-a, i u poraz hrvatske opcije, ali bez uspjeha. Međutim, u BiH je situacija drugačija. Hrvati u BiH znaju da su najmalobrojniji narod i razdvajanje od Hrvatske u političkom smislu značio bi nestanak Hrvatstva na tim prostorima. U Hrvatskoj mnogi naivno misle: imamo Hrvatsku i više nije ugrožena. A itekako jeste ugrožena. Pretprošle godine sam bio nazočan jednom sastanku Svjetskog hrvatskog kongresa kod vas u Sydneyu. Još tada sam, iako samo gost, reagirao na opetovane tvrdnje: "rat je gotov", tvrdeći da nije i da je ovaj sada podmuklji i teži od onog kojeg smo imali.

Što i kakve promjene hrvatski narod može očekivati poslije izbora?

Ako pobjedi državotvorna opcija, onda daljnje stabiliziranje prilika. Još uvijek će biti pritisaka, ali ako svjetski moćnici shvate da njihova ogromna uložena sredstva ne mogu skrenuti Hrvatsku s hrvatskog

puta, pritisci će polako popuštati. Još će biti teško, jer imamo mnogo toga uništenog, a uz nedostatak pomoći iz svijeta mora biti teško. Kada budu počeli prevladavati ekonomski nad političkim razlozima, dakle kada svijet i stvarno, a ne samo formalno, prihvati postojanje hrvatske države, za Hrvatsku će početi bolji dani. Pobjeda udružene oporbe predvođena bivšim komunistima, dakle onih koji se ne libe "skoknuti" do glavnog grada SAD-a "po svoje mišljenje", značit će trenutačno poboljšanje prilika u Hrvatskoj. Naime, svjetskim moćnicima je trn u oku Hrvatska vojska, a i hrvatske tajne službe koje se bore protiv djelovanja njihovih tajnih službi na području hrvatske države. Znate da su oni za hrvatsku oporbu uvijek bili problem: HV i njen ministar pok. g. Šušak tijekom rata, a tajne službe danas. To trenutno poboljšanje prilika bit će stoga što će nešto malo pomoći svijetu čiju politiku sprovode, a veći dio bit će zbog smanjenja sredstava koje ima Hrvatska Vojska, koja na taj način predstavlja branu svima koji imaju namjeru atakirati na Hrvatsku. Ne samo vojno! Smanjenje sredstava, HV će slabiti sve do trenutka kada više neće predstavljati bitan faktor na tim prostorima. A onda će s Hrvatskom biti ono što žele svjetski moćnici. Dakle, oni koji su dopustili srpsku agresiju na Hrvatsku (potom BiH i danas na Kosovu), čak i pomažući na razne načine -sjetimo se samo zabrane kupovanja oružja (Srbi su ga imali za izvoz, a mi ga uopće nismo imali), što je u stvari predstavljalo oduzimanje prava našem narodu na samoobranu. Pričaju o "ljudskim pravima", a oduzmu ti najvažnije pravo! To je scenarij. Međutim, ništa ne ide bez borbe, pa tako ni u slučaju pobjede ovih svjetskih poslušnika, ne znači da će uspjeti ostvariti sve što je planirano. A da će pokvariti mnogo - hoće. To doista hoće.

Pitanje povratka Hrvata?

Mislim da u slučaju ovog neželjenog scenarija krivica ne pada samo na nas u Hrvatskoj, već i na iseljenu Hrvatsku. Ili bar na onaj državotvorni dio u njoj. Još na spomenutom interviewu u Sydneyu (a slično je bilo u Melbourneu i Adelaideu) pričajući o sindromu zoološkog vrta, zavapio sam: "Vraćajte se doma"! To mislim i sada. Jedno je sigurno. Kroz ove godine dolazeći u Australiju sreću sam mnoge Hrvate koji su istaćeno osjećali hrvatski državni interes.

Uvijek mi je poslije takvih susreta bilo žao što ti ljudi nisu u Hrvatskoj. Jer nisam siguran da mi doma imamo dovoljno takvih ljudi. Dok je doma kroz postojanje Jugoslavije, kroz škole, TV, radio, novine, čovjek stalno bio izložen "ispiranju mozga", dotle se u inozemstvu bez toga moglo slobodnije razvijati hrvatska državotvorna svijest. Jednostavno, nisi bio izložen tom svakodnevnom "ispiranju mozga". Velika je greška hrvatske politike što nije mnogo više takvih ljudi uspjela vratiti u Hrvatsku. Ne jednog Gojka Šuška nego mnogo njih. Tada bi opasnosti koje su natkrilile Hrvatsku bile mnogo manje! S druge strane i mnogi od njih su se trebali, unatoč teškoćama koje su im postavljane na svakom koraku, vratiti doma. Pa Hrvatskoj su i posvetili cijeli svoj život. A država vam je kao dijete. Lakše ga je stvoriti nego odgojiti - ili - malo dijete mala briga, veliko dijete velika briga. A Hrvatska je sve starija, i trebaju joj njeni ljudi.

Pitanje glasa vandomovinskih Hrvata u hrvatskom saboru.

U stvaranju hrvatske države najvažniji trenutak je bio početak rata, kada je Hrvatska bila izložena spomenutom embargu na uvoz oružja, tj. kada joj je bilo uskraćeno pravo na samoobranu. I tada je priskočila Iseljena Hrvatska. Zaustavljen je prvi nalet jugo-mašinerije. A pomoć je bila stalna. Bez pomoći Iseljene Hrvatske ne bi ni bilo Hrvatske. Za mene je nemoralno da onda oduzmem tim ljudima pravo da odlučuju i o tome kakva će biti Hrvatska. Dobri su mi bili njihovi novci da stvorim Hrvatsku, a sada im ne dam da oni također odlučuju kakva će ta Hrvatska biti. Već sam spomenuo da se ljudima koji su se željeli vratiti na razne načine to onemogućavalо. Treba im samo još oduzeti pravo da odlučuju o Hrvatskoj. A radi se upravo o onome o čemu sam već govorio. Oni koji slušaju svjetske moćnike, itekako dobro znaju da oni koji su davali novce da se Hrvatska izbori za svoje postojanja protiv volje tih istih moćnika, da ti neće željeti da im ti isti moćnici odlučuju kakva će biti Hrvatska i da li će je uopće biti. Jasno je stoga, dok god je državotvorna opcija na vlasti u Hrvatskoj, dotle će Iseljena Hrvatska imati mjesto u Hrvatskom državnom saboru. Kada dođu na vlast oni koji su, u trenutcima kada su izgubili prvi krug prvih demokratskih izbora u Hrvatskoj, predali oružje Hrvatske teritorijalne obrane JNA i

napuštali Sabor na izglasavanju neovisnosti Hrvatske, ili pak oni kojima je smetao naziv Hrvatski državni Sabor, upravo zbog riječi “državni”, tada više neće biti Iseljene Hrvatske u Saboru, za koji ne znam ni kako će se zvati.

POBJEDJUJU LI JUGONOSTALGIČARI NA HRVATSKOM RADIJU “AUSTRALIJA”?

Nova Hrvatska od 26. rujna 2000.

Za Hrvatski radio “Australija” vežu me lijepo uspomene. Tijekom mog prvog boravka u Sydneyu još daleke 1994. godine dao sam svoj prvi intervju tom radiju. Odveo me je g. Marko Franović. Razgovor s gospodom Barbarom bio je osnova za moj tekst “Smrt Jugoslavije” koji sam objavio u *Mostariensiji, časopisu za humanističke znanosti Sveučilišta u Mostaru* (br. 5/1996, str. 161 - 169.), a dan je I u mojoj knjizi Borba za Boku kotorsku. Moja suradnja s ovim radiom naročito se povećala od kako je voditelj političkih emisija postao g. Luka Laus. A da su slušatelji Hrvatskog radija Australija bili zadovoljni njegovim radom pokazuje i činjenica da su me redovito zvali ovdje u Adelaide poslije naših razgovora. Uvijek sam žalio što g. Laus nije u Hrvatskoj i što mu taj posao nije profesija. Trebam istaknuti i to da su g. Laus i g. Blago Perić bili najzaslužniji za uspjeh akcije oko prijevoda na engleski jezik moje knjige “Srpski mit o Jasenovcu”. A ni to nebi vjerljivo uspjeli da nisu imali izravnu pomoć Hrvatskog radija Australija.

Nisam vjerovao svojim očima kada sam pročitao u “Novoj Hrvatskoj” od 12. rujna 2000. da gospodin Laus više neće voditi političke emisije na ovom radiju. Kao što ni gospođa Ana Dragičević neće više biti urednica kontant emisija. Nekako su oboje na neki način glavni akteri mog posljednjeg teksta objavljenog u Hrvatskom Slovu od 1. rujna 2000. Da bi se čitatelji doista uvjerili u to, dat će taj tekst u cijelini:

"Ništa se ne čuje!"

Hrvatsko slovo, 1. rujna 2000.

Adelaide, glavni grad Južne Australije, veličine je Zagreba. Hrvatska zajednica ovdje nije velika - šest do sedam tisuća. Samo

tijekom Domovinskog rata zajednica je djelovala jedinstveno. Zapravo prije rata nismo ni mogli govoriti o nekakvoj podjeli, jer su jedni bili Jugoslaveni. Hrvati su bili okupljeni oko Hrvatskog doma. Danas su ponovno razjedinjeni, mada podjela nije potpuno u skladu s onom prijeratnom. Državotvorni dio je ostao pri Hrvatskom domu. Drugi dio se okuplja na tzv. hrvatskom igralištu. Nitko im ne može zabraniti da ga tako zovu, ali službeno - to nije hrvatski teren. Hrvati će sve izgraditi, ali pridjev "hrvatski" se ne može službeno koristiti. Australska politika je neposredno poslije stvaranja hrvatske države počela sa zabranom "etničkih" imena za nogometne klubove (sjetimo se da je Melbourneška Croatia bila i prvak Australije, dok je Sydneyska bila korak do naslova). Kada je Melbourneška Croatia pod drugim imenom osvojila prvenstvo i kada su hrvatske zastave preplavile igralište, zabranjena je uporaba i nacionalnih simbola. Državotvorni dio Hrvata se želi sastajati baš u Domu koji se i zove hrvatski. Ostalima ne smeta što se njihovo igralište ne smije zvati hrvatsko. Ako preuzmu dom, vjerojatno će nestati hrvatskog imena u Adelaideu. Manja je zajednica pa se to može i prije dogoditi nego u većim zajednicama kakve su one u Melbourneu ili Sydneyu. Tendencija je očita i izvrsno se uklapa i u tzv. globalizaciju, po kojoj su mali narodi osuđeni na odumiranje.

U Adelaideu postoje i dva hrvatska radio programa. Najviše ih se sluša subotom i nedjeljom. Nedjeljom, sat vremena programa radija koji je uvijek bio hrvatski, ali na njemu su uglavnom želje i glazba. Nešto malo vijesti. Subotom dva sata programa ima nekadašnji jugoslavenski orijentirani radio, koji kasnije podupire Paragine pravaše, a u zadnje vrijeme šestorku. Dobro koriste svoje vrijeme u propagiranju nedržavotvorne politike. Bio sam i gost na tom radiju 1996. godine. Rekao sam im da me pitaju sve što najgore misle o hrvatskoj politici. Pitali su. Pokušali su polemizirati sa mnom. Gospođa koja je sudjelovala u toj "polemici" rekla mi je mnogo kasnije da joj je kolegica rekla kako mi je trebala isključiti mikrofon dok sam govorio. Nije, ali više im nije ni palo na pamet zvati me.

Najveća hrvatska zajednica je u Sydneyu. Sedamdesetak tisuća Hrvata. Njihov Hrvatski radio Australija je izrazito državotvorno orijentiran. Zvali su me u Zagreb odmah poslije promocija mojih knjiga "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2". Zato me nije iznenadilo što su

me zvali i ovdje u Adelaideu. Tjedan dana prije toga imali su kontakt emisiju s HR radiom iz Dubrovnika. Gost u emisiji bio je predsjednik g. Stjepan Mesić. Dogovor je bio da odgovori i na pitanja iz Sydneyskog studija. Slušam taj dio "razgovora". Poslije pozdravnih riječi iz Sydneya, a prije prvog pitanja čuje se samo: "Ništa se ne čuje" i istog trenutka, predsjedniku postavljaju pitanje iz dubrovačkog studija. Hrvati Sydneya su ogorčeni i urednik Sydneyske "Spremnosti" piše: "Dogodila se podvala. Telefonska linija je radila samo jednosmjerno. Kaže Stipo Mesić - ništa se ne čuje! Ali mi smo predsjednika RH jako dobro čuli. I pozdrav koji nam je Predsjednik RH izručio preko žice, no kako je žica u tom momentu pukla, to se pozdrav nije čuo (zapravo ga nije bilo)." Pričaju mi iz Hrvatskog radija "Australija" da bi ljudi poslije nazivali, i umjesto pozdrava samo rekli: "Ništa se ne čuje".

Ali mene i ne čudi što g. predsjednik nije čuo pitanja sydneyjskih Hrvata. Dolazio je on ovamo pa dobro zna što ga čeka. I ne samo on. Bio sam u Melbourneu tijekom 1992.-93. Slušao sam što bi pojedini gosti iz Hrvatske govorili kada bi došli, a što kada bi odlazili iz Australije. Itekako su znali promijeniti svoje mišljenje. Ovdje su se morali suočavati s ljudima koji ponekad i nemaju visoke škole, ali kada je u pitanju hrvatski državni interes školovaniji su od mnogih hrvatskih političara.

A odnos novih hrvatskih vlasti prema Sydneyjskim Hrvatima i jest bio u znaku ovog "Ništa se ne čuje". Prvo su htjeli zatvoriti konzulat. Potom predsjednik i premijer nisu ni htjeli doći na Olimpijske igre, niti ispoštovati dogovor prethodnih vlasti o Hrvatskoj kući tijekom Olimpijade. Sudjelovaо sam 27. 6. 2000. u Zagrebu na Okrugлом stolu na temu: Treba li domovini hrvatsko izvandominstvo. Tom prigodom sam o zatvaranjima hrvatskih konzulata u mjestima s najviše Hrvata rekao: "Gđa Antunović, potpredsjednica Hrvatske vlade, spominje da ne treba govoriti da se radi o kazni, jer to nije točno. S tim se ja ne bih složio. Nije bitno je li nešto točno ili nije, nego što naši ljudi vani misle. I trebali bi voditi računa o tome što ti ljudi misle. Ako vjeruju da je to kazna, vi dobro promislite i vodite računa o tome. Pogotovo zato što predstavljate jednu stranku, tj. nasljednici ste stranke koja je puno učinila da se prekine most između domovine i iseljeništva. Nekad su nas učili u školama kako je to sve neprijateljska emigracija, da su svi ustaše itd.

A kada sam prvi put došao u Australiju godine 1992., a otad sam gotovo svake godine ondje jer me često pozivaju australska sveučilišta, video sam koliko sam uskraćen što ne poznajem hrvatsko iseljeništvo. Bilo mi je pravo olakšanje kada sam shvatio koliko su uistinu divni ti naši ljudi koji žive vani, a koji su toliko puno dali za stvaranje hrvatske države. Da, neizmјerno sam sretan sto sam kroz ove godine imao prigodu upoznati i taj dio hrvatskog naroda, ili kako volim reći - upoznati i tu drugu polovicu svoje duše."

Istina, od svega toga se malo po malo odustaje. Ali znakovita je činjenica da je ipak smijenjen konzul RH u Sydneyu koji je visoko cijenjen među Sydneyskim Hrvatima. Nije li doista na djelu ono što nam najavljuju Hrvati iz Kanade i SAD - veza samo s nedržavotvornim djelom hrvatske zajednice - dakle uglavnom s bivšim (?) Jugoslavenima? Da pitanje nije bez osnova pokazuje i najnovija brza smjena akademika Davorina Rudolfa, veleposlanika RH u Rimu. Dogodilo se ono što je, kao svoje mišljenje, izrekao savjetnik predsjednika Mesića g. Stanko Nick, čovjek koji je australskim Hrvatima u neugodnom sjećanju, jer je jedno vrijeme uživao najveći diplomatski staž u JUGOSLAVENSKOJ ambasadi u Canberri. Hrvatskim vlastima nije smetala izjava g. Nicka već odgovor akademika Rudolfa: "Mene bi, eto, trenutačno smijenio čovjek koji je - dok sam branio dostojanstvo Hrvatske 1971. I ugled Hrvatske u dramatičnim godinama, 1990. i 1991. - sjedio u udobnim beogradskim foteljama jugoslavenske diplomacije." Čini se da g. Rudolf ipak nije razumio da je to očit "trend" u Hrvatskoj od 3. siječnja ove godine. Pa upravo su takvi ljudi danas u Hrvatskoj najcenjeniji. A onima koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske namijenjen je Haag. Jedino tako je moguće ponovo stvaranje nekakve Jugoslavije. Pa čak i Mesićev "Ništa se ne čuje", vjerovali ili ne, govori o tome. Jeste li zaboravili Miloševićev "Ne čujem vas dobro!"? Izgleda da je borba za dragu Jugoslaviju izravno u svezi s "problemima" sa sluhom koji je prije više od deset godina imao predsjednik Srbije, a danas eto ima i predsjednik Hrvatske.)

*

Interesantno je napomenuti da me je jedan čitatelj zvao iz Hrvatske da bi mi čestitao na tom tekstu. Očito čestitka se odnosila i na Hrvatski radio "Australija". Međutim, najnoviji događaji na tom radiju govore mi da sam očito obmanuo čitatelje Hrvatskog Slova u

domovini kada sam tvrdio da je ovaj radio "izrazito državotvorno orijentiran". Nema sumnje da su i g. Luka Laus i gđa Ana Dragičević državotvorni Hrvati. A kao što sam rekao u prethodnom tekstu - takvima je mjesto u Haagu jer su najveći krivci za razbijanje - svijetu i mnogim nedržavotvornim Hrvatima - drage im Jugoslavije. Kao što su Jugonostalgičari digli glavu u Hrvatskoj, gdje su preuzeli sve vodeće pozicije u društvu, sličan "trend" imamo i među Australskim Hrvatima. Deset godina su bili strahovito ogorčeni jer su im državotvorni Hrvati oduzeli njihovu domovinu - Jugoslaviju. I dok su naivni državotvorci pružali ruku pomirbe, oni su to iskoristili da zadrže stečene pozicije i da dočekaju vrijeme kada će sve vrijednosti biti okrenute naglavačke.

Ni gospoda Dragičević ni gospodin Laus nisu mogli prihvati taj "trend" po kome su "prave" vijesti kada se kriminalizira Domovinski rat i hrvatske ratnike. Njih se treba poslati u Haag, a Srbi koji su izvršili agresiju na Hrvatsku u kojoj je ubijeno 22.000 ljudi, ranjeno 55.000, a nestalo 3.000, slobodno se šetaju po njoj. G. Lausu i gđi Dragičević se zamjera što navodno puštaju "neprovjerene" vijesti, a danas se u Hrvatskoj hapse ljudi za jedno, da bi se onda optužnica mijenjala iz dana u dan. I onda su krivi oni koji daleko u Australiji daju "neprovjerene" vijesti. Koliko netko mora biti veliki jugonostalgičar kada se usudi to i spomenuti ovdje među australskim Hrvatima koje već izravno u Hrvatskoj mnogi jugonostalgičari izravno okrivljuju za "krivicu" stvaranja hrvatske države. I g. Lausu i gđi Dragičević je jasno da takvo kriminaliziranje veličanstvenog Domovinskog rata može imati svrhu samo u ponovnom stvaranju nekakvih Balkanija/Jugoslavija. Uostalom na što vas danas podsjeća Hrvatska u kojoj novine pišu o hrvatskim ratnicima kao o zločincima, i kao takve ih se hapsi, a Srbi koji su krivi za toliki broj pobijenih, ranjenih i nestalih, slobodno šetaju po njoj? Hrvatsko u kojoj, kako piše Zoran Vukman u Slobodnoj Dalmaciji od 18 rujna 2000.: "Komunističke bukače u Račanovim redovima već mjesecima svrbe stare milicijske palice, već mjesecima traže od Račana da obračuna s neistomišljenicima, jer za njih vlast nije vlast ako ne može primijeniti pedagoške mjere lepoglavskog ili golootočnog profila."

I dok se u Hrvatskoj stvaraju krizni stožeri za obranu digniteta Domovinskog rata, ovdje u dalekoj Australiji, oni koji su prednjačili u svojoj ljubavi za Domovinom i tako je željno čekali i dočekali, sada

su dočekali da pored jugonostalgičnog državnog radija SBS (Sydney), imaju za izbor i Hrvatski radio Australija na kome više nema državotvornih Hrvata kakvi su Ana Dragičević i Luka Laus. A da stvar bude nevjerojatnija, formalni razlog nađen je u nečemu što pored hrvatskih branitelja kriminalizira i australske Hrvate. Jer doista je trebalo mnogo mašte i povezati nedolazak na Olimpijadu predsjednika Hrvatske, Gospićane, prijetnje predsjedniku od strane nepostojeće organizacije i pokojnog Domagoja i općenito australske Hrvate. Cilj je postignut. Hrvatske ratnike hapse, a na Hrvatskom radiju Australija nema ni g. Lausa ni gde Dragičević da o tome govore. Nema ih kada je najpotrebnije štititi dignitet onoga što bi trebalo biti sveto svakom Hrvatu - dignitet Domovinskog rata. Naravno ne možemo očekivati da Domovinski rat bude svetinja Jugonostalgičarima. Bez g. Lausa i g-gde Dragičević, vjeruju lakše će pripremiti australske Hrvate na novu/staru ulogu neprijateljske emigracije prema njihovoj sanjanoj Jugoslaviji (bez Slovenije, ali s Albanijom), ili Balkaniji kako god je već budu zvali. O tome u najnovijoj Slobodnoj Dalmaciji od 18. rujna 2000. piše i g. Mate Bašić iz Melbournea: "Stoga navodna prijetnja navodnoga HRB-a predsjedniku Mesiću, te medijska kampanja koja još traje, nalikuje pokušaju konačnoga obračuna s političkom emigracijom, konačnog dokazivanja da nije riječ o domoljubima, već o čistim teroristima, čak povezanima s KOS-om i Udbom ili sa stranim obavještajnim službama!" Zar je taj obračun trebao početi na Hrvatskom radiju Australija?

Ipak ne mogu povjerovati da će jugoslavenska opcija prevagnuti na Hrvatskom radiju Australija. Uvјeren sam da slušatelji ni vlasnici ovog radija to neće dopustiti. Zato neka mi bude dopuštena da završim s jednom mojom pitalicom o hrvatskim jugonostalgičarima, koju sam jednom i izrekao u emisiji g. Lausa:

- Znate li koja je razlika između četnika i Jugoslavena?

- !?

- Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

PRONAĐENA POLOVINA DUŠE, ZAGREB, 2002.

SMRT JUGOSLAVIJE

*Mostariensis, časopis za humanističke znanosti Sveučilišta u Mostaru, br. 5/1996, 161-169.*¹

Sažetak

Članak je vrlo zanimljiv, iznad svega je opravdano kritičan prema velikim "krojačima" suvremenih ratnih i poratnih zbivanja; u promišljanjima svojim autor je originalan, aktualan i intrigantan.

Pa, ako se u svemu nećemo posve suglasiti s ponekom karakterizacijom osoba i događaja, ipak ćemo priznati da autoru, uvaženom profesoru matematike, i njegovu analitičkom načinu izlaganja gotovo ništa bitno nije promaklo iz ratne drame 1991.-1995. godine.

Ono što je drugima nevažna neka pojedinost, ili možda epizoda koju treba zaboraviti, autoru je često znakoviti kod, kojim naslućuje slijed događanja "iza još spuštenih zastora", čime kao da stječe

¹ Tekst je tiskan i u knjizi "Borba za Boku kotorsku".

privilegiju zaviriti i tamo gdje velike primalje svjetske politike porađaju dogadjaj, koji još nije stupio na otvorenu povijesnu scenu.

Autor u ovom članku sustavno prati zbivanja kroz dva istodobna, uzročno - posljedična međuzavisna, koncentrična kruga, na mikro i makro planu. Stoga obrazloženo osvjetljava "povijesno čudo" nastanka i opstanka Hrvatske kao nezavisne države, nesklonu vremenu usprkos!²

Josip Pečarić, Ph. D.
University of Zagreb

THE DEATH OF YUGOSLAVIA

Summary

A very interesting article with a well grounded critical attitude towards the mighty "tailors" of the contemporary war and post-war events; the author's reflections are original, up-to-date and intriguing. Almost nothing essential is missing in the author's analytical presentation of the 1991 - 1995. war drama. The author is successful in his attempt to present even relatively unimportant events and episodes as a significant code which enables him to feel a premonition of the future events "behind the curtain". The author observes systematically the course of events in perspective of the two simultaneous, interdependent concentric circles. He elucidates the birth and existence of Croatia as an independent state, the "miraculous" events occurred in spite of a strong disapproval expressed worldwide.

Britanska serija "Smrt Jugoslavije" svojim nazivom kao da se želi narugati onima u čije je ime ona i napravljena. Zapravo serija je trebala skinuti odgovornost s Velike Britanije i ostalih zapadnih zemalja za izravnu suodgovornost za genocid koji su načinili Srbi i u Hrvatskoj i u BIH, a sve to u cilju očuvanja njihovog čudovišnog čeda - Jugoslavije. Sjetimo se kako je, također, britanska emisija "Dva sata od Londona" optužila upravo Vladu u Londonu za to. S

² Sažetak nije moj tekst, već je napravljen prema recenziji.

druge strane, vidjeli smo kako novinari sa Zapada i te kako znaju što je njihov nacionalni interes, za razliku od mnogih njihovih hrvatskih kolega, a nažalost i mnogih hrvatskih političara. Vidjeli smo na kakve su sve manipulacije spremni kako bi osigurali taj svoj interes. Okrugli stol koji je HTV organizirala u povodu te serije protekao je u uobičajenom hrvatskom maniru - braniti se od napada. Očito lekciju zvanu : „*Napad je najbolja obrana*” mnogi kod nas još nisu naučili. A analizirati događanja na ovim prostorima, ne uzimajući u obzir presudnu ulogu svjetskih velesila i njihovih interesa u svemu tome, najblaže rečeno, površno je.

Istina, i takav okrugli stol pokazao je da je samo ostvarenje hrvatske države doista nešto što s pravom mnogi nazivaju čudom. I doista radi se o hrvatskom čudu. Zašto? Zato što stvoriti državu u takvim uvjetima nikad u povijesti nije ostvario niti jedan drugi narod. To je učinio jedino hrvatski narod i vjerojatno je i jedino on to mogao učiniti. Podsjetimo se samo slijedećeg:

- 1) Prije dolaska demokratski izabrane vlasti na čelo države, Hrvatska je bila potpuno razoružana;
- 2) JNA, koja je smatrana četvrtom armijom po snazi u Europi, odavno se spremala za obračun s hrvatskim narodom. Razoružani narod je trebao biti lagana žrtva takvoj armiji;
- 3) A najgore od svega, svjetske velesile na čelu sa SAD bile su protiv stvaranja hrvatske države. Slovenija da, ali ne i Hrvatska.

U takvim uvjetima svjetski su stručnjaci davali Hrvatskoj 15 dana života. Mislim da se svi još dobro sjećaju da je signal za početak rata dao američki ministar Backer prilikom svog boravka u Beogradu. Radi se o ratu u Sloveniji, koji je po mišljenju mnogih predstavljaо farsu koja je trebala omogućiti Sloveniji izlazak iz Jugoslavije, što im je i rekao Milošević: “Idite bre, samo što pre!” Plan je bio sačuvati Jugoslaviju s Hrvatskom u njoj. Jugoslavija je bila moguća sve dok su Slovenci, zajedno sa Srbima, bili protiv Hrvata. Očito je bilo da u situaciji kada su Slovenci zajedno s Hrvatima protiv te države, ona nije mogla opstatи u tom obliku. Vrlo je vjerojatno da je taj rat u Sloveniji trebao poslužiti da se i Hrvatska uvuče u rat, pa bi, za razliku od Slovenije, koja je bila žrtva te je mogla ići iz Jugoslavije, Hrvatska bila proglašena agresorom i morala bi ostati u njoj. Vjerujem da je u tom trenutku u Hrvatskoj to osjetio ili bio obaviješten jedino naš predsjednik dr. Tuđman, i on je

valjda bio jedini čovjek u Hrvatskoj koji je bio protiv toga uplitanja, protiv tzv. Špegeljevog plana. Srećom! Kada to nije uspjelo, trebalo je učiniti Hrvatsku potpuno bespomoćnom, da bi zločinac svoj prljavi posao uradio u predviđenih 15 dana. Kako je to trebalo biti ostvareno? Prvo je donesen famozni *embargo na uvoz oružja*. I malom je djetetu jasno da je to upereno protiv onoga tko nije imao oružja - protiv hrvatskog naroda - a ne protiv srpskog agresora koji ga je imao u izobilju. Radi se o ukidanju *prava na samoobranu* jednom narodu. To je najmonstruoznija odluka koju je svjetska zajednica donijela u svojoj povijesti. Zatim su upozorene sve zemlje koje su se mogle umiješati u taj rat na strani Hrvatske: Bugarska (prilikom boravka njihovog ministra u SAD), Mađarska (pismom upozorenja od Velike Britanije), a vjerojatno i Albanija. Muslimanski lideri u Bosni nisu ni krili da im takva Jugoslavija odgovara: oni neće biti u Jugoslaviji u kojoj nisu i Hrvatska i Srbija. Dakle, ne spominju Sloveniju, i ne vodeći računa o tome što je Hrvatska stalno ponavljala da će u svemu pratiti Sloveniju. I tako je osamljena Hrvatska bila prepuštena velikosrpskom zločincu. Tada nitko, doista nitko, nije bio uz nas. Naravno osim hrvatskog iseljeništva. I te kako je bilo važno da nas je u tom trenutku bilo dovoljno i doma i vani! Ono što je bilo upereno protiv nas, dakle smišljeno iseljavanje Hrvata iz domovine, na kraju se okrenulo protiv njih: hrvatsko iseljeništvo je odigralo presudnu ulogu u stvaranju nezavisne Hrvatske!

Istu - prosrpsku - politiku svjetske su velesile vodile sve vrijeme rata u Hrvatskoj. Sjetimo se samo da su proglašili jednakim zločinom opkoljavanje vojarni sa srpskim zločincima i njihovo pucanje i ubijanje civilnog pučanstva. Ili, pak, da je Hrvatska bila primorana da oružje iz opkoljenih vojarni pusti u BIH pod jamstvom Europske zajednice da neće biti korišteno ni protiv Hrvatske ni protiv ikoga drugoga, a tim su oružjem potom ubijani naši ljudi u BIH - oružjem europske dvanaestorice! A kada je Njemačka odlučila priznati Hrvatsku, SAD i Velika Britanija su htjele da UN donese odluku o zabrani priznavanja Hrvatske (tada je to spriječila Francuska, ne želeći ući u konfrontaciju s Njemačkom). I Vanceovim planom, koji je bio zamišljen da štiti srpska osvajanja, Hrvatska je bila ucijenjena - ili prihvati ili ništa od priznanja. A kada je prihvatile, opet je nisu htjeli priznati, ali je tada intervenirao Papa, pa je Vatikan priznao

Hrvatsku dva dana prije europske dvanaestorice. (To je bio prvi predsedan Vatikana takve vrste u povijesti. I ministar Gencher je opet odigrao veliku ulogu u trenutku kada je dvanaestorica donosila odluku o priznajući Hrvatske.) Politika velikih sila nije se promijenila ni s početkom rata u BiH. Istina, oni su priznali BiH, pokazujući time da će teško dopustiti Srbiji da prijeđe preko Drine, ali su istovremeno učinili sve da Srbi pobiju što više Muslimana, bojeći se stvaranja fundamentalističke muslimanske države u srcu Europe. Tako, ne samo da su oružje iz Hrvatske predali budućem agresoru u BiH, i ne samo da praktično do skorašnjih dana inzistiraju na zabrani naoružanja žrtvama, već su na početku rata Hrvatsku htjeli proglašiti agresorom zbog potpore koju je Hrvatska davala hrvatskom narodu u BiH. Dugo su nam prijetili sankcijama, valjda shvaćajući i sami da je upravo otpor hrvatskog puka učinio da se spasi BiH. Drugim riječima, da nije bilo takve politike, danas ne bi bilo ni BiH. Nažalost, i u Hrvatskoj je danas malo ljudi toga svjesno. A sjetimo se, čelnici BiH vjerovali su u svjetske silnike, čak i u stvaranje od njih i Srba zamišljene treće Jugoslavije. Možda je to i odgovaralo bar onoj fundamentalističkoj struji u muslimanskom vrhu. "Svi muslimani u jednoj državi" - slično onom "Svi Srbi u jednoj državi". Zato nisu ni pripremili svoj narod na ono što slijedi! Međutim, kada je Hrvatska izborila svoju nezavisnost, njihova se politika svodi na tzv. građansko društvo, opet slično onom Miloševićevom u Jugoslaviji: "jedan građanin - jedan glas". Teško je povjerovati da nisu bili svjesni činjenice da je Milošević rušio Jugoslaviju tom parolom. Građanska je država dobra stvar ako u njoj živi jedan ili sto naroda. Ali ako u njoj živi 2, 3 ili 5 naroda, to je uvijek težnja za dominacijom većinskog naroda!

Dok ostali narodi svijeta nazivaju svoj jezik prema svom nacionalnom imenu, dотле su Muslimani, slično Srbima kada su pokušali stvoriti tzv. jugoslovenski jezik, htjeli jezik s imenom države - bosanski jezik. S obzirom da je broj Muslimana u postocima u BiH sličan broju Srba u bivšoj Jugoslaviji, sve je zastrašujuće podsjećalo na srpsku politiku u Jugoslaviji. Čak i retorika! Govori se o ravнопрavnosti tri naroda kao i tamo, o bratstvu-jedinstvu, ali kad bude srušeno čitavo hrvatsko mjesto Ravno, nikom ništa (!) a za jednog ubijenog Muslimana organizirane su velike demonstracije kod Sarajeva. (Tada im je Ganić obećao stvaranje države bez

ispaljenog metka!) Hrvatski orijentirani dio muslimanskog rukovodstva eliminiran je još za vrijeme trajanja rata u Hrvatskoj, a pragmatičari nisu mogli vjerovati da je moguće stvaranje hrvatske države u takvim uvjetima te su smatrali bespotrebnim pripremati se za rat. Hrvatima je tada, doista, trebala politika „*vlastitog teritorija*”, koja bi im jamčila da se povijest neće ponoviti. U takvom slučaju imaju razloga boriti se, a ne seliti se u Hrvatsku. Srećom, u pravo vrijeme to uočava Boban, Hrvati se pripremaju za obranu umjesto za bijeg, uspijevaju sačuvati ono što su sačuvali, ali cijela Bosna nije pala zahvaljujući upravo tome! Bobanu doista možemo reći *hvala*. Kao rezultat politike muslimanskog vodstva imamo stravične srpske zločine u BiH. Ti su zločini bili tako užasni da ih je teško bilo sakriti. Ali svjetske su velesile sve činile da se oni što kasnije otkriju ili da se umanje. Sjetimo se samo da su SAD znale, 2-3 mjeseca prije nego što je to objavljeno, o postojanju koncentracijskih logora za silovanja. Vjerojatno nikad u povijesti zločinački um nije smislio nešto strašnije od Srba: koncentracijski logori za silovanje. Čini mi se da su Srbi nadvisili i samoga đavla. Dok ovaj kupuje ljudske duše, Srbi su pronašli način kako da ubijaju dušu u ljudima.

Naravno, svjetskim liderima nije bilo lako da su im prijatelji takvi zločinci, pa su se obično tako ponašali da su dvije velesile obično osuđivale Srbe, a treća bi učinila nešto da ih spasi i potom bi mijenjale uloge. Najpoznatiji je takav slučaj Mitterandov dolazak u Sarajevo kojim je spriječio intervenciju svjetske zajednice. A danas su mnogi već sigurno zaboravili svojevremeni ultimatum predsjednika Busha, od čega naravno nije bilo ništa. Jasno je bilo da ni Ženevski pregovori, kao ni mnogi poslije, nisu bili ozbiljni pokušaji svjetske zajednice. Oni su dobro znali da Srbiju bez pritiska ne mogu uvjeriti u prihvatanje bilo čega. Dapače, to je samo ponovo pranje njih samih pred njihovom javnošću. Hrvatsko je vrhovništvo to dobro znalo, ali muslimansko nije. Zato oni prihvaćaju Ženevski sporazum tek dva mjeseca poslije i time Srbima olakšavaju poziciju, a tada počinju i prvi sukobi između Hrvata i Muslimana. Upravo ono što su svjetske velesile i planirale. Kod nas su nažalost „ozbiljni“ analitičari za to okrivljivali Hrvate u BiH, kao da se generalna politika može bazirati na pojedinačnim izgredima. Upravo suprotno tome, Muslimanima su ti pojedinačni izgredi bili samo izgovor za sproveđenje smisljene politike. A nerazumne reakcije u Hrvatskoj

su, zapravo, štitile antihrvatsku politiku u djelu muslimanskog vodstva. Tada za Veliku Britaniju i Francusku nastupa velika teškoća. Bush i zbog takve prljave politike, odlazi s povijesne scene, s njim i njegov *novi svjetski poredak*. (Možemo ga najbolje definirati : Njihovi prijatelji mogu činiti i vršiti genocid, a oni drugi se ne smiju ni braniti. Pitam se samo što je *novo* u tom *novom svjetskom poretku*.)

Predsjednik Clinton nije želio sudjelovati u tako nemoralnoj politici. Da bi ga se onemogućilo, Velika Britanija i Francuska tada uvlače u igru i Rusiju! Clinton se ubrzo povukao, suočen s frontalnim napadom tri saveznika. Zapravo nije još dobro ni razumijevao što se doista događa u BIH. Već na početku je počeo govoriti o ukidanju embarga na oružje samo jednoj od žrtava - Muslimanima! Istina, oni su u tom trenutku doista bili najveće žrtve rata, a to se i poklapalo s interesima SAD prema muslimanskom svijetu. Ali politika Muslimana BIH i dalje je bila čudna. Očito je bilo svima da svijet dopušta Srbima da rade užasan genocid bojeći se muslimanske države u srcu Europe. Po logici stvari, tko želi zaštитiti svoj narod, u takvim uvjetima učinio bi sve da dokaže da to nije slučaj, pogotovo što se u ovom slučaju radi o Muslimanima, koji su po svemu bili dio Europe. Pred vođama Muslimana u BIH bila je zadaća da odaberu što im je njihov primarni zadatak, dakle ili

1) da natjeraju svijet da kazni najvećeg zločinca u povijesti, srpskog zločinca i njegovu državu, koja je izvršila genocid nad narodom, ili

2) da rade na stvaranju muslimanske države u Europi, naravno postupno, prvo građanska država, a kad budu mogli, muslimanska država.

Očito je bilo da su odabrali ovo drugo, a tome je doprinio i Clintonov zahtjev da se samo njima ukine embargo na uvoz oružja. Lako su mogli uvjeriti svoj narod u što god su htjeli. Sjetimo se, do "jučer" su ga uvjeravali da je "JNA" njihova vojska, i oni su vjerovali. Rezultati takve politike, jer jedino je njima mogla odgovarati takva, ubrzo su se vidjeli: ubojstvo hrvatskog predstavnika u Sarajevu od Armije BIH i proganjanje Hrvata u Sarajevu. Dakle, progonjen je hrvatski čovjek na teritorijima pod muslimanskom kontrolom, a izazivali su sukob s HVO-om na područjima koji trebaju pripasti Hrvatima. Tako je palo Jajce, a takvi su bili i sukobi u srednjoj Bosni. Čak je i tu prenesena politika Srba

iz Jugoslavije: Hrvati su obespravljeni na teritorijima koji nisu njihovi, a napadaju ih na njihovim teritorijima. Vrhunac takve politike bio je Mostar - jedini veći grad u BIH u kojemu je HDZ pobjedio na izborima. Očito je bilo da jedino Mostar može biti politički i kulturni centar hrvatskog naroda u BIH. Muslimani imaju Sarajevo, Tuzlu i Zenicu. Ali ni na kraj pameti im nije da Hrvati mogu išta imati. Dakle, Vance-Ovenov plan pripremio je teren za konačno rješenje cjelokupnog problema. To je bilo jasno uoči samog hrvatsko-muslimanskog rata. Sjetimo se samo interviewa američke veleposlanice u UN gospode Madeleine Albright CNN-u, kada kaže da će rješenja problema BIH biti u skladu s interesima saveznika (taj dio bio je istog dana u emisiji *"Slikom na sliku"*). Nevjerojatno je kako se mnogi u Hrvatskoj, posebice u oporbenim redovima, nikada u svojim "analizama" nisu osvrnuli na to. A moralno se znati što su ti interesi saveznika: Srbiima ono što su osvojili, a najveće žrtve, Muslimane, mora se namiriti. Pa na račun koga? Trebalo je biti jasno i maloj djeci da su jedino ostali Hrvati. Nažalost nije bilo! A sve je bilo sračunato da se uništi Hrvatska! Praktičnim eliminiranjem Hrvata iz BIH, sa svim onim što su Srbi imali u svojim rukama, takvim Muslimanima, otvaralo se pitanje opstanka hrvatske države. Uz to, kada smo stvarali hrvatsku državu mogli smo i iznenaditi svjetske velesile, jer doista s onolikom naoružanja nisu ni trebali pomisljati da se možemo oduprijeti. Ali sada su nas i te kako shvatili ozbiljno. Takoder, znali su da nam trebaju skinuti aureolu žrtve. Britanci organiziraju navodni pokolj u Ahmićima (o ulozi tadašnjeg zapovjednika Britanskog bataljuna Boba Stewarta vidjeti članak Marka Barišića u "Hrvatskom obzoru" 8. travnja 1996.) i kreće muslimanska ofenziva na hrvatske prostore srednje Bosne. Hrvatskoj su žestoko zaprijetili sankcijama ako pomogne svom narodu u BIH. Sjećate li se kad je jedan naš čovjek tada tamо rekao: "Ne znam što da radim, ako ne pucam ubit će me, a ako pucam, Hrvatskoj će nametnuti sankcije?" Izgledalo je da Hrvati nemaju nikakve šanse. Hrvatska je raspeta na stup srama (to vlasnicima svjetskog informativnog prostora, dakle i onim u čije je ime napravljena serija "Smrt Jugoslavije", doista nije teško), a u Hrvatskoj mnogi svojim djelovanjem izravno pomažu svjetskim moćnicima. U takvim uvjetima pobjeda se ne mjeri u tome da li su hrvatski ljudi tamo sačuvali svoje prostore. Pobjeda je golo preživljavanje, jer bez

preživljavanja Hrvata u BIH, u pitanju je i Hrvatska. Iako se u svjetskim medijima sustavno krilo etničko čišćenje koje su vršili Muslimani, istina malo-pomalo izbjiga na vidjelo. Jednostavno, istina se može sakriti samo ako se plan, kao što se željelo u slučaju napada na Hrvatsku, ostvari brzo. Nije se ostvario. Poslije dva mjeseca Njemačka otkriva umiješanost Velike Britanije u slučaju Ahmići, što joj daje dovoljno argumenata da sprječava uvođenje sankcija Hrvatskoj. A politika Velike Britanije, koja po svojoj bezočnosti prelazi doista sve video u svjetskoj politici (državu koja je izvršila očit genocid štite insceniranjem krvavog sukoba - borbe za opstanak - između žrtava toga istog genocida) sve više užasava političare u SAD. Po prvi put smo bili svjedoci očitog udaljavanja dva velika saveznika: SAD i Velike Britanije. Muslimani kreću u ofenzivu za uništenje hrvatskih enklava u Srednjoj Bosni. Međutim, sada već HVO može krenuti u kontraofenzivu, i počinju vraćati izgubljene teritorije. Tada Vijeće sigurnosti UN postavlja ultimatum Hrvatskoj - ili će povući svoju vojsku iz BIH ili će joj biti uvedene sankcije.

I tada nastupa odlučujući trenutak u ovom ratu. Hrvatski veleposlanik u UN dr. Nobilo na CNN-u daje hrvatski odgovor: "Trenutak uvođenja sankcija Hrvatskoj označavat će i trenutak kada će Hrvatska krenuti u oslobođanje svih svojih okupiranih teritorija." Učinak je bio silovit. Sutradan Vijeće sigurnosti konstatira da nema HV u BIH, već su to samo dragovoljci. Novi, bitan poraz britanske politike! SAD mogu ući u igru rješavanja krize. Rezultat je Washingtonski sporazum, koji predstavlja, zapravo, veliku pobjedu hrvatske politike. S obzirom na sve to, usudio bih se reći: *pobjeda ravna stvaranju hrvatske države*. I te kako se pokazuje da je često puta teže sačuvati nego osvojiti. Izetbegović jasno pokazuje da se radi o pobjedi Tuđmanove politike - on godinu dana uopće ne spominje Federaciju. Ali to ne shvaćaju mnogi u Hrvatskoj. Ili je jednostavno teško priznati da si u najtežim trenucima za opstanak Hrvatske bio na krivoj strani (da ne kažem da si odnemogao). Tuđmanova generalna politika u tim najtežim vremenima je sjajna: prihvata sve, samo ako nisu u pitanju bitni hrvatski interesi. Ta kooperativnost mu pomaže da u bitnim trenucima, kao što su stvaranje hrvatske države, povezivanje Dalmacije s ostatkom Hrvatske (sjetimo se samo da su nam poslije Maslenice Francuzi poslali nosač aviona u Jadran) ili pitanje ravnopravnosti hrvatskog

naroda u BIH, bude nepopustljiv. Vrijeme prolazi, Hrvatska jača, i što je najbitnije Hrvatska je vojska sve jača i jača. Poslije hrvatsko-muslimanskog kompromisa i pomirenja Tuđman sugerira i muslimansko-muslimanski kompromis i pomirenje. To bi Hrvatima pokazalo da Muslimani misle ozbiljno. Umjesto toga, tj. umjesto brzog jačanja i uspostavljanja povjerenja, dolazi do muslimansko-muslimanskog rata. Umjesto da se jača hrvatsko-muslimanski front muslimani iz Velike Kladuše su prvo sa Srbima, a potom kao izbjeglice u Hrvatskoj. U Sarajevu se slavi pobjeda: pala je jedna kvazidržava, past će i ostale dvije! Očito, tamo još nije bila doprla svijest o postojanju Washingtonskog sporazuma. Obnavlja se rat između Muslimana i Srba. Ali savez Hrvata i Muslimana je i dalje krhak. SAD ipak moraju voditi računa o englesko-francuskim interesima. Ne mogu dopustiti sebi da idu u punu konfrontaciju s Englezima i Francuzima da bi zauzvrat dobili muslimansku fundamentalističku državu u srcu Europe. Uostalom, dogovorena konfederacija Hrvata i Muslimana treba to spriječiti. A Hrvatskoj također to odgovara - pa očito je da bi politika takve države bila usmjerenja protiv Zapada, a prva država prema Zapadu i jest Hrvatska. Naravno, Velika Britanija i Francuska moraju prihvatići da u rješavanju problema BIH sudjeluje i SAD, ali i dalje se žestoko bore za ostvarenje svojih interesa koje poistovjećuju sa srpskim interesima. Plan pet velikih sila iz prosinca 1994. nagrađuje politiku genocida i etničkog čišćenja. Srbi trebaju dobiti 49% teritorija BIH. Plan po načelu "*uzmi ili ostavi*". I opet isto. Srbi ne prihvataju, svijet ne ispunjava obećano. Od tog plana opet uzimaju ono što su postigli za svoje prijatelje Srbe. To je obveza Hrvata i Muslimana na podjelu 51:49, tj. priznanje prava Srbima da zadrže dio rezultata ostvarenih genocidom! Izgovor je prozaičan, Srbi su prejaki pa im se mora popuštati, uz istodobnu zabranu da se žrtve naoružaju, jer bi takav izgovor postao besmislen. Srbi se doista osjećaju prejaki da bi prihvatali bilo kakav plan koji ne bi diktirali. Lako se i osjećati prejakim kada znaju da iza sebe imaju moćne saveznike koji će osigurati da se ultimatumi ne sprovedu, da oni budu samo mrtvo slovo na papiru. Tim planovima dodaje se i Z4. Ponižavajući plan za Hrvatsku predlažu ne samo oni, od koga to možemo i očekivati, već i SAD i Njemačka. Srbi se još uvijek osjećaju moćni da bi ga prihvatali. Srbi i iz Hrvatske i iz BIH napadaju zaštićenu zonu Bihać.

SAD sprječava Hrvatsku da intervenira. Naravno, hrvatsko vrhovništvo ispravno procjenjuje, unatoč najavama i željama ljudi iz UN-a, da će se Bihać održati. Prihvaćajući takav zahtjev, SAD osiguravaju da im one “čuvaju leđa” kad bude trebalo. Hrvatska potpisuje dogovor sa Srbima iz okupiranih hrvatskih prostora. U Hrvatskoj se napada vrhovništvo zbog toga. Naravno, opet je to vrhovništvo u pravu. Upravo taj ugovor omogućuje da se izvede sjajna akcija “*Bljesak*”. Oslobođena je zapadna Slavonija! Muslimani se ne povicaju volji svjetskih moćnika. Bez pravog naoružanja kreću u proboj blokade Sarajeva. Naravno, tako nešto je teško ostvarivo. Svijet ih kažnjava tako da dopušta Srbima osvajanje “zaštićenih” zona u Srebrenici i Žepi. Kada kreću ponovo na Bihać, Hrvatska dobiva “zeleno svijetlo” od SAD da poslije “*Bljeska*” i “*Ljeta*” izvede i veličanstvenu “*Oluju*”. Tek kada Velika Britanija počne optuživati Hrvate zbog bacanja kamenica na Srbe koji s pokradenim stvarima, na pokradenim automobilima i kamionima odlaze iz Hrvatske, Amerikanci iznose na svijetlo dana dokaze o srpskim pokoljima u Srebrenici. “*Oluja*” je slomila britansku strategiju. Svima je jasno da Srbi znaju samo ubijati nenaoružani narod, a ne ono što reče Milošević: “Srbi ne znaju da rade, ali znaju da se biju”. Očito je već da je ispravnije: “Srbi ne znaju da rade, ali znaju da begaju”. Poslije poniženja s uhićenim unproforcima svjetska se zajednica odlučuje na akciju - bombardiranje srpskih položaja, što dovodi do Dayton. Naravno - svjetskim moćnicima i dalje ne pada na pamet da kazni Srbe za zločine. Daytonski sporazum je kompromis u stilu “*bolje nepravedni mir nego krvavi rat*”. Ne postavljaju sebi pitanje zašto to nisu primijenili u I i II svjetskom ratu. Koliko bi žrtava time izbjegli? Ili, jednostavno, još uvijek nisu sigurni da se u BIH ne stvara muslimanska fundamentalistička država. Kao da se ista borba - ista politika - i dalje odvija u novonastalim okvirima?! I ne samo u svezi s tim... Opet je na djelu ideja o nekakvoj Euroslaviji (svi iz bivše države, bez Slovenije). Nije im dosta zločina koje su prouzročili s prethodnom Jugoslavijom. Htjeli bi još!

Da, doista opet smo na početku. Ali danas s hrvatskom državom i s moćnom vojskom. Danas u svemu tome nema ni najmoćnije svjetske sile SAD. I htjet će sve dok mi u Hrvatskoj ne počnemo govoriti, dakle i u takvim prigodama kao što je bio Okrugli stol o

seriji "Smrt Jugoslavije", i budemo stalno govorili o njihovu sudjelovanju u svim zločinima, u svim genocidima izvršenim na ovim prostorima!

(Tekst je baziran na osnovi interviewa koje je autor, doktor znanosti, dao hrvatskim radioprogramima u Australiji - Melbourne, siječanj, 1993., Adelaide, veljača, 1993., Sydney, kolovoza, 1994.).

Naravno, lako je usporediti ovaj intervju s onim iz Melbournea, siječanj 1993. i vidjeti kako je glavni dio teksta baziran na osnovu intervjuja iz Sydneysa, kolovoza 1994. Međutim, tom intervjuju je prethodio cijeli niz intervjuja na hrvatskim radio programima u Melbourneu, pa i u Adelaideu. A taj intervju u Sydneyu je i vezan za moj prvi posjet najvećem australskom gradu. Tamo smo supruga i ja došli na poziv g. Marka Franovića. On je i organizirao intervju na Hrvatskom radiju Australija s gđom Barbarom. Reakcije su bile izvrsne. Poslije razgovora sa mnom gđa Barbara je imala i razgovor s dvije hrvatske pravnice sudionice Svjetskog žrtvoslovnog kongresa. One su čule dobar dio razgovora sa mnom. Mnogo godina kasnije jedna od njih je na jednom sastanku hrvatskih sudaca pričala o tom mom nastupu: "sve što je on govorio mislim i ja, samo ne znam to tako reći." Tek na kraju svoje priče doznela je da je jedan od sudaca kojima je pričala bio i moj brat.

HRVATSTVO BOKE KOTORSKE

Matica, časopis Hrvatske matice iseljenika, broj 4, 1995.

Prof. dr. Josip Pečarić rođen je 1948. godine u Kotoru. Diplomirao je i magistrirao elektrotehniku, a doktorirao matematiku. Živi u Zagrebu sa ženom i trima kćerkama. Redovan je profesor matematike na Sveučilištu u Zagrebu i član suradnik HAZU. Napisao je oko 340 znanstvenih radova (većinom izvan domovine) i 14 knjiga (četiri na stranim jezicima). Recenzent je za dvadesetak znanstvenih (uglavnom u inozemstvu), a u svjetskim referativnim žurnalima kažu da je "veliko ime u teoriji nejednakosti". Surađuje sa znanstvenicima iz zemlje i inozemstva (SAD, Kanada, Njemačka, Engleska, Austrija, Italija, Izrael, Japan, Kina, Australija, Švedska, Rumunjska, Bugarska itd.).

Studirali ste i doktorirali u Beogradu: kako je do toga došlo, a kako i zašto ste se preselili u Zagreb?

• Vidite, Boka kotorska je postala dio Crne Gore tek 1945. godine (za vrijeme II svjetskog rata komunisti su govorili Crna Gora i Boka kotorska). Da bi od Boke napravili Crnu Goru, koristili su sva sredstva iz arsenala velikosrpske politike (ubojsvražda, zatvaranje, raznorazni pritisci, itd.). Tako je sredinom pedesetih godina i moj otac dospio u zatvor: osuđen je na 2,5 godine i iz zatvora izišao s manje od 50 kg na svojih 183 cm visine. Stric je ostao bez posla kao i jedan kum, a drugi kum je još prije odležao 2,5 godine bez suđenja. Otac je živio još sedam-osam godina, više bez posla nego s njim, i umro je u 47. godini života. Biti Hrvat značilo je automatski biti ustaša, a to je tamo bilo posebno teško. Hrvati, svršeni studenti u pravilu se nisu vraćali, ili bi bili onemogućeni u tome. To je bila najznačajnija karika u politici etničkog čišćenja Boke. A ja sam se htio vratiti! S reputacijom moje obitelji, trebalo je biti apsolutno podoban za to. Ali, ni kao svršenom beogradskom studentu, nije mi uspjelo. Dva puta je za mene raspisan natječaj na Pomorskom fakultetu, kome su itekako trebali kadrovi. Ni kao magistar ni kao doktor znanosti nisam prošao, pa ni kada sam bio jedini kandidat sa

stotinjak znanstvenih radova. I u Beogradu su sve činili da me onemoguće, prvo da doktoriram, a potom da budem izabran u nastavno zvanje. Nije pomagalo, dapače, odmoglo je što sam na republičkom projektu imao koeficijent 158,5, iako nitko nije imao ni 50. Vidjevši da od povratka u Kotor nema ništa, odradio sam, zbog stana, točno 10 godina i preselio se u Zagreb. Ovdje sam, preskočivši zvanje docenta, izabran za izvanrednog profesora, a potom, prijevremeno, i za redovnog profesora.

Ugledan ste znanstvenik, predajete na inozemnim sveučilištima. Gdje su Hrvati u znanstvenom svijetu izvan Hrvatske i kako gledate na prilike medu Hrvatima u zemljama gdje ste bili, sa stajališta da ih se malo školuje i da nema organiziranog slanja najboljih učenika na sveučilišta (udruge, zaklade, stipendije)? Aludiram na izreku: "Više vrijedi jedan školovan Hrvat, na pravom mjestu, nego tisuće neškolovanih na margini".

- Sigurno ima mnogo hrvatskih znanstvenika s velikim ugledom u svijetu. Ja sam samo ove godine pozvan u Australiju na dva sveučilišta, Kanadu, Englesku, Njemačku, Švedsku i Italiju, tako da neću ni moći ostvariti sve te pozive. Ali posebno sam sretan kad idem u one sredine gdje ima mnogo naših ljudi, gdje ima organiziranih hrvatskih zajednica. Znate, predugo je hrvatsko nacionalno biće bilo raspolovljeno pa mi ti posjeti stvaraju dojam kao da sam našao tu drugu, izgubljenu polovicu svog bića. Zato se posebno i radujem ponovnom odlasku u Australiju, i posjetama Melbourneu, Adelaideu i Sydneyu. Kako sam 1992-93. bio devet mjeseci u Melbourneu, a prošle godine tri mjeseca u spomenuta tri grada, čini mi se da sam već postao dio hrvatske zajednice u Australiji. U Melbourneu sigurno. Prošle sam godine četiri tjedana provedena tamo bio devet puta gost hrvatskog radio programa. Emigracija poslije II. svjetskog rata bila je uglavnom radnička, ali sada već ima mnogo njihove djece sa završenim fakultetima. U novije vrijeme imamo uglavnom visokoobrazovanu emigraciju. Čini mi se da je posebno važno stvoriti udruge hrvatskih intelektualaca, onih školovanih tamo i ovih koji dolaze od kuće, jer takve će udruge pomoći uklanjanju raznih prepreka između tih različitih emigranata. One bi sigurno pomogle i još većem školovanju naše mladosti. Sada,

kada imamo svoju državu, mnoge stvari će se iz korijena promijeniti. Ne samo nama u Hrvatskoj, i našim ljudima vani sada će mnoge stvari biti dostupnije!. Sada se i našim intelektualcima otvaraju vrata koja su prije za Hrvate bila doista nedostupna. Međutim, kada govorimo o hrvatskim domoljubnim djelatnicima izvan domovine tu ni u kom slučaju ne treba praviti razliku između onih s fakultetom i onih bez njega. Često puta ćete među ovim drugima sresti ljude sa sjajnim političkim senzibilitetom, kakav ćete teško naći među intelektualcima i u zemlji, a i izvan nje. Spomenut ću samo dvojicu (neka mi oproste ostali - jer ih doista ima mnogo): Mato Verkić (Melbourne) i Marko Franović (Sydney). Obojica su vrlo uspješni gospodarstvenici. Verkić je zajedno s Tomislavom Bošnjakom (doministar u Ministarstvu vanjskih poslova i trenutno naš generalni konzul u Torontu), bio organizator mnogih aktivnosti Hrvata u Melbourneu (tu uključujem i svoje aktivnosti u zajednici). Franović, moj Hrvat iz Boke, naš je najveći donator u Sydneyu (nažalost, nikad javno ne nastupa, iako ima mnogo toga reći).

U Zagrebu ste vrlo djelatni u Društvu "Bokeljska mornarica 809". Predstavite nam, molim Vas, ukratko to društvo, njegovu sadašnju djelatnost i Vašu djelatnost u njemu.

• Član sam Velikog vijeća Hrvatske bratovštine "Bokeljska mornarica 809". Za godinu postanka Bokeljske mornarice uzima se 809., kada su kotorski mornari donijeli u Kotor moći sv. Tripuna. Od tada je on patron grada, cijele Boke i Bokeljske mornarice. Uloga Bokeljske mornarice u proslavi sv. Tripuna jest izuzetna. Sjetimo se samo čuvenog kola koje se igra tom prigodom. Zbog hrvatskog identitetit (sjetimo se i sudjelovanja odreda Bokeljske mornarice na pogrebu Stjepana Radića) poslije II. svjetskog rata je raspuštena, a poslije obnovljena, ali po načelima "bratstva i jedinstva". Središte joj je bilo u Kotoru s više ogranaka izvan Boke. Sa stvaranjem hrvatske države, zagrebački se ogrank osamostaljuje, vraća hrvatsku samosvojnost i organizira na razini cijele Države. Postoje već i pobočne bratovštine u Dubrovniku i Splitu, a uskoro će se organizirati i u Puli i Rijeci. Kako je za vrijeme postojanja Jugoslavije, kao rezultat velikosrpske politike, hrvatski narod skoro u potpunosti zaboravio svoj hrvatski identitet Boke kotorske, za

hrvatski narod u njoj i na veliku baštinu tog dijela našeg naroda, što ste Vi gospodine Kočan, jednom ispravno nazvali memoricidom, to je Bratovština kao svoju prvu zadaću uzela: Povratak Hrvata Boke kotorske i njihove kulturna baštine u svijest i savjest države Hrvatske i hrvatskog naroda!

"Zaljev hrvatskih svetaca" kako Vi rado kažete, a kako doista i jest, s razlogom je stekao takvo ime: koji su to sveci i blaženici iz Boke?

• Sv. Leopold Bogdan Mandić, jedan od dva hrvatska sveca, rođen je u Herceg Novom, a i dva od četiri hrvatska blaženika također su iz Boke. To su blž. Ozana Kotorska i blž. Gracija iz Mula. Podrijetlom iz Boke je službenica Božja Ana Marija Marović, kao i jedini hrvatski papa, Siksto V., jedan od najvećih papa u povijesti. Tome dodajmo i da je najstarija hrvatska katedrala, ona sv. Tripuna, iz 1166. godine, ili da je u Boki, preko puta Perasta, otok Gospe od Škrpjela, jedno čudesno ostvarenje našeg naroda. Otok nije prirodni, nego su ga umjetno stvorili građani hrvatskog grada Perasta, da bi potom na njemu izgradili predivnu crkvu, marijansko svetište. Ali činjenica da je Boka "Zaljev hrvatskih svetaca" vrlo mnogo obvezuje Crkvu u Hrvata, jer ona svojim odnosom prema Zaljevu svojih svetaca, pokazuje nosi li tu oznaku opravdano ili ne.

Opišite nam ukratko Boku kulturno-povijesno i aktualno (o tome naši u inozemstvu ne vjerujem da svi dovoljno znaju); koliko je i kakav njezin hrvatski identitet?

• Hrvati su u Boku došli u 7. stoljeću, a Kotor je bio središte Crvene Hrvatske. Pogledajmo ostatke crkve sv. Tripuna iz 9. stoljeća. Dva Višeslavova križa na samo jednom kamenu! Nestankom hrvatskih država, Kotor je bio u sastavu drugih država, ali uvijek s visokim stupnjem samostalnosti. Ipak, Nemanjići su na silu napravili pravoslavnu episkopiju u moru katoličke (hrvatske) Boke na Prevlaci preko puta Tivta. Nestala je zajedno s njima. Pravoslavci se u te krajeve doseljavaju s turskim osvajanjima ili su posljedica tih osvajanja. Ali oni naseljavaju seoska područja, dok velika kulturna središta ostaju hrvatska. Zato i kad govorimo o

kultурној баštini Boke, govorimo o hrvatskoj baštini. Pavao Butorac, biskup kotorski i dubrovački, piše (Rad JAZU, 1938, p. 304) da je "baš iz Boke kotorske došla inicijativa i s najvećim oduševljenjem 1848. Boka predvodi akciju sjedinjenja s Hrvatskom", a s tim istim oduševljenjem je 1851. god. dočekan u Boki ban Jelačić. U isto se vrijeme povećava velikosrpska politika i prva je na udaru upravo Boka. Zašto? Pa Boka pomaže u rješavanju dva velika srpska kompleksa: 1. More i 2. Hrvatska kulturna baština. Naravno, sa stvaranjem srpske države kakva je bila Jugoslavija, oni su svoju politiku mogli sustavno sprovoditi, a rezultati su očiti kada se usporede popisi pučanstva iz 1910. (Austro-Ugarska) i 1991. (Jugoslavija). Broj se Hrvata u Boki tri puta smanjio, iako se ukupan broj pučanstva udvostručio. Posebno su drastična uspoređenja u velikim središtima: Herceg Novi od 70 % na 2 %, Kotor od 69 % na 7 %, Tivat od 95 % na 23 %. Očito se radi o etničkom čišćenju u miru! Ali, postignuta je doista paradoksalna situacija: u Crnoj Gori ima oko 1 % Hrvata, a njima pripada više od 50 % kulturne baštine. A kad govorimo o hrvatskoj kulturnoj baštini Boke, ja mogu reći samo sljedeće: ako se itko igdje s Bogom utrkiva u stvaranju ljepote, onda su to Hrvati u Boki kotorskoj - ne znaš čije je djelo veličanstvenije. Kotorska općina i jest proglašena svjetskom prirodnom i kulturnom baštinom u opasnosti.

Dolaze glasovi o tome da Vas u "SR Jugoslaviji" optužuju za ustaštvoto te da svojataste Boku za Hrvatsku. Što kažete na te optužbe?

- Optužbu da sam ustaša doživio sam prvi put prije osnovne škole, a u Boki za vrijeme II. svjetskog rata nije bilo ustaša. Oni i dijele Hrvate na ustaše i srpske sluge. A ja Vam nikada nisam volio biti sluga! Drugim riječima, to Vam dođe kao da Vam kažu da ste normalan Hrvat. Zato ćeš ja komentirati što im smeta u mojim istupima. To je, prvo, ono što sadrži njihov kompleks hrvatske kulturne baštine. On uvjetuje njihovu težnju za otimanjem naše baštine. Pogledajte samo svu literaturu o Boki nastalu u Jugoslaviji. Odmah ćeš uočiti da se stalno trude dokazati da je to njihova baština, riječ Hrvat nigdje se ne spominje. Najveći dio te baštine čuva se po katoličkim crkvama, a katolici, koji su živjeli i žive tamo, uglavnom su Hrvati! Čak je i mnogima iz crnogorske oporbe teško prihvati

činjenicu da više od 50 % baštine njihove republike pripada Hrvatima, kojih je samo 1 %. Zato ni oni u proglašu o osnivanju Matice crnogorske ne spominju hrvatsku kulturu u Crnoj Gori, a spominju srpsku i mnoge druge. Pri tome treba uvijek imati na umu da se više od 100 godina sustavno radi na brisanju nacionalne samosvijesti iz svijesti crnogorskog naroda. To ispiranje mozga itekako je ostavilo traga. S druge strane, njihova reakcija pokazuje da su svjesni da to što imaju nije njihovo, da su svjesni izuzetne vrijednosti toga, i da se boje da to ne izgube. A u strahu su velike oči!

Kakve su Vam veze s Bokom, smijete li tamo?

● Veze održavamo preko naših ljudi koji dolaze iz Boke. Danas ih imamo više u Zagrebu nego za postojanja SFRJ. Očito, kada su u pitanju i Hrvati iz Boke, Zagreb je doista postao glavni grad svih Hrvata. A da se našalimo s mojim odlaskom u Boku! Kada sam se želio vratiti, nisu mi dopustili, a sada bi vjerojatno željeli da dodem, a zbog velike "ljubavi" učinili bi sve da i ostanem tamo.

Što, po Vašem mišljenju, u vezi s Bokom, tj. hrvatskom manjinom tamo, treba učiniti hrvatska država?

● Hrvatska država će biti jača ako podjednako misli o cjelini svog nacionalnog bića. Zato mora ustrajati na načelu reciprociteta u osiguranju svih građanskih, nacionalnih i kulturnih prava novonastalih manjina koje su ostale izvan granica njihovih nacionalnih država. Drugim riječima, Hrvatska mora ustrajati na tome da sve ono što dobiju srbi u Hrvatskoj, dobiju i Hrvati u "Jugoslaviji". Treba mnogo glasnije govoriti o teškom položaju Hrvata u toj tvorevini, a kada je u pitanju Boka, treba stalno isticati da se nikada nećemo odreći svoje velike baštine u njoj. Svi moraju biti svjesni da se etničkim čišćenjem neće moći oteti velika hrvatska kulturna baština Boke. Ako i dođe do sastanka Tuđman-Izetbegović-Milošević, Hrvatska mora uvjetovati da posebna točka bude upravo pitanje novonastalih manjina, a ne nekakav plan Z4, pogotovo ne ovaj predloženi. Prema hrvatskom Ustavu vrhovništvo mora brinuti i o Hrvatima izvan Hrvatske. Pa kako bi oni ispunjavali uvjete što

Ustav od njih traži, ako pristanu da se razmatra davanje Srbima u Hrvatskoj još većih prava (kakva nema ni jedna nacionalna manjina na svijetu), dok Hrvati u Srbiji i Crnoj Gori nemaju nikakva prava, dok ta država ne doneše svoj Ustavni zakon o nacionalnim manjinama? A svijet je to već tražio od njih. No ne haje mnogo što oni to nisu ispunili. A vidjeli bismo kolika bi prava tražila Srbija za Srbe u Hrvatskoj, ako bi ista prava morala dati i ona svojim manjinama. Zato Hrvatska ustrajanjem na takvoj točki može višestruko dobiti.

U svakom slučaju, kao rezultat takvih zahtjeva bit će i poboljšanje položaja Hrvata u "Jugoslaviji". A koliko je predložen plan Z4 uvredljiv za hrvatski narod pokažimo samo u jednom detalju. Kažu da je za Hrvatsku on dobar jer osigurava povratak prognanika svojim kućama, dakle i u "Krajinu" gdje će vladati oni isti koji su izvršili zločin nad njima. Tamo neće platežno sredstvo biti kuna zbog povjesnog pamćenja njihovih mučitelja. Za predлагаče je važnije tobožno povjesno pamćenje zločinaca od pamćenja hrvatskih ljudi na svoje mrtve, od pamćenja silovanih, osakaćenih.... Strašno!

Stjepo Mijović KOČAN

PUT U AUSTRALIJU: MEĐU SVOJIMA³

Odlazak u Australiju po četvrti put. Ovaj put dva i pol mjeseca. Do 1991. svake sam godine išao u Boku. Teško je ne ići u svoj zavičaj. I kao da mi je Bog htio to nadomjestiti - od 1992. svake godine sam dobivao pozive od australskih sveučilišta. Ići u sredine gdje ima mnogo naših ljudi je izuzetan doživljaj. Ako može postojati zamjena za odlazak u zavičaj onda je to odlazak među naše ljude vani. Zašto? Pa u onoj državi su sve učinili, a bogami i uspijevali su u tome, da nas odvoje od tih naših ljudi. Što nam sve nisu napričali o njima. A kada dobiješ priliku da ih doista upoznaš, onda shvatiš što su ti uradili. Koliko je veliki gubitak ne znati ih! Živeći 1992.-93. devet mjeseci s njima shvatio sam da je onaj život prije bio kao život s pola duše. A taj boravak je učinio da si nađem tu drugu, izgubljenu, polovinu svoje duše.

Melbourne. Ove godine sam u njemu samo desetak dana. Kod dragih prijatelja Ivice i Blaženke Grabovac. Oboje su veoma aktivni u Zajednici, posebno na hrvatskom radiju 3ZZZ. Došao sam u pravo vrijeme. Idemo na probe našeg amaterskog kazališta. Vodi ga Darko Kotevski. Pripremaju komad "Zvonimirov san", koji je napisao sam Kotevski. Počinje hrvatski festival. Otvara se izložbom. Prilika da se sretne puno poznatih ljudi. Tamo je i hrvatski povjesničar dr. Jure Krišto. Došao je da održi seriju predavanja po australskim sveučilištima. Obojica dajemo intervju hrvatskom programu državnog etničkog radija SBS. Po prvi put u Melbourne dolazi i naš novi veleposlanik dr Meter. Razgovara s predstavnicima hrvatskih društava i novinarima u prostorijama nogometnih prvaka Australije, melbournske Croatie. Potom je zabava u velikoj dvorani Hrvatskog katoličkog centra "Sv. Leopold Bogdan Mandić" (preko njega je i njegova i moja Boka ovdje). Dr. Meter se svidio našim ljudima. Bit će uspešan veleposlanik! Gosp. Vukas je pozdravio goste. I mene među njima. Kroz šalu. Rekao je da je ljubomoran na mene jer sam ja svake godine, od kada je on generalni konzul u Melbourneu, išao u Hrvatsku. I doista, ja osjećam da pripadam hrvatskoj zajednici

³ Tekst je napisan po dogovoru s urednikom Matice, časopisa HMI - nije tiskan.

ovog tromilijunskog grada (oko 40.000 Hrvata!). Toliko toga me vezuje za nju. Jer 1992.-93. uglavnom sam bio u njemu. Bilo je to teško vrijeme za hrvatski narod. Osjećao sam da moram biti stalno s našim ljudima. Znao sam da na isti način na koji ja upoznajem njih i oni će, preko mene, doživjeti Hrvatsku. Koju toliko vole. Prvi kontakt je bio pravi: Tomislav Bošnjak. Danas je pomoćnik ministra vanjskih poslova u vlasti RH. Njegov kum Mato Verkić, tada predsjednik Hrvatskog narodnog vijeća za Melbourne, svake nedjelje me vodi u našu crkvu na Clifton Hillu. Iskusan borac za hrvatsku slobodu. Zna osjetiti što je stvarni hrvatski interes. Jedan od načina skupljanja sredstava za domovinu su zabave. Crkveni centri u Sunshineu i Springvaleu su česti domaćini. A kada se treba skupiti potreban novac naši svećenici se pretvaraju u prave showmane. Kada su u kolovozu 1992. Bošnjak i Verkić organizirali hrvatsko-muslimanske demonstracije pred Parlamentom u Melbourneu, Verkić me je zamolio da i ja govorim. Govorio sam o velikosrpskoj tehnologiji zla koja se u tim danima pokazala u svom najbrutalnijem i najogoljenijem obliku. A svijet se ponaša kao da ne vjeruje svojim očima. Kao u bajci "Car je gol". "Da, gospodo, car je gol. Kaznite napokon zločince." (Nisam vjerovao da će ih kazniti. I nisu! Nagradili su ih!) Poslije tog mog govora gost sam na zabavama mladih pravaša, Hercegovaca i još nekim. Hrvatskim studentima sa Melburnskog sveučilišta držim predavanje: "Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca". Tomislav Starčević dogovara sa mnom interview za "Hrvatski Vjesnik". Napravio ga je Tomislav Bošnjak. ("Crnogorci se diče hrvatskom kulturom!", Hrvatski Vjesnik, 11. rujan 1992.) Bošnjak je u posebnom dijelu predstavio i moju borbu za Hrvatsku kroz moj znanstveni rad. Naime, radio sam tada doista puno, želeći da zapamte kako to Hrvati rade. A kakav je efekat to imalo tamo najbolje se vidi iz teksta gosp. Bošnjaka: "Nazvali smo Dr. Monda-a, Dekana Fakulteta na La Trobe sveučilištu i glavnog suradnika dr. Pečarića i razgovarali s njime o znanstvenom radu hrvatskog matematičara. "Pečarić je nevjerljiv, upravo fenomenalan," bile su prve riječi Dr. Mond-a. "Mi smo navikli da naši gostujući znanstvenici napišu tri četiri radnje za vrijeme svog cijelog boravka ovdje. Pečarić je već sada napisao trideset (30) radnji," rekao je još uvjek u čuđenju Dr. Mond. "Pečarić je doista fantastičan, jedino što je svo osoblje na fakultetu zauzeto cijelo

vrijeme. Svi imaju pune ruke posla i ne mogu u ukorak s njime. Meni, koji radim s njim je teško izdržati tempo. Iznimno je marljiv i savjestan” dalje je objašnjavao Dr. Mond. I tako je cijeli razgovor s Australskim sveučilišnim profesorom protekao u čuđenju i divljenju znanosti, upornosti i marljivosti Dr. Pečarića. Zato smo odlučili prestaviti ovog Hrvata, ambasadora svoga naroda u svijetu, i našoj čitateljskoj publici. Ali kao što se može vidjeti u ovom razgovoru Dr. Pečarić puno radije razgovara o svojoj domovini nego o svom znanstvenom radu. ”Svima koje to zanima, o mom radu na području matematike, dovoljno govore moji radovi, a nikada se dovoljno ne govori o Hrvatskoj, pa zato rađe koristim ovu prigodu da govorim o njoj” istaknuo je dr. Pečarić.”

Bio sam gost mnogih naših obitelji. Obično je bilo puno ljudi. Puno razgovora, objašnjanja. Poned treba ljudima podizati moral u tim teškim trenucima. Svi žele da mi pomognu. Valjda im ja simboliziram domovinu. A Petar i Anka Jurić inzistiraju da budem kod njih. Petar mi je stalno ”pri ruci”. Ali najveći učinak je bio kroz gostovanja na hrvatskim radio programima. Prvi nastup je bio na ”Hrvatskom radiju Zemun”. Noćna emisija, subotom ujutro od 2 do 6.30. Listopad, 1992. Vrijeme prvih, mjestimičnih, sukoba između Hrvata i Muslimana u BIH. Hrvatska politika govori o ubačenim KOSovcima u muslimanskim redovima. To u Hrvatskoj i može proći, ali kako to reći ljudima u Melbourneu, koji svaki tjedan slušaju i muslimanski radio koji iz tjedna u tjedan uvjerava Hrvate iz BIH da nisu Hrvati nego Bosanci-katolici. Zato odlučujem govoriti o fundamentalističkoj opciji u muslimanskom vodstvu. Javljuju se i Hrvati i Muslimani. Emisija ide izravno u eter. Kraj emisije protiče u javljanu naših ljudi koji izražavaju zadovoljstvo mojim odgovorima. Nekoliko tjedana kasnije opet sam gost istog programa. Jedna divna hrvatska duša, gđa Slavica Jemrić je u toku te večeri za mene napisala jednu pjesmu o Boki. Odužio sam joj se na slijedeći način:

”Gospođo, kroz cijelu svoju povijest, a posebice u ovom ratu Hrvati su pokazali da su najhrabriji narod na svijetu. Znate li, tko je jedino na svijetu hrabriji od Hrvata?”.

”Ne”.

”HRVATICE!” - rekao sam joj.⁴

Kada je dr. Bosanac došla u Melbourne ispričao sam joj tu priču. ”Da, u pravu ste”, rekla je (o njoj je gospođa Jemrić napisala pjesmu, koju joj je i osobno pročitala na jednoj zabavi). U studenom sam dva tjedna u Adelaideu. U hrvatskom klubu ponavljam predavanje o Boki. Pitanja su mahom o Bosni. Opet govorim isto. I reakcije su iste. U siječnju, na melbournškom radiju ”Matija Gubec”, oko kojeg je okupljena sjajna ekipa hrvatskih ljudi, prekaljenih u mnogim akcijama, imam opširan interview. Čulo ga je mnogo naših ljudi. Reakcije su sjajne. A to znači da poslije njega do odlaska za domovinu nisam mogao provest niti jednu večer sam. Stalno sam pozivan kod naših ljudi. To treba izdržati, ali bilo je nezaboravno. Bilo je uvjerenja da ostavim matematiku i okrenem se politici, a jednom pravašu (!) iz Geelonga sam morao obećati da nikad neću otići iz Hrvatske. Prije odlaska, još jednom sam posjetio Adelaide, i tamo dao sličan interview. A onog dana kada sam stigao doma, javio se iz Melbournea dragi prijatelj gosp. Slavko Keserović, jer je tog trenutka završio interview koji sam dao za radio SBS. Slijedeće 1994. opet sam u Australiji. U Melbourneu po dva tjedna u lipnju i kolovozu. A ravno devet puta sam gost hrvatskih radija. Sada ih ima više. Ali i jedno iznenadenje. Hrvatski radio Zemun, sada s imenom Vukovar, na kome sam, vjerojatno prvi među Hrvatima i govorio o fundamentalizmu u muslimanskom vodstvu, sada je ”okrenuo ploču”. Za Izedbegovića su, a protiv hrvatske politike. Mene više ne pozivaju. Naravno, najčešće sam na radiju 3ZZZ. U jednoj emisiji gost sam zajedno sa saborskim zastupnikom gosp. Vicom Vukojevićem. Prati ga iz Ministarstva vanjskih poslova povratnik iz Melbournea gosp.

⁴ Kada god bi ispričao ovu priču naši ljudi nisu krili svoje oduševljenje. Ista takva reakcija bila je kada sam je ispričao u sklopu svojih pozdravnih govora na Skupštini Zajednice izbjeglih i prognanih Hrvata iz Srijema, Bačke i Banata, kao i na bratimljenu hrvatskih viteških društava Hrvatske bratovštine ”Bokeljska mornarica 809”, sinjskih alkarama i ”Kumpanije” iz Blata. S tom pričom sam počeo promociju moje knjige ”Za hrvatsku Hrvatsku”, kada sam svoje knjige poklonio gdјi Ankici Tuđman, rekavši joj:

”Štovana gđo Tuđman,

Iz povijesti je poznato da iza svakog uspјesnog muškarca stoji izuzetna žena. A Vi ste stajali iza najvećeg u hrvatskoj povijesti.
Hvala Vam!

Butković. On se sječa što sam svojevremeno govorio: "Profesore, sve ste pogodili!". Na kraju mojih prvih dva tjedna imaju iznenadenje za mene. Poslije interviewa sa mnom čitaju svoju poruku:

"Štovani Profesore Pečarić, U ime svih članova hrvatskog radio sata želja nam je da Vam ponovo ovom prilikom odamo duboku zahvalnost za Vaš rad i Vaše slobodno vrijeme koje ste provodili u suradnji sa svima nama, te Vašem osvrtu na političku analizu situacije u kojoj se trenutno nalazi Hrvatska. Kao i prošle godine, tako ste i u ovo vrijeme iskazali punu podršku hrvatskoj vladu kao i pravu patriotsku ljubav prema domovini i to bez bilo kakvog političkog opredjeljenja, a što je nesumnjivo prihvaćeno s mnogo simpatija i razumijevanja svih naših slušatelja. U nadi da ćemo Vas opet vidjeti u našoj sredini krajem kolovoza prije Vašeg odlaska u domovinu, mi svi s radija 3ZZZ želimo Vam sretan put, uspješan rad, kao i ugodan boravak u Adelaide uz pjesmu "Bokeljska noć" gdje je rodno mjesto našega profesora." Posebno su interesantni nastupi na radiju u Sunshineu. Pitanja slušatelja i moji odgovori. I u lipnju, a i u kolovozu, kada se po završetku emisije telefonom javila supruga jednog od naših konzula da mi čestita na nastupu. Puno je zgoda iz Melbourne. Kao da je gosp. Vukas rekao istinu kroz svoju šalu. Samo sam jednu nedjelju u Melbourne. Jasno, u crkvi u Clifton Hillu srećem puno dragih prijatelja, a uvečer opet na radiju 3ZZZ. Imam dosta vremena. Zadovoljan sam s svojim nastupom. Vidim da se opet priča o tome među ljudima. Gosp. Vukas mi kaže: "Profesore kada Vi dođete u Melbourne, ja imam istinsku pomoć u svom radu." I u šali dodaje: "Morat ćemo vam osigurati jednu sobu u konzulatu". Desilo se još štošta u tih deset dana. Ali, deset dana brzo prođe. Ne stigneš obići sve prijatelje. Srećom, često su u Hrvatskoj pa se sretnemo na Jelačić placu, ili dođu kod mene.

Adelaide. Poslije dva kratka posjeta 1992. i 1993. Svake godine sam po dva mjeseca ovdje. Puno poznatih i ovdje. Istina ne kao u Sunshineu. Ali ovdje imam i svog studenta. Mentor sam jednoj Hrvatici u izradi doktorske disertacije. Možda se još jedan naš matematičar ovdje odluči za isto. Važno je za Zajednicu da imamo što više takvih ljudi. Prisutan sam i prvom razgovoru dr. Metera s predstavnicima Hrvatske zajednice Adelaidea. Uvjerljiv je jednako kao u Sunshineu. I ovdje sam dao interview radiju "Zvuci

domovine". Bilo je dovoljno vremena tako da sam mogao dati svoja viđenja gotovo svih bitnih pitanja u domovini. Reakcija je sada slična onoj u Melbourneu. Mnogo ljudi mi je čestitalo na njemu. Kada sam ispričao nesporazume oko mog predavanja, čelnici HDZ-a su željeli da mi oni organiziraju predavanje. Međutim, sve nedjelje, kada je moguće okupiti puno ljudi, u Hrvatskom domu su bile već rezervirane. To i nije tako važno, jer bitne stvari su rečene preko radija. Važnije je novo prijateljstvo s jednim izuzetnim čovjekom: Aron Varga, bivši predsjednik Hrvatskog narodnog vijeća za Adelaide. Don Nikica Dušević odlazi u mirovinu i vraća u domovinu. Povodom dana državnosti organizira se zabava na kojoj pjeva Tereza. Uz veleposlanika dolazi župan dubrovački dr. Burić sa suprugom. Nesvakidašnja prigoda da na drugom kraju svijeta sretnem dragog prijatelja. Dva puta sam s Hrvatskom bratovštinom "Bokejska mornarica 809" bio kod njega. Ne uzalud. Na županov prijedlog, dan Dubrovačko-neretvanske županije je dan rođenja sv. Leopolda Bogdana Mandića. Veza s Bokom je i na taj način potvrđena. Iz prve ruke i saznajem da su moji Bokelji sudjelovali u prvoj proslavi dana županije.

Sydney, jedini grad u koji ne dolazim poslom. Već treću godinu za redom, nekoliko dana na kraju mog boravka u Australiji rezervirano je za posjetu mojim Bokeljima, braći Franović. Vlasnici poduzeća "Boka Windows", i najveći hrvatski donatori u Australiji. Iako veoma zauzet, Marko organizira susrete s Lukom Lausom, kome dajem interview za "Radio domobran", a i s Fabianom Lovokovićem, kome dajem interview za Hrvatski tjednik "Spremnost". Od Lovokovića doznam da su u "Spremnosti" prenijeli i dva moja teksta iz "Doma i Svijeta". Sva tri brata Franović, Marko, Božo i Ivo dobili su orden od predsjednika Tuđmana. I ne samo to. Predsjednik je otvorio nove natkrivene tribine na igralištu Syneyske Croatie. Tribine "BOKA STAND". Moja Boka je itekako prisutna u ovom gradu. Sliku katedralu sv. Tripuna, najstarije hrvatske katedrale iz 1166., nači ćete u hrvatskoj crkvi u Liverpoolu. A i na jednom vitražu je sv. Tripun, odvjetnik grada Kotora.

Da, doista, zar mi je Bog mogao na bolji način nadomjestiti neodlaske u rodnu mi Boku!

SRPSKA LEKCIJA⁵

Diskutirajući s mnogim našim ljudima o hrvatskoj politici znao sam reći: "Gospodo, očito ste jednu srpsku lekciju dobro naučili i nikako da je zaboravite. Lekciju: *Za sve su krivi HRVATI!*" A koliko je pogubna mogla biti ta lekcija, shvatit ćemo ako se samo upitamo bi li danas hrvatske države uopće bilo da je kojim slučajem u proteklom periodu na vlasti bio neko iz hrvatske oporbe. Da je pitanje umjesno vidi se iz tiskanih razgovora koje su u proljeće 1994. godine na Bledu vodili Adil Zulfikarpašić, Vlado Gotovac, dr. Ivo Banac i Mika Tripalo. Sjajnu analizu doprinosa trojice Hrvata dao je Antun Abramović u tekstu "Ponovo okovana Bosna ili Socijalističko-liberalistička magla" (Hrvatsko slovo, 13. rujna 1996.). Čitav njegov tekst pokazuje koliko je poguban učinak ove srpske lekcije.

Već za sam početak rata, po njima, krivi su Tuđman i Hrvati ("Tuđmanov je stav prema Srbima gurao Srbe u Miloševićeve ruke". - To je 1994. rekao jedan postariji Hrvat, koji govori o njihovom "ustanku" 1991., a ne dijete! Dobre Srbe su zločesti Hrvati gurnuli Miloševiću u ruke. Da, Hrvati su sve krivi!) Itd. Itd.

Mene osobno najviše veseli klasičan učinak srpske lekcije: "Tuđman i Hrvati krivi su za "podjelu Bosne" ". Naime, odavno sam shvatio da je najbolji način borbe protiv učinka spomenute srpske lekcije - narugati se. Glavni "dokaz" ovih naših "dobrih učenika" je obično Karadžorđevo i susret Tuđmana i Miloševića. Moja reakcija na takvu tvrdnju je: "Dakle i Vi tvrdite da je Milošević dobar čovjek. Naime, Vi vjerojatno susret u Karadžorđevu zamišljate ovako: Milošević kaže Tuđmanu: "Znaš Franjo, mi imamo toliko i toliko aviona, toliko i toliko tenkova , toliko i toliko teških topova , toliko i toliko..... . A vi Hrvati imate tisuću kalašnjikova , isto toliko lovačkih puškica i dva topa. Ali, bre, Franjo , ja sam ti bre dobar čovek Evo ruke - pola Bosne meni - pola tebi".⁶

⁵ Tekst koji je u rujnu 1996. posлан Hrvatskom Slovu. Nije tiskan.

⁶ Priču "Dobar čovjek - Slobo" Nisam uspio tiskati u Hrvatskoj do 2000. godine kada je reakcija bila i u Hrvatskoj slična onoj u Australiji. Tada je tiskana u - Hrvatskom Slovu!

Inače prvi put je tiskana u Spremnosti 1999.

Kada sam to uradio prošle godine u Adelaideu, poslije nekoliko dana moja domaćica - Hrvatica mi je ispričala kako se susrela s jednim našim čovjekom koji je napadao Tuđmana zbog Karađorđeva . Ona će njemu: "Znaš, da je tu sada ovaj profesor, koji stanuje kod menе, on bi Ti rekao da tvrđiš da je Milošević dobar čovjek." Možete zamisliti koliki je to šok izazvalo kod njega. Začudio sam se, jer nije bila u društvu koje je raspravljalo o politici. "Točno, ali ja sam slušala sa strane, malo razmislila i rekla sama sebi: Čovjek ima pravo."

Hrvatica je malo razmislila i shvatila ono što mnogim našim političarima ni danas nije jasno. Srpska lekcija je učinila da je njima lako povjerovati da je Tuđman dijelio Bosnu u trenutku kada je svakom normalnom Hrvatu bilo jasno da je spski minimalistički plan bio Virovitica-Karlovac-Karlobag, a cijela Bosna i Hercegovina se nalazi s istočne strane te granice.

Naravno "kandidati za predsjednika", kojih u Hrvatskoj imamo na tone, lako sebe uvjere da je predsjednik nije dovoljno pametan (zato i oni trebaju biti predsjednici) pa on eventualno, u takvim uvjetima, nije "kupovao vrijeme", već je "naivno" vjerovao Miloševiću. Da umreš od smjeha. Ti naši "predsjednici" se ponašaju tako da mi se često čini da Hrvatske u kojoj bi oni na taj način i bili predsjednici ne bi više ni bilo. Srećom, kada shvate da baš nisu rođeni za predsjednika, i da im Tuđman nije usurpirao predsjedničku fotelju, znaju se i urazumiti.

To ne mislim za jednog od novih predsjedničkih kandidata - dr. Iva Banca. Ovih dana sam čuo jednu priču koja me je podsjetila na njegovo djelovanje. Gospodin Drago Kastratović, naš novinar i publicist; inače predsjednik Nacionalne zajednice Crnogoraca Hrvatske, ispričao mi je kako je na početku srpsko-crnogorske agresije išao s hrvatskom djecom kod američkog konzula u Hrvatskoj. Djeca su mu predala svoja pisma za predsjednika Busha u kojima su ga molila da zaustavi agresiju na njihovu domovinu. Konzul je uzeo pisma. Rekao je da će ih poslati predsjedniku SAD i dodao: "Ali za vas nema coca cole!" Njemu su djeca došla zbog coca cole! Sve ono što su Srbi i Crnogorci činili njihovoj zemlji, možda braći, sestrama, očevima nije bilo za njega ništa. Kastratović mi reče da se jedva suzdržao da ne udari tog čovjeka, ako za njega može reći da je čovjek. Iako Crnogorac, Kastratović je reagirao kao što bi i svaki Hrvat, jer on i jeste politički Hrvat (u to vrijeme

podpredsjednik Vujićevih socijal-demokrata). Tako bi reagirao svaki građanin ove lijepe naše koji istinski doživljavaju kao svoju domovinu.

Na Banca me je to asociralo iz jednostavnog razloga što u vrijeme kada je Kastratovićeve priče, nas je Banac uvjeravao kako je nenormalno što hrvatski intelektualci SAD doživljavaju na način koji su u to vrijeme jedino i mogli doživjeti. Po njemu, trebalo je voljeti zemlju (mada se u stvari radilo samo o odnosu hrvatske inteligencije prema vladajućem establishmentu SAD-a) koja Ti radi o glavi. (Interesantno je kako od kada je Hrvatska saveznik SAD, Banac nije sretan što volimo SAD, a ne Englesku ili Francusku dok nam njihove vlade rade ili su radile o glavi.) Da ne znamo tko je tko, za koga bi pomisili da je Hrvat: za Banca ili za Kastratovića?

Kada je moj kolega po doktoratu znanosti dr. Banac u pitanju, pitam se da li je on pod utjecajem spomenute srpske lekcije. Sve mi se čini da on nije učenik nego profesor. Tko ovo kaže: "Što se tiče Jasenovca, odnosno ustaškog terora općenito, slažem se da broj žrtava nije bitan. No, posljedice su izuzetno važne. One daju povoda za revanšističke ideologije koje su orkestrirane u Srbiji"? Srbin? Ne već dr. Banac! Da doista, kako kaže srpska lekcija: Hrvati su krivi za sve. Očito je, moraš malo napasti i Beograd. Tek toliko da bi mu "dobri hrvatski đaci" vjerovali.

Priča iz Adelaide pokazuje da ovih naših "dobrih đaka" ima i vani među našim ljudima. Naravno, posljedica je to i činjenica da hrvatski političari iz vladajuće stranke nisu smjeli ljudima o svemu otvoreno govoriti. Ili su čak i sami bili dobri đaci. Kao i mnogi oporbeni. Ovi možda nisu ni željeli govoriti istinu. Kako sam od 1992. bio svake godine u Australiji, radio sam to ja, umjesto njih, koliko god sam mogao. Kada je 1992. došlo do prvih "čarki" između Hrvata i Muslimana u BiH bio sam u Mebourneu. Iako se u Hrvatskoj to tada objašnjavalo ubačenim KOSovcima, smatrao sam da tamo treba govoriti i o fundamentalističkoj opciji u muslimanskom vodstvu. Jer, tamo su naši ljudi iz tjedna u tjedan slušali na muslimanskom radiju kako uvjeravaju Hrvate iz BiH da nisu Hrvati nego jednog Hercegovca! (Banac i mnogi hrvatski političari su također radili svoje.) Prvi put sam o tome govorio u Melbourneu

u listopadu 1992. na hrvatskom radiju, i mjesec dana kasnije u Adelaideu u Hrvatskom domu. Pa opet u Melbourneu u siječnju 1993. i ponovo u Adelaideu mjesec dana kasnije na hrvatskim radnjima. Reakcije naših ljudi su bile nevjerojatno pozitivne. Nezaboravne. Ne zaboravimo - to je bilo prije Hrvatsko-muslimanskog rata! Interesantno je samo da su mi u Adelaideu (studenzi 1992.) rekli da su mojim odgovorima zadovoljni, a da nisu zadovoljni odgovorima koje im je dao gosp. Mesić, koji je bio prije toga tamo. Branio sam Mesića objašnjavajući kako ljudi s vlasti ne smiju o svemu javno govoriti.

Godinu dana kasnije opet sam bio u Australiji. Ljeto, 1994. Dakle vrijeme poslije susreta Zulfikarpašića, Gotovca, Banca i Tripala. Ljudi su se sjećali što sam govorio i ponovo tražili da objašnjavam hrvatsku politiku. Tako sam u četiri tjedna provedenih u Melbourneu, devet puta bio na hrvatskim radnjima. Na radiju 3ZZZ pričaju mi da je predsjednik jedne hrvatske stranke htio na njihovom radiju govoriti o totalitarizmu u Hrvatskoj (a on može doći u Australiju, pričati o tome pa se opet vratiti u takvu totalitarnu državu). Nisu mu dali već su ga pitali ono što su oni smatrali potrebnim. U isto vrijeme meni su se javno zahvalili na mojim gostovanjima: "Štovani Profesore Pečarić, (...) kao i prošle godine, tako ste i u ovo vrijeme iskazali punu podršku hrvatskoj vladu kao i pravu patriotsku ljubav prema domovini i to bez bilo kakvog političkog opredjeljenja, a što je nesumnjivo prihvaćeno s mnogo simpatija i razumijevanja svih naših slušatelja".

Te godine sam po prvi put bio i u Sydneyu. U posjet hrvatskim domoljubima i najvećim hrvatskim donatorima u Australiji - mojim Bokeljima braći Franović. Posjet od samo nekoliko dana. Ali Marko Franović organizira inetrview na našem radiju. Opet upozoravam naše ljudi na činjenicu da je prije izbijanja rata između Hrvata i Muslimana u BiH, na CNN-u, američka veleposlanica u UN, Madelaine Albright, izjavila da će rješenje bosanskog problema biti u skladu s interesima saveznika. Dakle, Engleza, Francuza i Rusa. A svakom hrvatskom djetetu bi trebalo biti jasno što to znači: Srbima što su osvojili, a Muslimane, kao do tog trenutka najveće žrtve, treba namiriti. A na čiji račun se mogu namiriti nego na račun Hrvata. A svijet se brine da ostvari svoje interese. Nije slučajno što je u Ahmićima bala britanska televizija. Itd. Itd. Reakcije su ponovo

sjajne. Iste večeri sam u Hrvatskom klubu "Bosna", pozdravljujući naše ljude rekao da sam uvjeren da će povijest pokazati da je hrvatska politika u BiH ravna stvaranju hrvatske države. I sve više ljudi to kod nas shvaća. Kada je prošle godine jedan moj prijatelj došao (bolje reći pobjegao) iz Sarajeva, pustio sam mu snimak interviewa iz siječnja 1993. Rekao mi je da je već tri mjeseca u Hrvatskoj i to isto priča ljudima, ali mu ne vjeruju. Ove godine poslije slučaja s uniformama u Sarajevu pozvao me je i rekao: "Sada se vidi u čemu je problem. Njima smetaju naše plave uniforme, a nama ne smetaju njihove zelene!" I dodao je: "Sve više i više je ljudi u Hrvatskoj koji mi vjeruju".

Pojavljivanje knjige razgovora s Bleda pokazuje da mnogi naši političari još nisu svjesni pogubnosti politike koju su oni vodili u najodsudnjim trenucima za našu domovinu. Abramović: "No, neoprostivo je što pri tomu uvijek i svagdje gdje mogu vješaju Hrvatsku na drvo sramote! Hrvatska je kriva jer nešto nije učinila, kao što je kriva jer je bilo što učinila! (...) I najmanje se tu radi o Tuđmanu i HDZ-u, jer da je posrijedi bilo koja druga stranka koje se program temelji na hrvatskom državnom pravu, doživjela bi iste optužbe!") Slično g. Abramoviću i ja sam 1993. upozoravao (Slobodna Dalmacija od 1. srpnja 1993.): "oporba, umjesto da sustavno raskrinkava ponašanje svjetskih moćnika prema Hrvatskoj, čini sasvim suprotno, a kritike na račun Hrvatske i njezine vlasti koristi u svojoj borbi za vlast. To se može činiti neobičnim, ali bi svima trebalo biti jasno da je Hrvatska mala zemlja i da hrvatsko vrhovništvo ne može javno raskrinkavati i ukazivati na te pritiske jer nosi odgovornost za cijeli narod. Upravo bi oporba trebala to raditi i siguran sam da bi tada pritisici na Hrvatsku bili manji. Njihovo sadašnje ponašanje samo pomaže jačanju tih pritisaka, a posljedica je slabljenje Hrvatske".. A i dr. Karl Gustav Schtröm ih je nedavno upozorio da se pametan političar treba zamisliti o svojim postupcima kada ga neprijatelji tapše po leđima. Nisu i neće shvatiti. Kako mogu shvatiti čijim interesima su služili i potom ostati u politici. A kamoli ostati predsjednički kandidati!.

A koliko "dobrih đaka" imamo tek u Saboru. Slušam raspravu o vanjskoj politici i sporazumu sa SRJ. Jedni će o tajnim aneksima sporazuma na račun trećih. (Bože moj, kako su nas Srbi naučili, to Hrvati sigurno rade, pa treba upozoriti te treće na zločeste Hrvate.)

Vjerojatno misle na Bošnjake (muslimane), jer drugi upozorava da hrvatska politika mora napraviti zaokret i postati poštenija prema njima. (Naravno, Hrvati su poznati po svojoj prevrtljivosti, ne daj Bože, da su to oni drugi.) Treći će o divnoj Europi i lošoj hrvatskoj politici prema njoj. (Engleska i Francuska su nam toliko dobrog željeli, ali zločesti Hrvati nisu željeli da im njihovi poklisari Srbi, i dalje udjeljuju to dobro.) Četvrti Ma neću više slušati ih. Treba imati želudac za dobre učenike i njihove profesore. I sve manje će ih slušati u Hrvatskoj.

**U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN
GOVORI HRVATSKI / BORBA ZA BOKU
KOTORSKU 2, ZAGREB, 2004.**

Susret: Prof. dr. Josip Pečarić

DUBROVNIK SE BRANI BOKOM...

Dubrovački vjesnik, 17. veljače 1996.

L. CRNČEVIĆ

S prof. dr. Josipom Pečarićem nismo razgovarali o njegovoj struci – matematičaru, nego o njegovoj drugoj velikoj ljubavi – rodnoj Boki kotorskoj. Kroz anegdotu će ovaj zanimljivi čovjek, professor na Zagrebačkom sveučilištu, suradnik brojnih znanstvenih institucija u zemlji i svijetu, pisac stotina znanstvenih radova i brojnih knjiga, član Velikog vijeća Hrvatske bratovštine Boke kotorske mornarice 809., reći da mu ne vjeruju kad kaže da je – matematičar. Jer, stalno priča o povijesti i značaju Boke kotorske u očuvanju hrvatskog nacionalnog bića.

- Za vrijeme ovog rata neprestano se dokazivalo kako je Dubrovnik hrvatski, umjesto da se stalno ponavlja kako je Boka hrvatska zemlja oduzeta Hrvatskoj. Međutim, to Srbima nije bilo dovoljno pa su htjeli i Dubrovnik. Često sam ponavljaо da Srbi "boluju" od dva velika kompleksa. Jedan je more, a drugi – hrvatska kulturna baština. Njihovi podaci govore da je četrdeset posto nepokretnog kulturnog blaga Crne Gore i više od dvije trećine pokretnog u Boki kotorskoj. Ako znate da je ovdje riječ o hrvatskoj baštini, ispada da je preko pedeset posto blaga pripadalo hrvatskom narodu. I uz toliko kulturno bogatstvo koje su im podarili Hrvati, oni su htjeli i Dubrovnik.

Često su se mogle čuti Vaše izjave da se Dubrovnik brani Bokom... Volite naglašavati tu povezanost.

Kultura Dubrovnika je bila izuzetno oružje u Domovinskom ratu, a odigrala je presudnu ulogu u stjecanju nezavisnosti hrvatske države. Onima koji nas u svijetu nazivaju balkanskim plemenom uvijek kažem da prvo trebaju vidjeti Dubrovnik te na osnovu toga donijeti zaključak o narodu koji je mogao stvoriti ovakvu ljepotu. Isto je i s Bokom. Odnosi Boke i Dubrovnika su oduvijek bili bliski. Spomenimo zajedničkog biskupa Pavla Butorca koji je kao kotorski biskup nakon Drugog svjetskog rata morao pobjeći iz Kotora, a službu je nastavio kao dubrovački biskup. On je svojedobno stalno isticao tu jedinstvenost hrvatskih zemalja Boke kotorske i Dubrovačke Republike, jedinstvo hrvatskog naroda na tim prostorima. Jednom je rekao kako možda jest slučajnost da su Sveti Tripun i Sveti Vlaho istog dana, ali da to predstavlja symbol jedinstva hrvatskog naroda. Iz povijesti se zna da su upravo Boka i Dubrovnik prednjačili u borbi za stvaranje jedinstvene hrvatske države. To jedinstvo se ogleda i danas. Moramo istaknuti da vi Dubrovčani morate više govoriti o Boki kotorskoj, jer smo je mi Bokelji na žalost izgubili, a vi, govoreći o Boki, branite Dubrovnik. Istog je razmišljanja i dr. Jure Burić, župan Dubrovačko-neretvanske županije koji se založio da Dan županije bude 12. svibnja, na dan sv. Leopolda Mandića, hrvatskog sveca iz Boke. I to svjedoči kako je vaše čelništvo svjesno povezanosti Grada i Boke.

Život Bokelja u Boki danas?

To biste vi u Dubrovniku trebali dobro znati jer se u vaš grad doseljavaju i ovih dana. Tijekom Domovinskog rata je puno bokeljskih obitelji potražilo spas u Dubrovniku. U Dubrovniku je

jedan od četiri brata Franovića – Rade, koji se iselio iz Boke, a njegova su tri brata iz Sydneya poslali Hrvatskoj donacije u milijunskoj dolarskoj vrijednosti. Čuo sam ovih dana u Dubrovniku informaciju da se doseljavaju i obitelji iz Kotora, što me izuzetno brine. Naime, koliko se god nakon Drugog svjetskog rata vršio pritisak na Hrvate u Kotoru te se njihov broj rapidno smanjivao, ipak je taj grad symbol Boke kotorske. Što se nakon Drugog svjetskog rata događalo Kotoru, to se tijekom Domovinskog rata događalo Tivtu. Sa 95 posto hrvatske tamošnje populacije, postotak je sveden na svega 23 posto. Na gradove koji su ostali, po njihovom mišljenju, prehrvatski, izvršen je pritisak.

Hrvati u Boki, koliko se zna, imaju dobre odnose s crnogorskom oporbom.

Tu treba spomenuti nekoliko činjenica. Boka je oduvijek bila čisto katolička zemљa. Bokelja pravoslavaca nije bilo do početka turskog osvajanja tih prostora. S njima su tada došli i pravoslavci, nakon čega su uslijedila i daljnja doseljavanja, ali poglavito u ruralna područja. Gradovi su uvijek ostajali hrvatski, a bili su, razumljivo, središta kulture. Poslije Drugog svjetskog rata nastupio je val doseljavanja, ali Crnogoraca, onih kojima je stalo do Crne Gore. Oni su danas uglavnom u oporbenoj, liberalnoj stranci. Istina je da mnogi iz oporbe dođu na proslavu Svetoga Tripuna u Kotor, kao što i Bokelji njima uzvraćaju posjete u vrijeme njihovih blagdana. Riječ je o onima koji se suprotstavljaju istom neprijatelju i zalažu se za autohtonu Crnu Goru. Uvijek govorim kako su Crnogorci u Boki ugroženiji od Hrvata. Kako? Tako što mi Hrvati u Boki gubimo zavičaj, ali imamo domovinu, a Crnogorci gube svoju domovinu, svoj narod.

Prevlaka?

Prevlaka je zemljopisno dio Boke Kotorske i jedini dio koji je ostao u Hrvatskoj. Dubrovnik je mogao biti Dubrovnik, jer je, ne zaboravimo, Kotor ostao nepokoren grad. Nikad nije pao u turske ruke. Da jest, Dubrovnik bi ratovao a neki drugi grad bio Dubrovnik. Kotor nije pao u ratu. Uvijek kažem da je Bog nama Hrvatima dao mogućnosti izgraditi ljepotu kao što je Dubrovnik, te mogućnost da ratujemo, ali nam nije pokazao kako ćemo nešto sačuvati u miru.

**‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB,
2014.**

OTVORENO PISMO

Tomislavu Karamarku, predsjedniku HDZ-a
Milanu Kujundžiću, koordinatoru Saveza za Hrvatsku
Željki Markić, čelnici druge U ime obitelji

Približavaju se predsjednički izbori. Po našem mišljenju oni su ključna točka mogućeg preokreta. Predsjednik Ivo Josipović već je mjesecima u žestokoj kampanji na državni račun. On stvara široku koaliciju podrške niza stranaka, a ne samo Kukuriku koalicije. Ima skoro potpunu kontrolu medija u Hrvatskoj. Ukoliko bi sadašnji predsjednik Republike pobijedio na predstojećim predsjedničkim izborima, bile bi vjerojatno zaustavljene moguće promjene vlasti u Hrvatskoj, odnosno oni koji su njega podržali, uz njegovu podršku i ogromnu podršku glavnih medija vjerojatno bi pobijedili i na parlamentarnim izborima. Tako se u Hrvatskoj ne bi ništa promijenilo, nego bi se nastavilo nazadovanje koje vodi u propast, a od nje bi se Hrvatska teško mogla oporaviti.

Dakle, smatramo da je nužno sve učiniti kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika Ivu Josipovića na sljedećim predsjedničkim izborima.

Kako sada izgleda, malo je vjerojatno da HDZ-ova koalicija, Savez za Hrvatsku i udruge građana i neovisni intelektualci predlože zajedničkog kandidata za predsjednika (iako bi to bio najsigurniji put do pobjede domoljubne opcije). Stoga Vam predlažemo da održite trojni sastanak i da donesete odgovarajuće odluke bez kojih su male šanse za pobjedu na predsjedničkim i parlamentarnim izborima, tj. bilo bi nužno usvojiti sljedeću strategiju. U prvi krug moglo bi se ići i s tri kandidata: kandidat koalicije HDZ-a, kandidat Saveza za Hrvatsku i neovisni kandidat udruge građana na čelu s udrugom *U ime obitelji*. Ti kandidati trebali bi potpisati sporazum da će u drugom krugu ne samo podržati nego se i uključiti svim snagama u korist onog kandidata koji uđe u drugi krug. Takva strategija bila bi plodonosna jer bi u prvom krugu potaknula mnoge birače koji inače ne bi izašli na izbole (a njih je skoro 50%) da izađu na izbole. Uvjereni smo da bi takav Vaš postupak hrvatski narod zdušno pozdravio. A u drugom krugu bi s velikom vjerojatnošću glasovali za zajedničkog kandidata i oni koji inače ne bi glasovali.

Taj model bi trebalo primijeniti i za parlamentarne izbole s prethodnim potpisivanjem sporazuma o poslijeizbornoj koaliciji. Na taj način postigla bi se velika izlaznost na izbole i sigurnost građana koji žele promjenu vlasti da njihov glas neće propasti te da je u krajnjoj liniji svejedno za koju grupaciju glasuju ako svi imaju zajednički cilj, a to je promjena sadašnje vlasti.

Poštovani gospodine Karamarko, poštovani gospodine Kujundžiću i poštovana gospodo Željka Markić, po našem mišljenju Vi ste najodgovorniji za sudbinu Hrvatske i zato Vam se obraćamo ovim otvorenim pismom kako biste na predstojećim i predsjedničkim i parlamentarnim izborima predložili građanima Hrvatske realnu opciju promjene vlasti koja će imati velike šanse za pobjedu. Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koji vole ovu državu i hrvatski narod! Obraćamo Vam se jer nimalo ne sumnjamo da Vi volite ovu državu i ovaj narod te da Vam je veoma stalo do sudbine hrvatskog naroda i hrvatske države.

Srdačan pozdrav,

Akademik Josip Pečarić
i prof. dr. sc. Zdravko Tomac

U Zagrebu, 13. svibnja 2014.

Pismo supotpisuje preko 500 supotpisnika. Jedan od njih je:

Marko Franović, Sydney, Australia

Vidjeti npr.:

<http://www.057info.hr/vijesti/2014-05-21/pecaric-i-tomac-pozivaju-domoljubnu-opciju-na-udruzivanje>

AUSTRALSKI HRVATI I PRONAĐENA POLOVINA DUŠE

Milanovićev nedavni odlazak u Australiju "vratio" me je u razdoblje od 1992. do 2001. jer sam svake od tih deset godina imao zadovoljstvo biti među Hrvatima Australije. Ne jednom rekao sam da su mi oni i pomogli pronaći onu polovicu moje duše koju su mi ukrali u drugoj Jugoslaviji učeći me u školi, i ne samo u njoj, najčrnijim pričama o hrvatskoj tzv. neprijateljskoj emigraciji. Doista je bilo veliko zadovoljstvo što sam u tih deset godina mogao posjetiti i družiti se s mnogima iz te "neprijateljske emigracije" u Australiji, a preko njihovih radioprograma i naših otvorenih pisama to se nastavilo do današnjih dana.

Odlazio sam na poziv australskih sveučilišta, osim 2001. kada sam bio тамо zbog predstavljanja moje knjige "Serbian myth about Jasenovac", koja je i nastala kao rezultat akcije australskih Hrvata za prijevod mojih knjiga o Jasenovcu na engleski jezik. Predstavljanja sam održao u skoro svim većim australskim gradovima: Newcastleu, Sydneyu, Wollongongu, Canberri, Brisbanu, Melbournu, Geelongu, Perthu i Adelaideu. Promocija u Sydneyu u Hrvatskom klubu u Punchbowlu, koju je i organizirao i vodio g. Blago Perić (pok. Blago je cijeli svoj život posvetio borbi za Hrvatsku) i koji je najzaslužniji što je do te knjige uopće i došlo, bila je doista nešto posebno. To je jedina promocija knjige za koju znam za koju se plaćala ulaznica, a bilo je nazočno više od 300 ljudi.

Međutim, Milanovićev posjet Australiji najviše me podsjetio na predstavljanje knjige u Melbourneu, gdje je ono organizirano u sklopu proslave Dana domovinske zahvalnosti u Hrvatskom katoličkom centru u Springvaleu. Kako je moj prvi posjet Australiji bio posjet Melbourneu 1992. – 1993. godine, kada sam na poziv sveučilišta La Trobe boravio tu skoro devet mjeseci, na promociji je bilo i mnogo poznanika. Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurđom. Oni su, uz braću Bošnjak i njihove supruge, bili prvi Hrvati koje sam i upoznao u Australiji. Bilo je to na večeri koju su organizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te

večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegova komentara na tom predstavljanju 2001:

– Poslije prošlogodišnjih izbora stalno mislim na one Tvoje "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam im:

– Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Da, sjetio se on te moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

– Profesore, to onda znači da ga i Vi imate.

– Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji. Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada.

Verkić se vjerojatno sjetio "malog crvenog" u našim glavama i na prethodnim izborima kada nam je i najavljenja Crvena Hrvatska, a ljudi su ih ipak doveli na vlast.

Ne vjerujem da bilo koji Josipovićev postupak danas može dovesti u sumnju njegovu veliku ulogu u provođenju SANU-ova velikosrpskog Memoranduma II. Ali, kad govorimo o predsjedniku Vlade Zoranu Milanoviću, to već nije tako pravolinjski zacrtano.

Iako je Milanović najneomiljeniji političar u Hrvatskoj, ipak je on u tri navrata pokazao kako se u potpunosti ne uklapa u ono što predstavlja Crvena Hrvatska. U vrijeme kada je hrvatskim političarima bilo zabranjeno spominjati Bihać, on ga je spomenuo u Srebrenici. To je dovelo do mojih 12 pisama u kojima sam ga prije oslobađajućih presuda generalima Gotovini i Markaču pozivao da Gotovinu predloži za Nobelovu nagradu za mir, zbog spašavanja 160 – 180 tisuća muslimana u Bihaću, neposredno poslije srpskog genocida u Srebrenici. Srećom nije odgovorio na njih pa ga njegovi istomišljenici nisu napali kao što jesu poslije posjeta Mostaru i Australiji. Zašto ga napadaju lijevi intelektualci vidljivo je i iz komentara Josipa Jovića (Dnevno.hr, 25. 03. 2014.):

Milanovićev obilazak australskih Hrvata, kao i onaj nedavni posjet Hercegovini, doima se kao pokušaj približavanja i kao, ipak zakašnjelo, priznanje pogrešaka? Govorio je o potrebi konsenzusa oko nekih važnih nacionalnih pitanja, isticanje Pavelićeve slike u iseljeničkim klubovima čak ne doživljava kao ekstremizam, a otrpio je i sliku Josipa Broza s nacrtanim očnjacima i niskom mrtvačkim glava oko vrata u ateljeu Charlesa Bilića.

Piše Jović i o očekivanjima "hrvatskih" ljevičara:

U sklopu diplomatskih aktivnosti naših političara, najintrigantniji je bio odlazak predsjednika Vlade Zorana Milanovića na noge hrvatskoj koloniji iz koje je pročedio Joe Šimunić. Uzalud ga je upozoravala potpredsjednica Vesna kako će ga tamo na nož dočekati ekstremisti, a mnogi u Hrvatskoj kao da su ostali razočarani što se prognoza nije ostvarila. Doduše, prosvjedovalo je dvadesetak ljudi, mirno i dostojanstveno izrazivši svoje neslaganje s Vladinom politikom. Ali i to je bilo sasvim dovoljno da ih domaći mediji proglose ekstremistima.

Organizator tih mirnih prosvjeda bio je Marko Franović, gospodarstvenik iz Sydneya, dobitnik državne nagrade u Australiji 2010. za multikulturalni marketing. Objavljeno je i nekoliko intervjua s njim. Franović je u njima odbijao govoriti o sebi. Upoznao sam ga 1994. godine i bio njegov gost. U *Hrvatskom slovu*, 12. prosinca 1997. objavio sam razgovor s njim *Moramo stalno držati do svoga* (tekst je tiskan i u knjigama "Borba za Boku kotorsku" i "Pronađena polovica duše"). Evo osnovnih podataka o tom hrvatskom dobrotvoru:

Rođen sam u Tivtu, u prelijepoj Boki kotorskoj, 1941. godine. Kada su 1951. dvojica pobjegla iz Boke u inozemstvo, to je ostavilo dubok dojam na mene, jer ni sam nisam video za sebe nikakvu budućnost među komunistima, iako je za Bokelje Hrvate, na koje se stalno vršio i vrši pritisak da postanu Crnogorci ili Srbi, i bijeg u bilo kakvu Hrvatsku bio je jedna vrst spasa od takvih pritisaka. Poslije završenog zanata u 18-oj godini prvi put sam pokušao bježati iz takve komunističke Jugoslavije. Uhvaćen sam, ali sam 1960. u drugom pokušaju uspio pobjeći. Poslije kampa u Trstu i Latini, dolazim u Australiju. Kasnije mi se pridružuju i dva brata, Božo i Ivo, koji nisu

ni dobili putovnice pa su i oni morali pobjeći u Australiju. Počeli smo od ničega a postali vlasnici uglednog poduzeća "Boka Aluminium Windows".

Još te 1994. g. naši ljudi u Sydneju su mi za g. Marka Franovića rekli kako je "jedan od napravljene hrvatskih dobrovlasti na ovom kontinentu". Već tada sam doznao kako je njegova pomoć Domovini u ratu i tamošnjim hrvatskim crkvama, domovima, klubovima u Australiji također bila višemilijunska (u australskim dolarima, naravno). Kada sam ga pitao o tome, samo je rekao:

Dogовори ли smo se da o takvim stvarima, ne ćemo razgovarati. Za Hrvatsku su ljudi dali svoje živote, pa ne ćemo valjda sada o nekakvim novčanim donacijama!

Veliki hrvatski redatelj Jakov Sedlar nedavno je doživio nešto slično. Odlučio je napravite film o ovom dobrovlastu, ali je Franović pristao samo govoriti u filmu o njegovoj (i mojoj) Boki kotorskoj.

Ipak sam u spomenutom intervjuu ponešto i doznati:

Od prvog dana, od kad se počela prolijevati hrvatska krv, video sam da postaje ozbiljno i da se moramo svi uključiti u borbu za stvaranje naše nezavisne države. A to je bilo prvi put kad sam bio 100 % uvjeren kako poslije mnogo godina sanjanja o Hrvatskoj, taj svoj san možemo doista i ostvariti. Pomagali smo, kako sa novcem, tako i na svaki drugi način, uključujući i razgovore s australskim političarima, jer sam ja ovđe ipak poznati biznismen. Čak sam i oko 550 pisama poslao čitavom (zapadnom) svijetu, pa i samom papi. Ne znam koliko je to pomoglo, ali znam da sam upotrijebio puno vremena i naravno ne bih žalio ni mnogo više kad imamo našu Hrvatsku.

Srbija i Crna Gora su se obrušile silom na goloruke susjede. Ali hrvatski duh i sve ono zašto su Hrvati stoljećima davali svoje živote, učinili su da njihovi sinovi to osjete u svom srcu. Tako su, iako mnogo slabiji, postali mnogo jači. Uostalom, borili su se za svoje, na svome. A svoje se ne može napustiti. Evo kako je o tome govorio australski političar Ivan Pech na simpoziju u Sydneju, mislim 1989., kada su ga doveli u kolicima. Rekao nam je: "Osjećam se vrlo ponosan da se nalazim među nacijom koja nikada nije napadala na susjede, već se samo borila protiv onih koji su otimali njihova ognjišta". Pa ako takve riječi i osjećaje može izraziti jedan stranac

onda se mi Hrvati možemo upitati – ima li itko na svijetu bolju i čistiju prošlost nego mi Hrvati?

Činjenica je baš u tome što su ti narodi (Englezi, Francuzi, Rusi, op. JP) uvijek osvajali i tlačili druge, dok smo mi primali u naše kuće Srbe, koji su bježali pred Turcima. Tako su našli sklonište kod dobrih susjeda Hrvata. Valjda, da bi se odužili Hrvatima za hrvatsko gostoprimstvo, rušili su hrvatske katoličke crkve, hrvatske spomenike. Ali to im je bila velika greška, jer Hrvatima je crkva svetinja. Hrvat zna da bez svoje Crkve ne bi imao ni svoju državu.

Predsjednik Tuđman je, prilikom posjeta Australiji, njega i njegovu braću odlikovao Redom hrvatskog pletera. U ime svih nagrađenih Hrvata koji su svojim donacijama izgradili veleposlanstvo u Canberri u Australiji upravo se Marko Franović zahvalio Predsjedniku.

Primajući odliče kroz glavu mi je proletio cijeli moj život i sve što sam doživio i video u našoj borbi za Hrvatsku. Kad sam došao u Australiju, živio sam u okolišu u kojem nije bilo naših ljudi, ali ipak sam video kako je mnogim Hrvatima nezavisna Hrvatska bila vrjednija i od njihovih obitelji, i kako su cijeli svoj život posvetili toj ideji. Istodobno sam video koliko UDBA uspijeva među takve ljude ubacivati svoje plaćenike – na žalost Hrvate. A i sam sam iz godine u godinu, još iz djetinjstva, čekao takvu Hrvatsku. Početkom 80-ih godina već sam bio izgubio svaku nadu, tako da sam tek 1987. godine, poslije 26 godina boravka u Australiji, uzeo australsko državljanstvo. Ali kada smo ovdje u Sydneu uspjeli sagrađiti dvije nove crkve u godinu dana osjetio sam da mi Hrvati možemo ipak stvoriti i ono o čemu sam cijeli život sanjao. Došlo je do promjena pa i među hrvatskim komunistima koji su dozvolili prve slobodne izbore (istina, bili su uvjereni kako će oni na njima pobijediti). Tako dolazimo do 30. svibnja 1990., kada se ostvaruje san naraštaja i naraštaja. To najbolje može osjetiti onaj koji živi na drugom kraju svijeta, koji poslije 30 – 40 godina doživljava ostvarenje dugogodišnjeg sna. Golema je bila i tuga za Hrvatskom, koju smo najviše osjetili, gledajući mrtva tijela, masakrirana od četničkih ljudoždera, rušenje hrvatskih katoličkih crkava, gradova, kao što su Vukovar, Dubrovnik i drugi, gledajući gradove i sela u plamenu, kao i kolone prognanih iz svojih kuća, istjeranih sa svojih ognjišta.

Vjerojatno je Vama teško znati kako to osjeća onaj, koji zbog jugoslavenskog zločina nikada nije mogao posjetiti svoj rodni kraj, i to samo radi toga što se osjećao Hrvatom. Sve sam to ja sam, kao i mnogi drugi, doživljavao od prvog dana od kada se počela prolijevati hrvatska krv. A onda sam doživljavao nešto – prije doista nezamislivo – dolazak u Hrvatsku. Prvi put bio sam godine 1992. Ti prvi dani doista su me još više potresli od onog što sam gledao na TV-u, što srpsko-jugoslavenski i crnogorski zločinci rade od svojih susjeda. Ne smijemo nikad zaboraviti da je neovisna država Hrvatska, koju sada uživamo, plod svih žrtava za Hrvatsku – i onih iz Bleiburga i Križnog puta, i onih koji su dali svoje živote od 1941 – 1945. Da nije bilo tih žrtava, za Hrvatsku se ne bi nikada znalo. Oni su ostavili sjeme koje je poslije 45 godina rodilo!

Kako svaki Hrvat najviše voli onaj kutić gdje se rodio, tako ga volim i ja. Ta sjećanja ostaju zauvijek. Ima i prilično Hrvata kojima nije ni zamjeriti, koji nisu nikad ni znali da je Boka hrvatska zemlja i koliko je ogromna hrvatska kulturna baština u njoj. Vjerojatno su i naučili kada su vidjeli kako predsjednik odlikuje Hrvate iz Boke i otvara natkrivene tribine na stadionu Croatie (Sydney) koje ponosno nose ime "Boka Stand", ime naše prelijepе Boke kotorske.

Franovići su bili glavni donatori za izgradnju tih tribina. Njihovi su radnici, Marko, njegova braća i obitelji radili dan noć kako bi ih mogao otvoriti upravo predsjednik Tuđman. A ime naše Boke je i u nazivu hrvatskog tjednika *Boka CroPress* (Sydney). Zapravo je Franović spašavao tjednik *Nova Hrvatska*, a onda su oni iz zahvalnosti promijenili ime njemu u čast.

A ni pomoć Domovini nije prestala. Kada je osnovana Zaklada za istinu o Domovinskom ratu koja je osnovana za pružanje pomoći našim generalima u Haagu bio je član Upravnog vijeća Zaklade, kao jedan od devet uglednih osoba iz različitih područja javnog života domovinske i iseljene Hrvatske.

Australski Hrvati se znaju zahvaliti svojim dobrotvorima. Tako je u prepunoj dvorani Hrvatskog kluba Kralj Tomislav (Sydney) 25. 02. 2010. hrvatska zajednica priredila svečanu večeru zahvalnicu braćи Franović; Marku, Boži i Ivi "za sva dobročinstva koja su vrijedna braća tijekom godina učinila za našu hrvatsku zajednicu na ovom

dalekom kontinentu kao i svesrdnu pomoć domovini Hrvatskoj u najtežim trenutcima borbe za svoju slobodu i neovisnost."

(http://amac.hrvati-amac.com/index.php?option=com_content&task=view&id=3474):

U toj pretjesnoj dvorani koja je zaista bila pretjesna za preko 270 uzvanika primijetila se i jedna izuzetna osoba koja nije ostala nezamijećena jer upravo oko tog stola bilo je i najviše gužve. Naime, nitko nije očekivao da će se pojaviti i poznati slikar svjetskog glasa koji je pak iskoristio prigodu da svojom pojavom ukaže na značenje ove večere na veličinu braće Franović. Gospodin Charles Billich sa suprugom Christom Billich, umjetnik-slikar svjetskog glasa došao je također odati dužno štovanje ovoj vrijednoj braći.

Zapravo, Billich se rado odaziva akcijama koje su u hrvatskom nacionalnom interesu i potpisnik je niza naših otvorenih pisama.

A koliko veliki ugled u Australiji uživa Charles Billich vidi sam i sam baš u vrijeme velike akcije australskih Hrvata za prijevod na engleski mojih knjiga o Jasenovcu. Naime, kolege matematičari iz Melbournea nisu mogli vjerovati da će tako veliki slikar napraviti korice za tu knjigu. Naravno, Billich je taj ugled postigao svojim radom, kao i Franović, u dalekom svijetu, a ne zato što je tako željela Partija. Zato ne čudi što baš i nije omiljen kod kolega s ljevice, kao npr. kod Zvonka Makovića, za koga Tvrto Dolić (7Dnevno, 28. 03. 2014.) tvrdi da je prodavač magle. (U tekstu je posebno zanimljiv i jedan podnaslov: *Partijski pravorijek Zvonka Makovića.*)

Kao što znamo, Billich je napravio pravi performans za predsjednika Vlade. Bio je nazočan na prijemu i izjavio kako priprema seriju portreta predsjednika vlada RH i kako će prvi biti Milanovićev. Onda je Milanović posjetio njegov atelje gdje mu je naš slikar pokazao portret J. B. Tita koji je spomenuo i Jović.

Jasno je kako su to teško doživjeli "hrvatski" ljevičari. Ta reagiranja komentirao je Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 24. 03. 2014.) rugajući se Miljenku Jergoviću onako kako samo on to zna:

Z. M., naivan kakvim ga je Bog stvorio, posjetio dolje atelje "trash dekoratera" Charlesa Billicha. Zastao Z. M., pred slikom Miljenkovog idola J. B. Tita koji je imao petokraku urezanu na čelu,

a vampirske zube i lubanje oko vrata. Jergović, koji Titi ne može oprostiti nepravdu prema Draži, dok su drugi Titovi zločini po njemu istorijski uvjetovani, bio je tim posjetom našeg Z. M., iznenađen i uvrijeđen. Kako je j... slikar usuđuje sprdati s "najvećim sinom naših naroda i narodnosti"? Pokušali su ga smiriti argumentom da je Australija premala zemlja da bi imala umjetnike poput Murtića, Tomića i sličnih koji su uspjeli shvatiti svu dubinu i širinu bravara. Uzalud! (...) Eto, misli naš Miljenko da je pivo Heineken, zato jer je zadržalo zvijezdu, danas svjetski poznato. Mislim da je pišući svoju kolumnu "Sumnjivo lice" Jergović slistio bar gajbu piva s crvenom zvijezdom. Možda ga je lagano miješao s kubanskim rumom koji također ima crvenu zvijezdu. I tako su dvije crvene zvijezde dovele našeg istaknutog pisca do tremensa.

Na kraju meni jedino ostaje zahvaliti se predsjedniku Vlade jer je svojim posjetom Australiji približio ljudima u Hrvatskoj moje australske prijatelje i tako mnogima od njih, nadam se, pomogao da i oni pronađu svoju izgubljenu polovinu duše.

akademik Josip Pečarić

Dnevno.hr, 16. 04. 2014.

Glas Brotinja, 16. 04. 2014

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA

U Vukovaru je održana prva sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) na kojoj se raspravljalo o:

1. veleizdajničkim pojavama u današnjoj Hrvatskoj,
2. utvrđivanju prvi etičkih optužbi i izdajnika,
3. dogovoru o budućem radu.

O veleizdajničkim pojavama i pripremi novih tužbi govorili su: Ante Glibota, akademik Josip Pečarić, prof. Nevenka Nekić, Đuro Vidmarović, Ante Beljo, Rozalija Bartolić, Mario Filipi, prof. Nikola Debelić, dr. dr. h. c, dipl. pravnik Zdravko Vladanović, dok je o stanju u Vukovaru govorio kriminalist Vlado Ilkić, izlaganjem pod nazivom "Kronologija izdaje Vukovara" u ime "Stožera za obranu hrvatskog Vukovara".

Prvoj radnoj sjenici HNES nazočio je veći broj osnivača istog, brojni građani i te ugledni pojedinci iz društvenog, političkog i vjerskog života Vukovara i okolice.

Skup su pozdravili i predsjednik SOHV Tomislav Josić, gradonačelnik Vukovara Ivan Penava, predstojnik ureda Župana

Vukovarsko-srijemskog Marinko Beljo, prof. dr. Dražen Živić a skup je pozdravio i gvardijan vukovarski, fra Ivica Jagodić. Prve etičke/moralne tužbe za izdaju hrvatskih nacionalnih interesa iznijeli su:

dr. Zdravko Tomac koji je iznio tužbu za Ivu Josipovića,
dr. Josip Jurčević koji je iznio tužbu za Stjepana Mesića,
dr. Zvonimir Šeparović koji je iznio tužbu za Vesnu Pusić,
odvjetnik Željko Olujić koji je iznio tužbu za Milorada Pupovca,

Osnivači-članovi HNES-a:

prof. em. Zvonimir Šeparović, Zg
Akademik Slobodan Novak, HAZU, Zg
Akademik Josip Pečarić, HAZU, Zg
Prof. dr. Branimir Lukšić, St
Prof. dr. Andrija Hebrang, Zg
Prof. dr. Josip Jurčević, Zg
Prof. dr. Zdravko Tomac, Zg,
Prof. dr. Josip Faričić, Zd
Prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić, Zg
Željko Olujić, odvjetnik, zg
Zvonimir Hodak, odvjetnik, Zg
Marko Franović, Sidney
Ante Glibota, Pariz
Josip Botteri Dini, akad. slikar, St
Miljenko Romić, akad. slikar, Zg/Vu
prof. Nevenka Nekić, književnica, Zg
Đuro Vidmarović, književnik,
Slavica Bilić, Udruga Bedem Ljubavi,
Negzana Pavičić, preživjela masakr u Škabrnji,
Rozalija Bartolić, Udruga udovica hrvatskih branitelja
Domovinskog rata, Zg
Mario Filippi, predsjednik Udruge 100% invalida Domovinskog
rata
Ante Beljo, dopredsjednik HŽD
Joško Čelan, publicist, St
Vlado Iljkić, kriminalist, SOHV, Vu
Tomislav Josić, SOHV, Vu

Ante Deur, Zbor udruga veterana Gardijskih postrojbi HV

Tomo Medved, brigadni general HV, Zg

Dražen Šantić, veterani 7. GBr HV,

Dr. Mario Sošić, Pula

Vinko Šeparović Markota, poduzetnik, Blato na Korčuli

Ante Nadomir Tadić-Šutra, pjesnik, bojovnik, Knin

Dr. Ante Milinović, povjesničar, Zrin

Mr.sc. Ivan Kozlica, povjesničar

Zvonimir Zorić, žrtva komunizma

Vladimir Milinović, publicist

Izlaganje "Kronologija izdaje Vukovara" donosimo u cijelosti dok će ostala izlaganja i tužbe biti prenesene u izvornom obliku narednih dana.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

KRONOLOGIJA IZDAJE VUKOVARA

I. RAZORUŽAVANJE TO SRH

I. Tijekom 1988. godine u Vukovaru je održana velika vojna vježba tadašnje JNA i rezervista na kojoj su simulirani oblici napadanja i čuvanja Vukovara.

Od svibnja do srpnja 1991. godine, razoružana je bivša TO Vukovara na način da su oružje i druga vojna oprema odvezeni u Vukovarsku vojarnu odakle su ubrzo prebačen i distribuirani u sela oko Vukovara nastanjena srpskim stanovništvom. Za to nikada i nitko do danas nije odgovarao.

II. EMBARGO NA UVOD ORUŽJA

Ivica Lučić i Andrija Hebrang otvoreno su prozvali Ivicu Račana i Budimira Lončara za ovo nedjelo.

Vijeće sigurnosti UN-a uvelo je embargo na uvoz oružja za bivšu Jugoslaviju u rujnu 1991. godine, s obrazloženjem da je to jedan od način zaustavljanja rata. No, embargo je de facto pomogao Jugoslavenskoj vojsci i Srbiji jer su njihove zalihe naoružanja bile neiscrpne i neizmjerno veće od količina oružja, streljiva i druge vojne opreme s kojima je raspolagala Hrvatska vojska u nastajanju.

U to je vrijeme ministar vanjskih poslova Jugoslavije bio Budimir Lončar. Njegova uloga u nastanku i izglasavanju Rezolucije Vijeća sigurnosti kojom je uveden embargo nije zanemariva.

III. POLITIČKA MANIPULACIJA ERDUTSKIM SPORAZUMOM NAKON TUĐMANOVE SMRTI

1. trgovanje biračkom potporom od strane obje velike stranke
2. njegova pogrešna i nelegalna implementacija u zakone RH.
Moratorij 1- na suvremenu hrvatsku povijest - nelegalno vrijedi i sada
Moratorij 2 – srpskim mladićima na služenje u HV- jednom nelegalno produljen, na traženje Srba

Premda je Erdutskim sporazumom i kasnije Rezolucijom Vijeća sigurnosti kojom je uspostavljena Prijelazna uprava zaustavljeno nasilje i nova ratna razaranja i stradanja, pojedine točke Sporazuma i danas izazivaju različita tumačenja i prijepore. Proteklih godinu i pol dana jasno je pokazalo da je mirna reintegracija u biti nedovršeni proces koji je ostavio niz otvorenih i neriješeni problema – od kažnjavanja ratnih zločinaca do pitanja integracije, odnosno, samogetoizacije srpske nacionalne manjine.

IV. PROMJENA UZOPNM I SNIŽAVANJE CENZUSA SA 50%+1 NA 1/3

Budući je rekonstrukcija pokazala da je 1/3 najbliža prijeratnom broju Srba u gradu Vukovaru, politički se pogodovalo stjecanju prava po "sili zakona", a – _kako se pod sadašnjom vlašću pokazalo_ – na uštrb toga da ta prava proizidu iz dobrih odnosa dvaju naroda i nakon što politički predstavnici srpske nacionalne manjine u Vukovaru iskreno prihvate _odgovornost dijela srpske manjine _za agresiju Srbije na Hrvatsku i Vukovar kao i ono što se dogodilo u Vukovaru. Izostanak želje za suradnjom oko pronalaženja nestalih i otkrivanja minskih polja upućuje na mogući stav srpske nacionalne manjine o stanovitoj privremenosti političkih, društvenih i teritorijalnih odnosa na ovom prostoru.

V. METODOLOGIJA POPISA STANOVNIŠTVA I NESREĐENI POPISI

Omogućeno popisivanje svih koji su u Vukovaru fiktivno prijavljeni, a ne samo onih koji u njemu stvarno žive, borave ili prebivaju otvorilo je novi krug nepravdi. Ovo je područje doživjelo veliki broj fiktivnih prijava radi ishodovanja dokumenata i osiguranja različitih oblika zaštite, od mirovina do zdravstvene skrbi, i to ne samo od strane domicilnog stanovništva nego i od strane onih koji su izbjegli s drugih područja Hrvatske nakon Bljeska i Oluje, što je značajno utjecalo na porast udjela stanovnika srpske nacionalnosti u gradu Vukovaru. Smišljeno se zadržava postojiće stanje nesredenosti različitih registara stanovništva (prebivalište, birački popisi i slično), čemu je pridonijela i upitna pouzdanost rezultata popisa stanovništva iz 2011. godine, a koji su državnoj vlasti i političkim predstavnicima srpske nacionalne manjine na lokalnoj i nacionalnoj razini, poslužili kao argument za uvođenje dvojezičnosti što je, zapravo, bila nova agresija na Vukovar.

VI. POLITIČKO-ŽRTVOSLOVNA IZDAJA

Odvila se na vanjskopolitičkom planu, s najtežim posljedicama u Vukovaru. Kroz međunarodnu politiku izjednačavanja krivnje između počinitelja zločina i njihovih žrtava, uz dugogodišnje ignoriranje postojanja žrtve (Sunčica), nepronalaženje nestalih, nebriga za žrtvu, Vukovar je s vremenom postao svojevrsni poligon za umirivanje savjesti Europe i svijeta za nečinjenje dobra i omogućavanje da se nad Vukovarom i Vukovarcima nadvije mračan oblak zla i neljudskosti.

VII. POLITIČKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

1. Neprocesuirani neki od najstrašnijih zločina

- zločinci često poznati, ali mnogi mirno žive, u Hrvatskoj i drugdje, čak i u samom Vukovaru

- neprocesuirani masakri hrvatskih policajaca, zarobljenika i ranjenika, pojedinačna i grupna ubojstva, silovanja, divljačko granatiranje i uništenje grada, smrti djece i civila od granatiranja, uništenje kulturne baštine, zdravstvenih objekata.

2. Nepriznavanje postojanja logora od strane države Srbije (mučenja, ubojstva, silovanja)

3. Mukotrpno priznavanje postojanja sustavnih okrutnih silovanja kao dio strategije etničkog čišćenja, izbjegavanje pravosudnog

procesuiranja počinitelja od strane DORH-a, kao i dodatno traumatiziranje žrtava opetovanim davanjem iskaza i dugotrajnošću procesa

Sve navedeno usmjereni je u pravcu prikrivanja, prešućivanja, potpunog iskrivljavanja i krivotvorena istine o onome što se u Vukovaru događalo 1991. godine. Umjesto istine i pravde Vukovaru se nameću „nova pravednost“ i „politička korektnost“ što nije doprinos izgradnji stabilnog poslijeratnog društva i jačanju međusobnog povjerenja i poštovanja, nego poticaj novim napetostima, traumama, a moguće i sukobima.

VIII. POLITIČKO-USTAVNOPRAVNA IZDAJA

1. Nepoštivanje ustavnog načela ravnopravnosti građana Republike Hrvatske
2. Nepoštivanje čl. 8 UZoPNM - nepoštivanje duha zakona koji je preduvjet za uvođenje dodatnih političkih prava manjina, poglavito se to odnosi na srpsku manjinu
3. Naputak ministra Bauka kojim je počelo postavljanje dvojezičnih/dvopisanih ploča – narušavanje lokalnih nadležnosti vlasti Grada Vukovara

IX. POLICIJSKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

Način postavljanja i čuvanja dvojezičnih/dvopisanih ploča, noću i uz kordone interventne, temeljne i krim policije te gelendere kao i uhićivanje, krim obrada, optuživanje onih koji to nisu zbog osobnog iskustva stradanja mogli podnijeti, sudske procesi koji su u tijeku.

Slučaj Pajići i slučaj Gilja.

Očito je da je u Vukovaru na djelu nova agresija usmjerena prema onima koji su trpjeli, ali koji su i živote dali za obranu Vukovara i Hrvatske, i to od strane onih koji prema vlastitim riječima „ne razumiju osjećaje drugih“. Na Vukovarsku Hrvatsku vrši se svakodnevna medijska i politička agresija, a na vukovarske i druge branitelja primjenjuju se vrlo sofisticirani oblici fizičkog i psihičkog nasilja.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara Dragovoljac.com, 22. 09. 2014.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

JOSIP PEČARIĆ

**U HRVATSKOJ SE POLITIKA NE VODI
RAZUMOM**

Dopustite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste se u ovolikom broju okupili na predstavljanju nove dvije knjige o generalu Praljku. Zahvaljujem se i Hrvatskom slovu što je organizirao predstavljanje i što je ovu godinu proglašio i godinom generala Praljka. Posebna zahvalnost ide današnjim sjajnim predstavljačima prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu, književnici gđi Nevenki Nekić i kolumnisti g. Marku Ljubiću, Njihovi tekstovi o našem velikom generalu imaju posebno mjesto u ovim knjigama.

Naši političari kažu kako se politika ne vodi srcem nego razumom. Lijepo je što priznaju da oni ne vode politiku srcem.

Ali vode li je razumom?

Zapravo trilogija o generalu Praljku pokazuje da naši političari politiku ne vode razumom. Barem kada su u pitanju hrvatski nacionalni interesi. To sam pokušao objasniti i svojim pozivima

Predsjednici RH, predsjednicima Sabora i Vlade. Poslao sam ih tri puta.

Prvo sam im poslao samo poziv.

Potom sam pozivu dodao slijedeće:

Riječi koje obavezuju:

Gđa Kolinda Grabar-Kitarović, Predsjednica RH, povodom knjige „General Praljak“:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobođanju, kao i oslobođanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“

Sigurno obavezuju nas autore. Koga još?

U trećem pozivu poslao sam tekst koji je dan na portalu *narod.hr* u kome je dan pregled pojavljivanja ovih knjiga, ali i ove riječi Predsjednice. Ali dao sam im i što sadrže ove knjige, tj. odgovor na zadnji upit kroz nedavne riječi g. Ljubića, koje nisu izrečene povodom ovih knjiga, ali kao da jesu:

Tek ovih dana dolazi do stvarnoga pokazivanja dubine i značaja čina pokojnog generala Praljka u haaškoj sudnici, koji je posve racionalno, pribrano i s punom sviješću izbora, oduvezši si život pred očima cijelog svijeta, poslao jasnu poruku o nužnim i jedino spasonosnim standardima u svojoj Hrvatskoj. Hrvatska naime nema izgleda bez uspostavljanja vrlo visokih standarda i zahtjeva pred ljudi kojima se smije i može ukazati nacionalno povjerenje.

Nikakav kompromis tu ne može biti spasonosan put ili rješenje.

Narod toliko izranjavat kroz povijest, toliko izvrgnut i danas smrtonosnim prijetnjama u samoj svojoj društvenoj strukturi, mora nužno inzistirati na iznimno visokim standardima svoje države da bi uopće imao šanse na odgovor tim izazovima i na svoj opstanak...

Kad su tisuće ljudi u neposrednom sjećanju mogli žrtvovati život za slobodnu i dostojanstvenu društvenu zbiljnost, kad je general Praljak mogao umrijeti za poruku nužne časti bez koje se ne može i ne smije živjeti ...

Inače je njihovo pozivanje na simboliku hrvatskih junaka – ruganje tim junacima.

A ruganje tim junacima sigurno nije vođenje politike razumom, zar ne?

Zapravo riječi koje je Predsjednica izgovorila o generalu Praljku u politici koja se vodi razumom moraju biti obaveza i za nju i za sve političare koji vode ovu državu. Ne može biti razumno reći tako nešto o slavnom hrvatskom generalu pa potom prijeći preko toga zato što je neki politički sud koji su osnovali oni koji su podržavali i pomagali fašističku agresiju Srbije na Hrvatsku i koji je presudio na sramotan način biti važniji od riječi Predsjednice RH!

Ne može se razumna politika voditi na tako nerazuman način.

Protuhrvatska politika vođena je i prije Praljkova čina samožrtvovanja i sebedarja. Sjetimo se samo napada na simbol Domovinskog rata “Bojnu Čavoglave” i uklanjanja spomen ploče hrvatskim braniteljima u Jasenovcu na zahtjev fašističkog agresora – agresora koji su pred hrvatskim braniteljima bježali kao zečevi – kako reče Milošević-

Ali ta protuhrvatska politika intenzivirana je poslije Praljkovog samožrtvovanja. Njegova snažna poruka o kojoj i govore ove knjige dovela je do toga.

Svjedoci smo joj iz dana u dan:

Hoće zabraniti pozdrav ZDS s kojim su branjeni Vukovar, Dubrovnik, Škabrnja, s kojim se branila Hrvatska, a veliča zvijezda s kojom su fašistički agresori napadali Vukovar, Dubrovnik, Škabrnju, s kojim se napadala Hrvatska.

Priređuje se veličanstveni, ili ako hoćete ponizni doček predsjedniku države koja je izvršila fašističku agresiju na Hrvatsku i koji se posebno istakao u toj fašističkoj agresiji.

Ubrzano se ide na usvajanje protuhrvatske, protukršćanske i protuprirodne Istanbulske konvencije. Ako nekome to nije jasno neka pogleda jučerašnju Bujicu i ono što o njoj govori HDZ-ovac prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić. Zato osjećam potrebu posebno se zahvaliti današnjim predstavljačima naše knjige što su se

suprotstavili usvajanju te protuhrvatske, protukršćanske i protuprirodne konvencije.

Zato autore ove knjige obavezuje čin samožrtvovanja i sebedarja generala Praljka.

A morao bi obavezivati sve – posebno hrvatske političare. Tada bi oni vodili HRVATSKU politiku! Moj Bokelj i veliki hrvatski donator australski Hrvat Marko Franović je za ovakvo ponašanje 'naših' političara rekao:

OPET SU POSTALI JANIČARI!

HVALA!

**PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’,
ZAGREB, 2019.**

VLADO GLAVAŠ

**HRVATSKA ZOVE SOKOLOVE
(DRUGI DIO)**

Poštovana Predsjednica RH, Predsjedniče Vlade RH i Sabora RH i...

Hrvatski pozdrav ZA DOM SPREMNI došao je pod udar Beograda samo zato da prikrije velikosrpske zločine izvršene u Hrvatskoj tijekom 20. stoljeća, svoju usku suradnju sa nacističkom Njemačkom i fašističkom Italijom, svoje konclogore po Srbiji u kojima su završili ovozemaljski život na desetine tisuća Židova, Hrvata, Mađara, Nijemaca, Bugara, Albanaca i... te prikrio da je Srbija bila jedna od prvih država u svijetu koja je još 1942. očistila svoje prostore od Židova i koja je donijela rasne zakone puno prije od Pavelića i da je Srpska pravoslavna crkva usko surađivala sa četničkim pokretom i sudjelovala u zločinu 40. kao i 90. a što je potvrdio i sud u Parizu 1995. Pozivam Vas Predsjednica RH, Predsjedniče Vlade RH, Predsjedniče Sabora RH, sve političke slijepce, društvene djelatnike i novinare, te neke biskupe i svećenike da pročitaju remek povjesno djelo Stjepana Loze (uz ovo djelo postoje i brojne druge knjige sa

dokumentima u Hrvatskom povijesnom institutu i u knjižarama, pa čak u Srbiji i u drugim državama svijeta) koje donose vjerodostojne dokumente s kojima vidljivo dokazuje da su četnici Draže Mihajlovića sa kokardom na glavi skupa sa talijanskim fašistima po Istočnoj Bosni i u Hercegovini palili sela, rušili razne sakralne objekte i činili masakre nad Muslimanima i Hrvatima, a slična nedjela činili su po Zapadnoj Bosni, Dalmaciji i Lici. Partizani su uz pomoć četničkih pristalica i zaslijepljenih Hrvata sa komunističkom dogmom i mržnjom prema SLOBODNOJ HRVATSKOJ a sa pozdravom SMRT FAŠIZMU SLOBODA NARODU (pozdravom koji poziva na zločine i nasilja) po cijeloj Hrvatskoj i BiH činili brojna nedjela - od rušenja mostova, tvornica, bolnica, sakralnih objekata te palili sela i masakrirali djecu, starce, žene i odrasle osobe. Prema tim dokazima i na temelju dokumenata i druge arhivske građe u Zagrebu, Beogradu, Londonu i Parizu, na prostoru NDH od svih počinjenih zločina partizanima (sa petokrakom na glavi) se pripisuje skoro 90%, četnicima (sa kokardom na glavi) oko 8% i ustašama svega oko 2%, te da je u Pavelićevoj vojsci bilo 13 generala Srba i čak 28 generala Židova, da su u NDH bile zabranjene fašističke i nacističke stranke dok u Srbiji je bila Nedićeva nacistička a Draža Mihailović imao je sklonost i potporu Musolinijevih fašista. Srbija je rehabilitirala Dražu i njegove četnike pod izgovorom da su bili antifašisti, a za Nedićeve naciste proces se još vodi i najvjerojatnije i on će biti oslobođen nacističkog nazivlja. Srbi i tz antifašisti sve te svoje zločine pripisali su ustašama samo kako bi Hrvate optužili za genocid nad Srbima, Židovima i Romima te oslobodili Srbe od svoje genocidnosti. Na službenoj svjetskoj listi od 100 najvećih zločinaca svijeta Pavelić i ustaša nema nigdje, a Tito i partizani dijele od 10. – 13. mjeseta, pa sada gospodo izvolite komentirati. Dodajmo i to da je Pavelić već 9. rujna 1943. službeno prekinuo Rimske ugovore (koje je ranije jednostavno bio prisiljen potpisati jer je bio uvjeren da je to na kraći rok i samo zato da Talijane sprijeći da ne zauzmu i druge dijelove Hrvatske jer su Dalmacija i Istra već bile pripojene Italiji sa Rapalskim ugovorom koje je kasnije i sam kralj Petar potvrdio) i tog trenutka službeno su vraćeni svi dijelovi Hrvatske matici Hrvatskoj. Tito se sjetio tek 20 dana poslije izdati svoj proglas o vraćanju (već službeno vraćene) Dalmacije Hrvatskoj, a Istra je Hrvatskoj vraćena tek 1947. ne zaslugom Tita (koji je po Istri počinio

strašne zločine nad Talijanima, Hrvatima i katoličkim svećenicima pa čak i nad partizanima koji se nisu slagali sa njegovom zločinačkom pošasti) već isključivo hrvatskih katoličkih svećenika na čelu sa Božom Milanovićem koji je 1947. sa dokumentima uspio dokazati Francuzima i Englezima da je Istra oduvijek bila Hrvatska. Uz navedeno, zaboravlja se da je Tito darovao Crnoj Gori Hrvatsku Boku, a Srbiji Istočni Srijem sa Zemunom i Bačku? S druge strane ustrajni povjesni istraživači Igor Vukić, Romano Leljak, Jurčević, Pečarić i još nekoliko drugih neovisnih povjesničara dokazuju da je logor u Jasenovcu bio radni a ne konclogor te da je тамо najviše stradalih Hrvata poslije svibnja 1945. Uz ovo treba dodati da je i tz. jama u Jadovnu masovno stratište od preko 30000 Židova, Roma i... čista izmišljotina i da je ta jama potpuno prazna od ljudskih kostiju. Osim toga svi ovi neovisni istražitelji i povjesničari dokazuju da se partizani i četnici nisu borili protiv Pavelića i njegove vladavine nego isključivo protiv Hrvatske a što je bjelodano potvrđeno sa poslije ratnim masovnim masakrima Hrvata (prema priznanju Rankovića 1951. samo na KRIŽNIM PUTOVIMA likvidirano je preko pola milijuna Hrvata – djece, staraca, žena i odraslih). Da su se oni borili protiv Pavelićevih ustaša onda bi se borili samo protiv njegova režima i ne bi rušili Hrvatsku državu. Ova istraživanja digla su na noge antihrvatske snage u Hrvatskoj prozivajući navedenu gospodu kao krivotvoriteljima i revisionistima povijesti. Gospodin Marko Franović, hrvatski poslodavac iz Australije, nudi milijun kuna svima onim beogradskim propagatorima ako sa činjenicama opovrgnu istraživanja i dokaze Romana Leljaka i Igora Vukića. Zanimljivo je da se na ovu veliku nagradu nisu javili tz. veliki povjesničari poput ravnatelja JUS Jasenovac Pejakovića, Ive Goldsteina, Klasnića i drugih nadri povjesničara, kao i drugih propagatora srpskih podvala da sa svojim vjerodostojnjim dokazima pobiju dokaze Vukića i Leljaka te da bez kapi znoja zarade milijun kuna. Eto gospodo PREDSJEDNICI DRŽAVE, VLADE I SABORA pruža se vam prilika da na lagani način zaradite milijun kuna i da već jednom i zauvijek prestanete širiti velikosrpske laži i biti zarobljenici tz. antifašista, Pupovčevih velikosrpskih podvala i onih koji Hrvatsku ne mogu ni u snu zamisliti!!! E sada gospodo, a na sramotu Hrvatske, izvolite i nadalje biti slijepci i sluge Beograda dok njihove laži štitite, branite, zagovarate i slavite zločinačku crvenu petokraku i četničku

kokardu, zatvarate oči na derneke tz. antifašista i divljanje četnika po cijeloj Hrvatskoj, a zabranjujete sveti hrvatski pozdrav ZDS koji vas je doveo na ova mjesta koja danas vjerno čuvate u blaćenju Hrvatske i onih branitelja koji su stoljećima krv proljevali za slobodu Hrvatskog naroda.

Tužno je i žalosno da o svim navedenim problemima uporno šute (kao da ne pripadaju hrvatskom društvu) Hrvatska Akademija, kulturne, znanstvene kao i druge društveno i političke institucije, o medijima ne ču ni govoriti, da svoj glas ne dižu do neba i da se konačno skine stigma sa hrvatskog naroda kao genocidnog. Tužno je da svi oni kao usklađeni orkestar štite crvenu petokraku i kokardu koji su prije, u vrijeme i poslije II Svjetskog rata, kao i u Domovinskom ratu i prema britanskim dokumentima odgovorni za smrt preko milijun Hrvata te rušili Hrvatsku na svakom koraku, a smeta im ZDS koji je branio Hrvatsku od tih zločinaca. Kažu, da su partizani bili na pobjedničkoj strani i zato ih opravdavaju, ali pri tome zaboravljaju da se nikakav zločin ne može opravdati. Možda im je žao da pod tim zločinačkim znakovljem nije poubijan ostali dio hrvatskog naroda koji je u sebi imao hrvatsko srce i dušu. Po tim zanovijetanjima, pitam ih zašto za branitelje Domovinskog rata ne vrijedi isto pravilo i zašto je veliki broj ključnih zapovjednika pobjedničke vojske osuđeno ili optuženo po zapovjednoj odgovornosti kao nigdje u svijetu a zločinačku velikosrpsku agresorsku vojsku pomilovali, planski izbjegli optužiti odgovorne ili suditi brojnim zločincima dok sami ili njihovi svjedoci ne umru, a abolirani dobivaju unosne državne poslove i nagrađuje ih se sa dobrom mirovinom dok su harali Hrvatskom. Zašto šute kada se po zapovjedi Pupovca i drugih mrzitelja Hrvatske uklanjuju ploče i spomenici sa ZDS a četnički niču od Banovine do Vukovara? Zašto šute na progone domoljubnih pjevača i prozivanje poklika ZDS i jednako šute na četnička i partizanska orgijanja? Zašto je muk kada srpski popovi u Hrvatskoj uče srpsku djecu da pjevaju četničke pjesme, antihrvatsku povijest i kako će mrziti svoju rođenu Domovinu ili kada ti do jučer pjevači četničkih i antihrvatskih pjesama dobivaju dobrodošlicu čak i u Pulsku ARENU a Marko Perković T. ne može ni blizu? Zašto ne vršite pritisak na odgovorne u RH da od Srbije odlučno zatraže uvjetno, odgovorno i ubrzani povratak otetog hrvatskog blaga, dokumentacije cijelog 20. stoljeća

kao i dokumente iz Domovinskog rata, naplatu ratne štete, popis umorenih i zarobljenih Hrvata, grobišta, popis mučitelja, silovatelja i...? Zašto ne tražite opoziv i progon sudaca i tužitelja RH koji sude i progone hrvatske branitelje na temelju lažnih iskaza dokazanih rušitelja Hrvatske i zašto se tim rušiteljima isplaćuju razne oštete a hrvatski branitelji postaju prognani i osramoćeni u državi za koju su krv proljevali? Zašto ne tražite točan popis stanovnika i broj glasača u Hrvatskoj? Zašto ne dižete svoj glas da hrvatski mediji budu hrvatski a ne sluganski i da HRVATSKI JEZIK bude službeni u svim institucijama a posebno u HRVATSKOM SABORU, a ne neki nakaradni? Zašto ne dignete glas i ne tražite popis imena koji su u privatizaciji došli do vlasništva i na koji način? Zašto se u državi ne progone oni koji su uništili brojna poduzeća već ih se nagrađuje sa drugim i još unosnijim poslovima ili, zašto ti probrani mogu imati po deset plaćenih dužnosti ili biti u Nadzornim odborima a ne ograničiti na jedan i samo jedan? Zašto se zatvara jadnu sirotinju za desetak kuna a velike kriminalce oslobađa čak i poreza? Zašto u Hrvatskoj ljudi ne mogu dobiti posao po sposobnosti već isključivo po vezama i podobnosti? Zašto se u Hrvatskoj pišu komplikirani i nedorečeni zakoni po odredbama krupnog kapitala, uvoznog, bankarskog, odvjetničkog i... lobija a protiv hrvatskih proizvođača, obrtnika, hrvatske sirotinje i..., te kako to da u Hrvatskoj svakodnevno raste broj sirotinje, a u isto vrijeme bogati postaju bogatiji?

S poštovanjem,
Vlado Glavaš

<https://hrvatskonebo.org/2019/03/07/vlado-glavas-predsjednici-rh-predsjedniku-vlade-rh-predsjedniku-sabora-rh-hrvatska-zove-sokolove-2-dio/>

Prvi i treći dio dani su na poveznicama:

<https://hrvatskonebo.org/2019/03/07/vlado-glavas-predsjednici-rh-predsjedniku-vlade-rh-predsjedniku-sabora-rh-hrvatska-zove-sokolove-1-dio/>

<https://hrvatskonebo.org/2019/03/07/vlado-glavas-predsjednici-rh-predsjedniku-vlade-rh-predsjedniku-sabora-rh-hrvatska-zove-sokolove-3-dio/>

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.

PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'
(Govor na predstavljanju *Smeta im Thompson,*
HOS, ZDS,...)

Dragoj Mireli Pavić,
Njen pridragi akademik

Zahvaljujem se svima što ste došli na prvo predstavljanje knjige PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI' i ponovljeno predstavljanje knjige MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET, kao i HVIDRI Zagreb što je omogućila predstavljanje. Posebna zahvalnost i predstavljačima Stjepanu Razumu, Marku Ljubiću i Davorinu Karačiću, kao i Branku Hrkaču koji je napravio korice i za ove 'nepodobne' knjige.

Dvije su knjige pa sam predstavljanje nazvao *Krivi su im Thompson, HOS, ZDS,...* Ali nije ni to pomoglo. Ono o čemu se piše u tim knjigama, vjerojatno i sam autor, nisu odavno podobni pa predstavljanje ne najavljaju ni domoljubni portali. Koliko znam ovo predstavljanje su najavili portali dragovoljac.com i hrvatskonebo.org.

Poznato je da su neke srpske i židovske organizacije tražile zabranu predstavljanja knjige *Razotkrivena Jasenovačka laž*, čiji smo autori dr. Razum i ja, ali izgleda da su neki hrvatski portali to shvatili kao poziv na zabranu predstavljanja svih mojih knjiga, pa se nisu proslavili ni s najavom nedavnog predstavljanja četvrte knjige o generalu Praljku. Ili samo nije dobro u predizbornim vremenima podsjećati na povezanost napada na Thompsona i Predsjedničinih izjava o ZDS.

Srećom samocenzure nema u „Hrvatskom tjedniku“, pa oni u današnjem broju donose najavu predstavljanja uz komentar: “Knjiga *Predsjednica i ‘za dom spremni’* donijela je još jedan autorov polemički prikaz zločudnog tumora (ili možda metastaze) u hrvatskoj društvenoj zbilji, koji bi se mogao podvesti pod jedan skupni pojam “protuhrvatska politika” ili točnije “veleizdajnička politika na štetu Hrvatske”, stoji među ostalim u predgovoru nove Pečarićeve knjige koji potpisuje Josip Stjepandić.

A očekivao sam reagiranje na moj naziv predstavljanja tipa:

Čemu takav naziv? Pa svima je jasno da njima smeta neovisna Hrvatska.

Neovisna Hrvatska. Pa da, takva Hrvatska se uvijek nazivala i naziva se Ustaška Hrvatska. Možda je puno bolje ne davati prostor tako nečemu u vrijeme kada imamo Srpsku Hrvatsku na čelu s Pupovcem i Plenkovićem ili kako su nam to lijepo prikazali u Kaštelima: Plenković pleše kako Pupovac svira.

Vjerovali smo da je Predsjednica RH bliža ideji suverene hrvatske države. Jasno vam je da je nedavno odricanje Predsjednice od 'Za Dom spremni' zapravo bilo odricanje od suverenizma i priklanjanje Plenkoviću koji pleše. Istina, po Plenkoviću je „HDZ glede suverenizma jači od bilo koje druge stranke u RH“. Možemo se i složiti s njim jer očito čovjek misli na srpsko-hrvatski suverenizam. Bilo kako bilo, tj. je li se Predsjednica odrekla suverenizma ili se priklonila Plenkovićevom srpsko-hrvatskom suverenizmu u naslovu je moje knjige pa sam prvi poziv na ovo predstavljanje poslao njoj (26. 3. 2019.):

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Pozivam Vas na predstavljanje mojih knjiga koje se odnose i na Vas. Naime prva je nastala povodom Vaših novih istupa o pozdravu Za Dom spremni. U drugoj ima tekstova oko uspjeha naših nogometara,

ali i o međunarodnoj matematičkoj konferenciji povodom mog 70.-og rođendana (bili ste neuspješno pozvani biti pokroviteljem), kada su kolege iz svijeta o meni govorili kao o "kralju nejednakosti":

KRIVI SU IM THOMPSON, HOS, ZDS...

(...)

*S poštovanjem,
dr.sc. Josip Pečarić
Redoviti član HAZU
izvanjski član DANU*

Naravno, nisam ni očekivao da će se Predsjednica odazvati pozivu. Zapravo ovo predstavljanje je u čast jedne druge dame. Vjerujem da ste svi vidjeli obavijest u Hrvatskom tjedniku prije dva tjedna: *Potreseni smo i tužni VJERUJEMO U BOGA, U LIJEČNIKE I U NAŠU MIRELU*, povodom teške bolesti njihove omiljene kolumnistice Mirele Pavić koja je petnaest godina pisala tjednu satiričnu kolumnu 'Plašikracija' i nije preskočila ni jedan jedini tjedan.

Poslije Peticije ZDS ona je te svoje kolumnе završavala sa ZDS na kineskom: LIAM SHI! Zato sam i ovaj govor naslovio prema naslovu prve knjige koju predstavljamo, ali na Mirelin način; PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'. A i posvetio sam joj ga kao njen pridragi akademik, kako me je znala nazivati u tim svojim kolumnama. Tako je i nedavno (14. veljače 2019.) povodom ponude hrvatskog iseljenika, mog Bokelja Marka Franovića MILIJUN KUNA onome tko 'opovrgne rezultate istraživanja Leljaka, Vukića, Pečarića, Razuma, Jurčevića i drugih' o radnom logoru Jasenovac, Mirela napisala:

Da se Irinej smiri i 'usredotoči', mala bi mu ponudila i onizi milijun ustašića nagrade što ih je vrlo pametno ponudila naš iseljenik onome ko konačno iskopa kosti i dokaže kakvo je stanje pod 'cvetkom zanovetkom'. Pitan se bi li ih u halju spremija, ih! Kad već ne more pročitat g. Vukić, ni prof. Razum, ni pridragi akademik. A ko će t'lika slova čitat, majketi.

Danas mi javljaju iz Hrvatskog tjednika:

Zadnja informacija je da ide nabolje... budna... bez cijevi u ustima... pod medikamentima... doktori su zadovoljni, ako se ovako nastavi mogla bi put zadarske bolnice pa na terapiju u Krapinske Toplice...

mi zaista vjerujemo da će sve biti dobro uz Božju pomoć.

Vjerujemo i svi mi!

Na neki način ovo predstavljanje je najavio Zvonimir Hodak u ovotjednoj kolumni komentirajući pisanje Jurice Pavičića:

Naslov njegovih "Vijesti iz Liliputa" je pomalo ofucan. Naslov članka je "Sveučilište za fake news". Kaže drug komesar Jure: "U normalnim okolnostima, sveučilište bi trebalo biti institucija koja će ljudima objasniti da zemlja ipak nije ravna, da je cijepljenje civilizacijska dobrobit, a da ZDS nije postojao do 1941.g.

Po onoj poznatoj LAŽ JE NAJVİŞE POMOGLA SRBIMA U POVIJESTI eto doznaјemo da ni ZDS nije postojao prije 1941. Zapravo dirljivo je vidjeti kako Pavičić u praksi provodi naputak koji je Plenković dao svojoj poznatoj komisiji:

"Hrvatska mora tražiti konsenzus i odrediti se prema pitanju prošlosti, totalitarnih režima 20. stoljeća, jasno osuditi režim između 1941. i 1945 godine, dakle ustaški režim tijekom kojeg su počinjeni brojni zločini, ali isto tako na trezven način analizirati sve ono što se dogodilo nakon 1945. godine".

https://www.slobodnadalmacija.hr/novosti/hrvatska/clanak/id/4654_70/plenkovic-povjerenstvo-za-suocavanje-s-prosloscu-krajem-veljace-trebamo-osuditi-ustaski-rezim-i-analizirati-sto-se-dogaalo-nakon-1945

Komisija je poslušala srpsko-hrvatsku vlast. Simbol s kojim je branjen Vukovar je nepodoban, a simboli pod koji je rušen je podoban.

U knjizi je dan i početak moje polemike oko ZDS iz 1932.godine. Međutim, vama će sigurno biti zanimljivije vidjeti kako je to dalje komentirao Hodak:

„No, Sveučilište u Zagrebu aktivno je sudjelovalo u fabrikaciji političke, strukovne, historiografske i meritokratske laži. Počasni doktorat Milanu Bandiću nastavak je tog smjera“. Kad bi se našem partizanu Juri barem jednom omaklo da napiše nešto što nije tako izrazito obojeno kričavom, drećećom crvenom bojom. On naravno spada u prvi ešalon ofucanih, umornih i depresivnih boraca protiv ZDS. Moramo ga shvatiti, ali ne i žaliti. Čovjek se sizifovski bori protiv nečega što je u ovoj zemlji već davno pobijedilo. Pozdrav je to kojim se grmjelo na Kninskoj tvrđavi 5. kolovoza ljeta

Gospodnjeg 1995.g. Jure ne može iz glave otjerati staru, žilavu pticu KOS. Ona kljuca li kljuca.

Pred par tjedana objavio sam faksimil dopisa dvojice domobrana koji žive u SAD-u. Da se ne ponavljam, pismo završava sa ZDS, a pismo je s početka 1936.g. U vrijeme dok se tek spremao pakt između Staljina i Hitlera (koji je potpisana 1939.g. u Moskvi). Tada su Pavelićevi izgledi da ga Musolini instalira u Zagrebu bili isto tako realni koliko je realan progon ZDS iz memorije i vokabulara onih koji su ovu Hrvatsku izborili u Domovinskom ratu. Pet godina prije nego je Slavko Kvaternik proglašio NDH, hrvatski domobrani su pozdravljali našoj orijuni mrskim ZDS. U nečem se moram, iako teška srca, složiti s komesarom Jurom: "Sveučilište u Zagrebu aktivno je sudjelovalo u fabrikaciji političke, strukovne, historiografske i meritokratske laži". Pa naravno Jure, to je sveučilište dalo počasni doktorat bravaru ili šloseru Brozu, ratnom zločincu sa 570.000 ubijenih na duši. Sjetite se Milana Kangrge i njegovog prijatelja "filozofa" Vojislava Šešelja koji je devet godina bio član Hrvatskog filozofskog društva zajedno s Gajom Petrovićem, Žarkom Puhovskim, Rudijem Supekom...

Te historiografske laži i danas se bez skrupula plasiraju. Što drugo rade "istoričari" poput Klasića, Jakovine, Markovine, Perice, Goldsteina...."

<https://direktno.hr/kolumnе/tko-ce-ove-godine-dobiti-nobelovu-nagradu-mirotvorstvog-hrvatska-radnicka-klassa-151506/>

Slično Hodaku i Franoviću Josip Horvat piše(„Neprihvatljiv je napad dr. Jareba na akademika Pečarića“, Hrvatski tjednik, 28. ožujka 2019.):

Dragi domoljubi, ne možemo se osloniti samo na „povjesničare po struci“. Nama Hrvatima potrebni su gospoda Pečarić, Razum, Vukić, Leljak, Jurčević i drugi vrijedni ljudi. Ne dajmo se obeshrabriti, idemo dalje do istine.

Ali zaboravimo i to da je ZDS bio poznat i kao domobranski pozdrav tridesetih godina prošlog stoljeća i da je nastao kao antifašistički pozdrav. Neka su u pravu Plenković, Pupovac, Pavičić. Doista je ZDS bio ustaški pozdrav prve godine uspostave NDH. Svo vrijeme je i tada bio domoljubni pozdrav prihvaćen od naroda o čemu piše i 95.-o godišnji Lojzo Buturac („U pravu je matematičar, a ne

povjesničar, budimo kao i do sada – za dom spremni“, Hrvatski tjednik, 28. ožujka 2019.):

A evo ponekih sjećanja i iz ratnih godina, iz vremena NDH. Među nama ondašnjim ratnim požeškim gimnazijalcima bio je uobičajen naš hrvatski rodoljubni pozdrav „Za dom spremni“. Ali smo pravili veliku razliku između vojnoga ili nekoga službenog pozdrava „Za poglavnika i dom spremni“. Među nama gimnazijalcima bio je i pokoji pravoslavac, pa i jedan Židov, Branko Horvat, pa smo se svi pozdravljali našim rodoljubnim pozdravom ZDS. Šteta je što mi kolega Branko nije više živ pa da potvrdi ovu istinu.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15665-u-pravu-jematematicar-a-ne-povjesnicar-budimo-kao-i-do-sada-za-dom-spremni>

Njihov 'dokaz' da se radi o ustaškom pozdravu je to što se koristio i u državnim dokumentima ND Hrvatske. Koristila se i kuna, pjevala himna. Domoljubni Hrvati se takvim 'argumentima' obično rugaju. Pa i u navedenom tekstu naša Mirela naziva njima omiljene kune ustašicama. A zapravo ti njihovi 'argumenti' su zapravo samo potvrda da im je svaka neovisna hrvatska država ustaška država, pa, umjesto da se u vrijeme ND Hrvatske bili protiv režima, oni su bili protiv hrvatske države. Zato im je i ova danas bila – ili još uvijek jest – Tuđmanova ustaška država. Svugdje vide ustaše samo da država uistinu ne bi bila hrvatska država!

Na kraju spomenimo i da su u obje knjige dani tekstovi o Vatrenima i Thompsonu. Vjerojatno nije zgodno podsjećati Hrvate koliko je Vatrenima značio Thompson i koliki je strah bio u Vlastima od njegovog ZDS u trenutcima kada se cijeli svijet divio hrvatskom narodu zbog njegova ponosa i ljubavi prema svojoj domovini (naslov u novoj knjizi je: JE LI THOMPSON ISKOMPLEKSIRAO PLENKOVIĆA?).

HVALA!

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15727-predsjednica-i-liam-shi>

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

DESETA GODINA S AUSTRALSKIM HRVATIMA

Svake od proteklih deset godina imao sam zadovoljstvo biti među Hrvatima Australije. Ne jednom rekao sam da su mi oni i pomogli pronaći onu polovinu moje duše koju su mi ukrali u drugoj Jugoslaviji učeći me u školi, i ne samo u njoj, najčernijim pričama o hrvatskoj tzv. neprijateljskoj emigraciji. Evo desetu godinu imao sam zadovoljstvo posjetiti i družiti se s našim ljudima u Australiji i sudjelovati u mnogim njihovim radio programima. Vjerojatno nikad tako intenzivno kao sada, jer sam promociju knjige "Serbian myth about Jasenovac" održao u skoro svim većim australskim gradovima. Redom: Newcastle, Sydney, Wollongong, Canberra, Brisbane, Melbourne, Geelong, Perth i Adelaide.

Najzaslužniji za veliki uspjeh akcije za englesku verziju mojih knjiga o srpskom mitu o Jasenovcu sigurno je g. Blago Perić iz Sydneya. On je i njen inicijator, zajedno s g. Lukom Lausom s Hrvatskog radija Australija. Blago me je i dočekao u Sydneyskoj zračnoj luci u srijedu 25. srpnja 2001. Kao i drugima kojima je organizirao boravak u Australiji i meni je priredio pakleni program. Već istog dana bio sam gost na hrvatskom programu radija Sydney 2000, a sutradan, pošto smo dočekali gđu Suzanne Brooks Pinčević i njenog muža Gašpara Pinčevića, i na Hrvatskom radiju Australija. Naši zovu i s radija u Canberry. Prva promocija bila je u petak 27.

srpnja u Newcastleu, gradu koji se nalazi nekih 180 km na sjeveru od Sydneya. Povjerenik akcije u ovom gradu u kome hrvatska zajednica nije velika bio je Luka Tomljenović. Dan je bio kišovit. U hrvatskom domu govorili smo Blago, Suzanne i ja. Međutim, prodano je više knjiga nego što se moglo očekivati, tako da se dalo odmah naslutiti da će ih biti malo jer čekalo nas je još dosta promocija.

Promocija u Sydneyu, koju je i organizirao i vodio sam g. Perić u Hrvatskom klubu u Punchbowlu, bila je doista nešto posebno. To je jedina promocija knjige za koju znam za koju se plaćala ulaznica, a bilo je nazočno više od 300 ljudi, a među njima i braća Franović. O autoru i knjizi govorili su g. Branimir Miller, odpravnik poslova RH u Canberri, g. Ante Cicvarić, konzul RH u Sydneyu, g. Marijan Bošnjak, istaknuti hrvatski djelatnik iz Melbournea i komentator *Hrvatskog Vjesnika*, hrvatskog radio programa 3ZZZ iz Melbournea i Hrvatskog radija Australija iz Sydneya, odvjetnik iz Sydneya David Clark, Suzanne Brooks Pinčević iz Aucklanda (Novi Zeland), autorica knjige "Britain and the Bleiburg Tragedy", g. Fabijan Lovoković, glavni urednik *Spremnosti*, g. Perić i ja kao autor. Mirjana Emina Majić je pročitala svoju pjesmu "Hvala Ti viteže hrvatske istine", a nastupila je Hrvatska folklorna grupa "Lindo". "Hrvatski Sokolovi" su svojom svirkom neumorno zabavljali goste sve do zore.

O samoj promociji izvijestile su iscrpno sve novine australskih Hrvata: *Nova Hrvatska*, *Hrvatski Vjesnik* i *Spremnost*, a snimljena je i kazeta. Tako je u *Hrvatskom Vjesniku* od 3. kolovoza 2001. objavljen tekst "Što bi se tek dogodilo da je Hrvatska izgubila i ovaj rat?" u kome je dan i cijeli govor g. Bošnjaka. U *Spremnosti* od 31. srpnja prva vijest na naslovnici bila je "Izvanredno uspješna promocija knjige prof. Josipa Pečarića u Sydneyu", a u istom broju dan je i govor Suzanne Brooks-Pinčević (ona je, kao i Clark, knjigu predstavila na engleskom jeziku). O samoj promociji više je pisano u broju od 7. kolovoza ("Predstavljanje knjige Josipa Pečarića u Sydneyu - vrhunski uspjeh godine!") u okviru kojeg je dan i moj govor.

Nekoliko sati spavanja i već je trebalo krenuti za Wollongong gdje je promocija bila poslije ručka koji je organizirala Hrvatska Demokratska Zajednica. S obzirom na veličinu hrvatske zajednice u

ovom gradu je akcija bila najuspješnija. Osim Perića koji je i sam dolazio, najzaslužniji su svakako povjerenici gospoda Ilija Trlin I Ivan Oštarić. Na promociji su govorili Blago Perić, g. Josip Ocvik, predsjednik HDZ, g. Branimir Miller, Suzanne Brooks Pinčević, Marjan Bošnjak i ja. I ovdje sam, kao i u Sydneyu, upozorio da sud u Haagu preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju oduzimanja hrvatskom narodu prava na vlastitu državu. Optužnice hrvatskih generala i Bulajićeve knjiga nalikuju kao jaje jajetu. A hrvatska vlast ih je prihvatala!

Jedan naš čovjek me je upitao smijem li svoj govor pročitati ili objaviti u Hrvatskoj.

- Ako čitate *Hrvatsko slovo* onda znate da se tako nešto u *Slovu* može objaviti. Može i u *Fokusu*. Naravno u režimskim novinama ne.

U stvari samo pitanje govori najbolje o tome kako naši ljudi vani ne prave razliku između nekadašnje komunističke vladavine i današnje vlasti bivših komunista.

Poslije promocije snimam intervju za hrvatski program njihovog radija, a potom je slijedio povratak u Sydney. Zovu i s radiju 3ZZZ u Melbourneu.

Dva slobodna dana u Sydneyu ostaju za posjete. Sigurno ću pamtiti boravak kod g. Tomislava Lešića. Morali smo primiti i njegovu donaciju za akciju, a kasnije je poslao svoju donaciju i za moju slijedeću knjigu "Pronađena polovina duše" čiji podnaslov sve govori o samoj knjizi: "Deset godina s australskim Hrvatima". Svoju donaciju za novu knjigu još na samoj promociji u Punchbowlu dao je i g. Vinko Arapović. Pamtit ćemo i posjet Hrvatskom konzulatu zbog ugodnog razgovora s našim konzulom g. Cicvarićem.

Prije odlaska za Canberry jedan događaj koji me je associrao na Hrvatsku. Iz Melbournea s državnog etničkog radija SBS snimali su razgovor sa mnjom. Snimljen je tek u trećem pokušaju. Slušamo ga baš dok smo bili u posjeti g. Lešiću. U stvari slušamo ono što je ostalo nakon - cenzure. Od snimljenih dvadesetak minuta moglo je u eter ići samo nekih pet minuta. Doista kao u Hrvatskoj: u državnim medijima nikakvo Hrvatstvo nije dobrodošlo. Kao i u Hrvatskoj gdje su u državnim službama poželjniji jugonostalgičari, kažu mi i da je ovdje na radiju SBS za hrvatski program glavna osoba koja je

tijekom Domovinskog rata radila u JAT-u. Iako, kažu po australskim zakonima taj program može uređivati bilo tko, ipak tako nešto imaju samo ovdašnji Hrvati. Sve to me je podsjetilo i na pokojnog predsjednika - vjerojatno nigdje u svijetu nije bilo veće slobode medija nego u njegovoj Hrvatskoj.

U Canberry smo u srijedu 1. kolovoza 2001. Prvo smo posjetili Veleposlanstvo, gdje nas je primio, u odsutnosti veleposlanika g. Iblera, g. Miller, koji je kasnije zajedno s Suzanne, Blagom i sa mnom sudjelovao na promociji knjige u Hrvatskom nacionalnom domu O'Connor. Raduje me susret s povjerenicima, ponovni susreti s g. Ivanom Grbavcem, koji je sam za akciju poklonio tisuću dolara, kao i našim "prvim veleposlanikom" g. Marijom Despojem. Voditeljica programa u Canberri bila je gđa Jasna Putica.

U Canberry se rastajem od Blaga, Suzanne i Gašpara. Dalje idem sam. U Brisbane sam kod povjerenika Jaga Bočića. Zovu me s hrvatskog programa radija u Geelongu. Promociju, u petak 3. kolovoza 2001. veoma uspješno vodi g. Ante Leko, a prije odlaska za Melbourne gost sam na radiju koji vodi povjerenica akcije gđa Valerija Grugan. I Marko Jurica se pridružuje donatorima za knjigu "Pronađena polovina duše".

U Melbourneu sam stigao u subotu 4. kolovoza 2001. Predsjednik HSK i povjerenik Sergio Marušić me sačekao i odveo kod g. Draga Galovića, gdje sam i ranije znao boraviti. Sergio, Draga i njegovu ženu Zdenku znam još s kraja 1992. s ovdašnjeg hrvatskog radija. U siječnju 1993. napravili su sa mnom intervju koji je i tiskan u mojoj knjizi "Za hrvatsku Hrvatsku". I od tada nije bilo godine u kojoj nisam nastupao na radiju 3ZZZ. Zdenka je na njemu u utorak i četvrtak rano ujutro prije posla, i u nedjelju uvečer od 20 do 22 sata. A kad nije na radiju "skida" vijesti za radio. Iste večeri smo u Hrvatskom katoličkom centru "Sv. Leopold Bogdan Mandić" u Sunshineu, gdje gostuje predsjednik HDZ-a dr. Ivo Sanader. Raduje me posebno ponovni susret s velečasnim Josipom Vranešom, jer sam dva druga naša svećenika iz Melbournea velečasne Mata Križanca i Ivicu Zlatunića nedavno sreo u Zagrebu. Nešto kasnije Vraneš će postati jedna od glavnih meta napada hrvatskih vlasti jer nije otkažao onima koji su rezervirali dvoranu u Centru, kada se ministru Piculi prohtjelo da baš u toj dvorani ima svoje predavanje. Nije dugo trebalo da i Ministar nauči da u svijetu postoje neka pravila igre koja

se moraju poštivati. Tako je morao otkazati puno planiranog da bi se sastao s australskim ministrom ne ongdje gdje je on mislio (u Canberri), već tamo gdje je to htio australski ministar (u Adelaideu).

Promocija knjige je organizirana u sklopu proslave Dana domovinske zahvalnosti u Hrvatskom katoličkom centru u Springvaleu. Na misi je velečasni Ivica Zlatunić, koji se vratio iz Domovine, pozdravio i g. Sanadera s obitelji i mene. Tako doznajem da je on slušao izravno moj razgovor s dr. Milanom Bulajićem na radiju Slobodna Europa. Na samoj proslavi bilo je nazočno oko 500 naših ljudi. Naravno, glavni događaj je bio nastup predsjednika HDZ-a. Kao i prethodne večeri nazočan je i član australskog parlamenta dr. Andrew Theophanous.

Kako je moj prvi posjet Australiji bio posjet Melbourneu 1992.-1993. godine, kada sam na poziv sveučilišta La Trobe boravio tu skoro devet mjeseci, na promociji je bilo i puno poznanika. Bio je i g. Mato Verkić sa suprugom Đurdom. Oni su pored braće Bošnjak i njihovih supruga bili prvi Hrvati koje sam i upoznao u Australiji. Bilo je to na večeri koju suorganizirali za mene nekoliko dana nakon mog dolaska. A da se te večeri dobro sjeća g. Verkić bilo je jasno iz njegovog komentara:

- Poslije prošlogodišnjih izbora stalno mislim na one Pečarićeve "male crvene u glavi".

Naime, na toj večeri daleke 1992. godine rekao sam:

- Kada vam dolazimo mi iz Hrvatske morate stalno voditi računa da mi imamo ugrađenog jednog "malog crvenog u glavi". A, znate, operacije na mozgu su vam najteže.

Mislio sam da je Matu na tu moju šalu podsjetio nedavno objavljeni moj tekst u *Spremnosti* gdje sam opisao taj naš prvi sastanak. Ali nije. Sjeća se on dobro te moje zloslutne šale, jer taj "mali crveni u našim glavama" je i doveo ponovo komuniste na vlast u Hrvatskoj.

Mato se sjeća i nastavka našeg razgovora.

- Profesore, to onda znači da ga i Vi imate.

- Naravno. Pa i ja sam odrastao u komunističkoj Jugoslaviji.

Samo sam ja svjestan toga, pa kad ulovim da mojim postupcima ili izjavama dirigira taj mali crveni, odem pred ogledalo i pljunem gada.

Teško se odvojiti od dragih prijatelja s kojima sam proveo mnoge ugodne trenutke zajedno pa smo te večeri jedva stigli na

hrvatski program radija 3ZZZ. Sudjelujemo Sergio Marušić, Marijan Bošnjak i ja.

Sutradan sam s Dragom kod dragih prijatelja Slavka Keserovića i njegove supruge Ankice. Uvečer smo bili ponovo u Sunshineu, gdje su predstavnici raznih ogranaka HDZ-a imali oproštajnu večeru sa svojim predsjednikom. Pitao sam se jesmo li došli nepozvani. Možda i jesmo, ali aplauz kojim smo dočekani pokazao je da nismo neželjeni gosti. Rano ujutro ponovo na radiju 3ZZZ. Poslije nastupa posjet Hrvatskom konzulatu i razgovor s generalnim konzulom g. Šikićem. Potom ručak u Hrvatskom klubu "Dr. Ante Pavelić", i večera kod Sergiovih.

Srijeda je rezervirana za Geelong. Promocija je u Hrvatskom nacionalnom domu "Kardinal A. Stepinac" koji veoma uspješno vodi g. Josip Pavlović. On i sudjeluje u promociji knjige. Raduje i ponovni susret s velečasnim Gnjećem. Upoznali smo se negdje davne 1993. godine na sastanku tadašnjeg Međudruštvenog odbora Melbournea, kada se skupljao novac za Hrvatski konzulat i rezidenciju generalnom konzulu. Da, strašno mi je i pomisliti koliko su ti naši ljudi ulagali sebe u stvaranju hrvatske države, a danas kao da su ponovo "neprijateljska emigracija".

Četvrtak sam ostavio za nenajavljen posjet kolegama matematičarima s Melburneškog sveučilišta. Tu su suradnici Profesor emeritus Bert Mond, Assoc. Profesor Jerry Koliha, i Kolihin i moj doktorant Don Handley, jedini Australac sudionik u našoj akciji. Sveučilište Victoria nisam ni namjeravao posjetiti jer sam tamošnje suradnike susreo nedavno u Temišvaru (Rumunjska) gdje sam organizirao internacionalnu konferenciju iz matematičkih nejednakosti. Nije bilo nikoga, a znao sam što će me čekati kada nadu poruke koje sam im ostavio: e-mail poziv da se vratim u Melburne i boravim jedan tjedan s njima. Nisam prihvatio - ovaj moj posjet treba ostati samo posjet australskim Hrvatima. Još večera kod Dragovih roditelja i više nije bilo vremena za posjete ostalim prijateljima u Melburneu.

U Perthu sam od petka 10. kolovoza do ponedjeljka 13. kolovoza. Gost sam predsjednika HSK g. Stjepana Asića i predsjednika Hrvatskog centra g. Frana Podruga. Gostujem i na oba tamošnja hrvatska radio programa. U subotu sam gost na zabavi povodom 24 obljetnice Hrvatskog centra. Raduje me posebno susret

s velečasnim Čabrajom o kojemu sam tako mnogo lijepoga čuo. U toj australskoj državi su i dvoje Hrvata u Parlamentu. Tako nazočne pozdravlja članica Parlamenta Ljiljana Ravlich kao izaslanica premijera Zapadne Australije. Nazočnom zamjeniku premijera Zapadne Australije Mr. Eric Ripper poklanjam jedan primjerak knjige. Među uzvanicima iz Pertha bila je nazočna i konzulica Republike Hrvatske gđa Ana Modun, kao i gradonačelnik Fremantlea g. Peter Tagliaferri sa suprugom. Kako je g. Pero Bošnjak svoj primjerak već poslao Carli del Ponte, očito se distribucija knjige tako nastavlja. I zamišljeno je da je dobiju političari, povjesničari, knjižnice, sveučilišta, židovske zajednice, katolički svećenici i svi oni za koje Hrvati diljem svijeta misle da je trebaju imati. Promocija je u nedjelju poslije podne. Knjiga je već u Geelongu ponestalo. Ovdje i za Adelaide ostali su samo primjerici za donatore.

U Adelaideu gdje je promocija održana u petak 17. kolovoza u Hrvatskom klubu, na promociji govorimo g. Aron Varga i ja. I ovdje, kao i u svim drugim gradovima, osim u Sydney i Melbourneu gdje tako nešto nije ni bilo predviđeno, ima mnogo pitanja nazočnih. U Adelaideu sam sve do 24. kolovoza. Ali svaki dan sam s dragim prijateljima, obiteljima Varga, Abramović, Poznik, Bonomo . Posebno me je iznenadio velečasni Luka Pranjić, kada mi je poslije posjete župnom domu darovao CD sa svojim pjesmama. Na sam dan promocije i jedan tužan događaj - posljednji ispraćaj Velikog župana za Gospić Josipa Bujanovića, poznatog "popa Jola".

24. kolovoza u Sydney u Punchbowlu održao sam i Javnu tribinu. Tako sam mogao pružiti priliku i Hrvatima Sydneya da mi mogu postavljati pitanja. Teme Tribine bile su: Hrvatska danas i Hrvati Boke kotorske i Bosne i Hercegovine. Tom prigodom sam od HOP-a dobio prigodnu značku koju oni dodjeljuju onima za koje smatraju da su dali značajniji doprinos borbi za hrvatske nacionalne interese. To me posebno obradovalo s obzirom na činjenicu da ja nisam član HOP-a. Ali kao i da jesam, jer je poznato da se zalažem za jedinstvo svih hrvatskih državotvornih snagu u obrani opet nam ugrožene Domovine.

U subotu sam imao posljednje druženje s povjerenicima iz Sydney i Wollongonga na farmi g. Ivana i gđe Matije Oštarić. Svedeni su računi same akcije. Pokazalo se da je bila veoma

uspješna, pokriveni su svi troškovi, a ostalo je i za slanje novih pošiljki knjiga i za Australiju, a i ne samo u nju. Iako je povjerenicima trebalo biti poznato, ipak ih je iznenadila činjenica da cjelokupan novac zarađen prodajom knjiga, dakle i moj autorski honorar ili nešto slično, također ulazi u akciju za distribuciju i daljnje promocije knjiga. Prodajom knjiga - za nadati se je - moći ćemo ići i na novo izdanje. A što više knjiga bude distribuirano, to bolje. U nedjelju poslije mise poklanjam knjigu velečasnom Marjanu Glamočaku, dajem dugačak intervju za SBS (rečeno je da će biti emitiran u dva nastavka) i odlazimo na druženje sa članovima Sydneyskog AMAC-a. Lijepo druženje s bivšim studentima Zagrebačkog sveučilišta, i prigoda za oproštaj od konzula g. Cicvarića. Nazočne smo i pozdravili g. Cicvarić i ja. Koristim prigodu što je tu i prof. Luka Budak da podsjetim na moj boravak u Sydney od prije 5-6 godina kada sam na sastanku Hrvatskog svjetskog kongresa, reagirao na opetovanu tvrdnju: Rat je gotov. Iako sam bio gost morao sam upozoriti da smo mi još uvijek u ratu, istina ne oružanom, ali u jednom prljavom ratu koji vode svjetski moćnici i koji je vjerojatno opasniji po opstojnost hrvatske države od onog oružanog. Tada je moju tvrdnju podržao i tadašnji hrvatski veleposlanik dr. Jozo Meter. Naravno, professor Budak se dobro sjeća tog događaja.

Sve svoje nastupe započeo sam s pričom o promociji moje knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*. Tada sam knjigu poklonio gdјi Ankici Tuđman ispričavši jednu zgodu s hrvatskog programa radija u Melbourneu daleke 1992. godine:

- Kroz cijelu svoju povijest, a posebice u ovom ratu, Hrvati su pokazali da su najhrabriji narod na svijetu. Znate li, tko je jedino na svijetu hrabriji od Hrvata?

- !?

- HRVATICE!".

U izvješću s promocije u Melbourneu izdvojen je na radiju SBS upravo taj dio.

Inače, moji govori, i onaj u Sydneyu, koji sam modificirao u nastupima u Canberry, Brisbaneu, Melbourneu i Perthu, i oni u Geelongu, Adelaideu, Newcastleu i Wollongongu bili su, kao što je već rečeno, uvjetovani najnovijim Haaškim optužnicama koje su bjelodano pokazale da ulogu srpskog mita o Jasenovcu, dakle

dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda, a time osporavanje njegovog prava na vlastitu državu, danas preuzima sud u Haagu. Optužnice su samo dale još veći značaj ovoj akciji australskih Hrvata. Svatko tko je pročitao Bulajićeve knjige uvjerit će se u istinitost naslova mog govora iz Adelaidea (*Spremnost*, 21. kolovoza 2001.): "Carla del Ponte - učenica dr. Milana Bulajića". Naravno, ukazao sam i na činjenicu da očita težnja svjetskih moćnika za prekrajanjem najnovije povijesti aktualizira preispitivanje povijesti Drugog svjetskog rata. Jer kada su u stanju tako izokrenuti povijest u ratu u kome je Hrvatska bila pobjednik, što su sve mogli učiniti kada je NDH bila gubitnik? Naravno, ukazivao sam i na to da ovakve optužnice u stvari pokazuju i dokazuju suodgovornost mnogih u svijetu u srpskom genocidu nad Hrvatima u Domovinskom ratu. A sve u cilju rušenja neovisnosti naše države i uvlačenja u novu Jugu, Balkaniju ili nešto slično gdje će Srbi moći voditi glavnu riječ. Na tom pravcu je i govor na tribini u Sydneyu koji je tiskan u *Spremnosti* od 28. kolovoza 2001.

Hrvatima Australije je dobro poznato da ja sud u Haagu nazivam bordelom. Jer on to doista i jeste. Najnoviji dokaz tomu dao je HONOS u svom Priopćenju od 29. kolovoza 2001. u kome stoji:

"U MORH-u postoji zapisnik razgovora iz 1998. godine, prigodom posjeta generala Clarkea Zagrebu. Tada je taj tadašnji zapovjednik NATO-a doslovno rekao: 'Znadete, kako cijenim vaše Oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina'. Pritom je ,dakako, mislio na Oluju, Maestra i Južni potez')."

Onaj koji je čuo, ili pročitao o čemu sam govorio na promocijama, radnjima ili na toj tribini prepoznat će to u vijestima Hrvatskog informativnog centra od 27. kolovoza 2001.: "SRPSKI "VERITAS": HAAŠKI SUD POMAŽE OBNOVU "REPUBLIKE SRPSKE KRAJINE". Evo te vijesti u cjelini:

"Haaško suđenje hrvatskim generalima predstavlja šansu za Srbe, to je sjajna prilika da legitimnim sredstvima obnovimo Republiku Srpsku Krajinu", izjavio je Savo Štrbac za srpski "Nedeljni telegraf". Predsjednik organizacije Veritas, koja se bavi sastavljanjem optužbi protiv Hrvatske, priznaje da se optužnicom protiv generala Ante Gotovine, koju je potpisala Carla del Ponte, "piše jedna nova povijest, tako da će na suđenju biti smješten među

krivce izravno i mrtvi predsjednik Franjo Tuđman, a domovinski i obrambeni rat pokazati kao zločinački i agresorski". Savo Štrbac je naglasio da je Haag prvi puta službeno priznao Krajinu kao "državu" s vlastitom vojskom, pa da bi se na osnovu toga mogla uspostaviti takozvana republika srpska "Krajina".

Naravno, ne treba uopće ni sumnjati da to o čemu govori Štrbac nisu odavno znali Račan i drugovi. Pače, njihovi postupci to itekako potvrđuju. Istina je da je bivša vlast prihvatile ustavni zakon o suradnji sa sudom u Haagu. Hrvatski časnici su i dragovoljno otišli u Haag. Obećavana su i njima i hrvatskoj vladi brza i poštena suđenja. A hrvatska vlast se itekako znala usprotiviti Haagu kad je počelo bivati jasno da poštenje ne stanuje u Haagu. Tako se usprotivila i nalogu da pok. Ministar Šušak svjedoči u Haagu, i namjeri da Haag bude nadležan za akcije "Bljesak" i "Oluju". Ne čudi onda da se s presudom generalu Blaškiću čekalo sedam mjeseci. Čekalo se da umre Tuđman i da na vlast dođe "šestorka". I onda je Blaškić osuđen na 45 godina robije. Osnova u njegovoj osudi bila je "AGRESIJA RH na BiH". Nova hrvatska vlast nije ni pokušala sakriti svoje zadovoljstvo tom formulacijom. Pa oni su kao oporba uvijek o tome i govorili. Zato su, unatoč demonstracijama u zemlji, požurili s donošenjem Deklaracije o suradnji sa Haagom. Njome se priznaje Haagu nadležnost za operacije "Bljesak" i "Oluju". Očito i zašto. Pa kada je Haag mogao osuditi nekoga na 45 godina robije za izmišljenu agresiju na BiH, treba im omogućiti izmišljanje još jedne "AGRESIJE": RH na "Republiku Srpsku Krajinu".

Pripreme su bile izuzetne. U kratkom roku skoro svi mediji su postali režimski. Napadnuti su časnici, generali, invalidi Domovinskog rata. Sotoniziran je Otac hrvatske države. Deset godina hrvatske države postali su "deset godina mraka". Odigrana je i igra s generalom Stipetićem, uhićen Norac. Naravno, nije sve išlo glatko. Reakcije branitelja, biskupa, generala, sportaša, naroda prisilile su ih da donesu Deklaraciju o Domovinskom ratu. Uostalom, zašto i ne kada je ionako neće poštivati. Pusićka javno i govorи ono što oni misle. Stižu osude Kordiću i Čerkezu. Nova vlast koju sada obavezuje usvojena Deklaracija o Domovinskom ratu uopće ne reagira na činjenicu da su i oni osuđeni zbog navodne agresije RH na BiH. Jasno je i zašto. Ako reagiraju na nju morat će još drašćičnije reagirati na "agresiju" RH na RSK. Pogotovo stoga što će u takvoj

optužnici Haag morati od UN-a proglašenih "okupiranih područja RH" izmisliti državu.

Na optužnice Ademiju i Gotovini zato Račan šalje prigovorčić Carli del Ponte. Tek toliko da narodu može reći da je kao nešto prigovorio, i odmah kreće u izvršenje onoga za što je i pomognut u preuzimanju vlasti. Svi oni kojima RSK nije država i kojima Tuđmanova RH nije planirala etničko čišćenje RSK, već je oslobođala svoja okupirana područja - sotoniziraju se. Crkva, oporba, branitelji, sportaši i tko ne sve. U isto vrijeme čine se i veliki koraci o osiromašenju građana RH. Mora ih se dovesti na približnu razinu onih s kojima trebaju živjeti zajedno u Balkaniji.

Nadao sam se da su Hrvati u Australiji to čuli i na državnom etničkom radiju SBS, tj. da taj intervju nije bio cenzuriran kao onaj prvi. Ostalo je sve na nadi, jer javljaju mi iz Sydneya da je od cijelog intervjua pušten samo jedan mali dio. Vjerljivo ovo gore napisano i nije.

HVALA TI VITEŽE HRVATSKE ISTINE

Večeras si ovdje s nama,
Viteže naše hrvatske istine,
Sto nisi žalio zbog truda,
Pohiti laži što lagao je,
Bulajić ogavni lažljivi juda.

Ti došao si iz domovine mile,
Donio nama pozdrav Hrvatice Vile,
I duh našeg sunčanog juga,
Dok znamo da još uvijek narod mori,
Bol, prijevara, patnja i tuga.

I dok bezglavi izdajnički jude,
Šalju naše junake da ih sude,
Naše srce pritišće bol i jad,
Dok cijela zemlja trpi i pati,
Od onih što zaboravile da su Hrvati.

Jadna im nesretna i zla mati,

Što odgojila je takvog judu,
Što svjedočio je na političkom sudu,
Protiv braće Hrvata iz hrvatske Bosne,
Duše su naše za njima žalosne.

Hrvatske Boke Kotorske lave,
Viteže istine i časti prave,
Ti si u obranu povijesti stao,
I svoju si riječ istine dao,
U obranu časti ponosno si stao.

Digni visoko svoju časnu glavu,
Na ljutu si ranu dao još ljuću travu,
Mi Te molimo nemoj stati,
Tebi su zahvalni Sydneyski Hrvati,
Uvijek spremni za istinu pomagati.

Široko je i bogato polje istinskog rada,
Jer u Hrvatskoj još izdajica vlada,
Budi nam uzor, potstrijeh i velika nada,
To želja je Hrvata Sydneya grada,
Jer mi smo siti laži onih iz Beograda.

Ti i dalje povijesnoj istini služi,
Putevi naše obrane postaju sve teži i duži,
Za nas su opet nastali teški dani,
Jer mi smo po svijetu po svuda razbacani,
Nepriznati od silnika svijeta od lani.

Istina, hrvatska istina, mora da se brani,
Svim srcem, umom i dušom svom,
Jer dušman je laži silne nabacao,
Okupljaj mlade, sveta je dužnost Tvoja,
Hrvate, časne i odane pravednog soja.

Sretno naš pravi Akademiče slavni,
Potomče bokeljskih kapetana davnih,
Neka Te Božji blagoslov na putu prati,
Jer ti ćeš domovini još mnogo dati,

Meka je sretna i slavna mila nam mati
Hrvatski orlovis neba kliču Tebi hvala!
I majci Hrvatici koja tebe dala,
Sina Akademika dušom punom čistih idealova,
A meni je velika Čast ovdje večeras reći,
Takvi Akademici krče put hrvatskoj sreći.

Poetessa M.rjana Emina Majić

PRILOG

CARLA DEL PONTE - UČENICA DR. MILANA BULAJIĆA⁷

Spremnost, hrvatski tjednik, 21. kolovoza 2001.

Objavljena optužnica protiv generala Gotovine definitivno je dokazala tvrdnju da je sud u Haagu preuzeo ulogu Srpskog mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a time i osporavanja hrvatskom narodu prava na samostalnu državu. O tome sam govorio na svim dosadašnjim promocijama knjige “Serbian myth about Jasenovac”, počev od Newcastlea, preko Sydneya, Wologonga, Canberre, Melbournea, Geelonga i Pertha. Spomenut ću ipak da sam još 2. ožujka 2001. objavio u Hrvatskom Slovu tekst “Haag potvrđuje izmišljenu hrvatsku genocidnost”. Svi oni koji su pročitali Bulajićevu knjigu “Tuđmanov jasenovački mit” prepoznat će u optužnici generalu Gotovini, rukopis dr. Bulajića, jer na isti prilagodi način on promiče srpski mit o Jasenovcu da bi dokazao navodnu genocidnost hrvatskog naroda, na koji to čini i Carla del Ponte. Naime Bulajićev je svoju knjigu pisao u cilju izjednačavanja NDH s Tuđmanovom Hrvatskom. NDH nije mogla opstati, pa dakle ne smije ni ova Hrvatska. Iako su mnogi u današnjoj Hrvatskoj spremno postali Bulajićevi učenici tvrdeći isto, ipak oni ni izdaleka nisu mogli uvjeriti hrvatski narod u takvu besmislicu. Zato je tu ulogu i preuzeo sud u Haagu, a ulogu kompromitiranog Bulajića spremno je preuzela Carla del Ponte. Jednostavno, ako sluge u Hrvatskoj nisu mogli uvjeriti hrvatski narod u njegovu genocidnost - milom, onda to Carla može - silom. Cak je podudarna i činjenica da je dr. Bulajić bio 1992.-1993. tajnik beogradske Državne komisije za utvrđivanje ratnih zločina i zločina genocida protiv SRPSKOG i ostalih naroda tijekom rata u Hrvatskoj i na drugim područjima

⁷ Govor na promociji knjige “Serbian myth about Jasenovac” u Adelaideu 17. kolovoza 2001. *Hrvatsko Slovo, 7. rujna 2001.*

Jugoslavije. Naime, i Beograd i Carla del Ponte tu primarno vide zločine nad Srbima.

Ta sramotna uloga ovog suda nazirala se odavno. Još 1996. godine objavio sam tekst znamenitog naslova "Sramotni sud u Haagu", da bih 11. ožujka 2000. objavio drugi tekst s malom preinakom naslova: riječ "sud" je išla s navodnicima. Danas je već mnogima očita sramotnost tog suda, pa je i kanadski odvjetnik Christopher Blac napisao da je on "sramota civiliziranog svijeta". A vojni ordinarij, msgr. Juraj Jezerinac je nedavno upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu 'sramota civiliziranog svijeta'."

A kada je mnogima i izvan Hrvatske postalo jasno da je sud u Haagu postao politički sud objavio sam 17. studenoga 2000. tekst "Bordel u Haagu", tekst koji su prenijele i neke hrvatske novine u Australiji, Njemačkoj i švedskoj. U Sydneyskoj Spremnosti od 31. srpnja 2001. urednički komentar g. Lovokovića počinje ovako: "U jeku je traženje, progon i izručenje hrvatskih generala sudu u Haagu, kojeg je jedan hrvatski akademik nazvao 'bordel' što znači javna kuća, pučki rečeno kupleraj." Nazvao sam taj sud "bordelom" jer posao u bordelu najbolje opisuje onoga tko ostavi častan posao suca da bi radili u političkom sudu. Ovako to opisuje g. Lovoković: "sada im se pružila prilika nekome suditi, druge proganjati, treće zatvarati i taj vražji krug se produžuje i proširuje a svi oni uživaju bogate plaće, i nije čudo što uvijek sanjaju o proširenju optužbi, i o zaposlenju još većeg broja (ne)sposobnih".

Mene i ne čudi što ste upravo vi, Hrvati iz iseljene Hrvatske, brzo razumjeli što sam želio poručiti tvrdnjom o sudu u Haagu kao bordelu. Jer iz vaših zemalja i dolaze ti suci i tužitelji, pa vi i znate o kakvim se osobama radi. Evo kako jednog opisuje urednik Spremnosti: "Jedan prosječni odvjetnik iz Sydneya, s nepoznatom pravnom zaslugom, osim progona drugih, a i Hrvata u Australiji, nakon neuspješnih akcija progona u Sydneyu, kada niti jednu osobu nije uspio izvesti pred sud (ne onaj u Haagu, već u Australiji), dobiva premještaj u Haag i sada vedri i oblaci na tudi račun, te kako njegova šefica iz bordela poručuje, nema višeg zakona od njenog, i njoj se moraju pokoravati, svakako svi mali, ali ne oni veliki."

Naravno, itekako je g. Lovoković dobro uočio različitost u odnosu suda prema malim i prema velikima. Ta različitost je zbog toga što su suci i tužitelji u Haagu i te kako svjesni svoje uloge u sprovođenju želje svjetskih moćnika. Naime svjetski moćnici nisu nikada prihvatali činjenicu da je protiv njihove volje stvorena hrvatska država, pa su stalno i radili i još uvijek rade na njezinom rušenju, tj. ponovnom uvlačenju u nekakve istočne saveze u kojima će glavnu ulogu opet imati Srbija, njihov omiljeni žandar Balkana. Na tu, blago rečeno, prljavu ulogu svjetskih moćnika ukazao je nedavno i šibenski biskup Ante Ivas kada je rekao: "Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenutcima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima.". A da sud u Haagu radi doista nešto prljavo, potvrđuje već i sama činjenica da je u Zadru na promociji knjige o generalu Gotovini, navodnom ratnom zločincu, nastupio i zadarski nadbiskup msgr. Ivan Prenda.

A treba li uopće ponavljati tako očitu činjenicu da je npr. General Mirko Norac kriv svjetskim moćnicima zato što je spašavanjem Gospića spriječio podjelu Hrvatske na dva dijela, tj. što je tim činom najzaslužniji, po njima najodgovorniji, što Hrvatska nije pala već 1991. godine. Isto tako je general Gotovina krivac zato što nije pala od UN-a navodno zaštićena zona Bihać. On je zapovijedao akcijom "Ljeto 95", i spriječio vjerojatno jednu od najvećih humanitarnih katastrofa i tragedija koje su se mogle dogoditi – pad Bihaća. Pad grada koji je bio u potpunom okruženju i u kome je bilo stotina tisuća civila, žena, staraca i djece.

A konačno spašavanje tih ljudi omogućila je "Oluja", akcija za koju je general Gotovina optužen. Zar nije obična prostitucija već sama činjenica da od UN-a zaštićenu zonu Bihać Carla del Ponte uopće ne spominje u toj optužnici. Ili se radi samo o običnom rasizmu, jer se radi o 100.000 muslimana? Bilo kako bilo, ona će reći u točkama 13, 20 i 30:

13. Između 17. srpnja 1995. i 15. studenog 1995., Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogovoru s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje kaznenih djela koja se terete u nastavku, za vrijeme i nakon ofenzive "Oluja".

20. Ukupni učinak tih protuzakonitih djela bio je protjerivanje i/ili raseljenje visokoga stupnja, po prilici 150.000 – 200.000 krajinskih Srba u Bosnu i Hercegovinu i Srbiju

30. Između 5. kolovoza 1995. i 15. studenog 1995., hrvatske snage su počinile brojna djela ubojsvta, paleža, pljačke, šikaniranja, terora i fizičke prijetnje osobama i imovini. Tim djelima, hrvatske snage su zastrašivale krajinske Srbe i natjerale ih da ostave svoja sela, zaseoke i kuće. Ante GOTOVINA je, djelujući sam i/ili u dogовору s drugima, uključujući predsjednika Franju Tuđmana, planirao, poticao, nalagao, počinjao ili na drugi način pomagao i podržavao planiranje, pripremu ili izvršenje deportacije i prisilnog raseljavanja srpskog stanovništva Krajine.

Činjenica da je Gotovina s Tuđmanom navodno planirao ovo što tvrdi Carla del Ponte, a uopće se ne spominje da je akcija spriječila pokušaj bosanskih i hrvatskih Srba da zauzmu Bihać, od UN-a zaštićenu zonu, pokazuje cinizam svjetskih moćnika, pokazuje da oni ni u snu nisu željeli zaštititi svoje zaštićene zone. Sjetimo se već je bila pala od njih zaštićena zona Srebrenica. Tamo je ubijeno više od 8000 ljudi, a oni koji su ih trebali štititi lovili su ih i predavalii Srbima za odstrjel. Dakle, Carla del Ponte ovim bjelodano dokazuje da su enklave trebale pasti. Zato i ne čudi što je general Blaškić i dobio 45 godina robije. On je pokazao da se enclave mogu i obraniti. Očito je stoga da je svijet odobrio pad Bihaća. Time bi se stvorio kompaktni prostor od Beograda do Knina, i obnova Jugoslavije bi bila na pragu. Naravno, s Hrvatskom u njoj, kako je već prije početka rata i najavljuvao američki veleposlanik u Beogradu.

Ali prostitucija gdje del Ponte očita je već u činjenici da je svima poznato da su Srbi organizirano pobjegli pred HV. Postoje i snimci priprema za srpski kolektivni bijeg, a i brojna svjedočanstva da su umali upute kuda bježati. Zar nije prostitucija i to sto Carla del Ponte uopće ne spominje etničko čišćenje koje su Srbi napravili na tom prostoru do operacije Oluja. A to stvarno etničko čišćenje pomagale su snage UNPROFOR-a. Te snage UN-a nisu željele zaštiti 650 Hrvata koji su bili ubijeni na prostoru koje su navodno štitili. Važnije im je bilo pomagati Srbima u etničkom čišćenju tih krajeva od ne-Srba.

Naravno, cijela uloga samih optužnica, dakle preuzimanje uloge Srpskog mita o Jasenovcu od strane suda u Haagu, odnosno

preuzimanje uloge dr. Bulajića od strane Carle del Ponte, najočitija je u točkama 36, 37 i 38 u "Dopunskim činjenicama" optužnice. Ne čudi da to nije uočio predsjednik Hrvatske vlade Ivica Račan u svom pismu Carli del Ponte, jer je ova vlada i prije dok su bili zvanično komunisti, a i svo vrijeme od 3. siječnja 2000. do sada, dakle kao bivši komunisti, sprovodila politiku koja je omogućila pisanje ovakvih optužnica. Zato ga je Hrvatsko slovo od 10. kolovoza 2001. i upitalo:

"Vaše pismo s prigovorima haaškom tužiteljstvu odista otkriva "iznevjerena očekivanja" i "prijateljstvo" spram Carle del Ponte koje nije, eto, uzvraćeno.

Zašto u svome razočaranju niste ustvrdili da u optužnici protiv generala Gotovine dotična dama neskriveno izjednačuje Republiku Hrvatsku i tzv. RSK što je protivno rezolucijama UN-a i stajalištima međunarodne zajednice od 1991. do danas? Ili se Vama ne čini da je proglašenje neovisnosti 25. lipnja 1991. moguće pravno izravnati s odlukom pobunjenih Srba u Kninu 19. prosinca iste godine da se odcijepe od Hrvatske i osnuju svoju "državu"?

I da Haag govori o Hrvatskoj vojsci i o vojsci "RSK" kao službenoj vojsci toga "entiteta"? I da zaposjednuto područje "RSK" još k tomu štri na općine Šibenik, Sinj i Zadar? Vama samo nije "posve prihvatljivo" da se agresija na Hrvatsku u haaškoj optužnici tretira kao "građanski rat"?"

Naime, radi se o negiranju državnosti RH, koja se praktično želi osuditi za ono što je pravo i dužnost svake države – povratak svojih okupiranih područja. Zato se i izjednačava RH i "RSK". Iako je to sve u skladu s interesima svjetskih moćnika, prostitucija Carle del Ponte ogleda se u tome što ona kao pravnica treba koristiti pravne činjenice, a ovdje tako očito to ne radi. Na primjer, RH je postojala u pravnim aktima SFRJ, a navodna RSK nije nigdje, što čak primjećuje i Račan kad kaže da je u optužnici izostalo "definiranje tzv. Krajine kao samoproglašene, nelegitimne i pobunjeničke tvorevine", ali ne primjećuje očito izjednačavanje te i takve tvorevine s RH. Kada već govori o tome morala bi Carla del Ponte, kao pravnica, navesti i nalaz Badinterove komisije, činjenicu da je RH članica UN-a, pa sve do toga da se u dokumentima UN-a ta tzv. RSK tretira kao okupirani hrvatski teritorij.

Naravno, jasno je zašto ona to ne čini. Kako onda napisati ovakvu optužnicu ako njena RSK nije država nego okupirani hrvatski teritorij. A glavni joj je argument o državnosti od nje izmišljene države: "RSK je imala vlastite vojne snage, Srpsku vojsku Krajine (SVK)."

A kada se prodaš za novce ili vlast onda moraš pričati i gluposti. Naime, Tuđman, Gotovina i drugi planirali su, po Carli del Ponte, etničko čišćenje del Pontine izmišljene države RSK koja je imala vojsku - SVK. A poznata je činjenica da je Vukovar branilo 1800 hrvatskih branitelja od 30.000 napadača. Omjer u teškom naoružanju bio je 100 : 1 u korist agresora, a ipak je Vukovar odolijevao skoro tri mjeseca. A vojska "RSK" je itekako imala puno oružja, pa je jasno da je hrvatskom vodstvu moglo biti stalo samo do oslobođanja svojih okupiranih područja. Ako se ne radi o glupostima gospode del Ponte, onda se ona ruga i UN-u, a i Srbima s takvom vojskom. Pogotovu kada se iz optužnice vidi da njoj ta vojska sluzi samo da bi "dokazala" postojanje te "države", a ne i za obranu iste od navodnih napada, jer je u drugom kontekstu i ne spominje. Pa čak ni u tom da je ta vojska prije Oluje, zajedno s vojskom bosanskih Srba, napadala od UN-a navodno zaštićenu zonu Bihać. Nevjerojatno je da gospođa del Ponte nije palo na pamet da su Tuđman, Gotovina i drugi samo htjeli oslobođiti okupirana područja države priznate od UN-a, dakle od organizacije koja je ustanovila i sud u kome ona i radi. Jer svaka država ima pravo i dužnost da to uradi. Ali djeluje li gđa del Ponte kao pravnica? Ili se ipak radi samo o prostituciji, jer svjetski moćnici, preko nje, pokazuju svoju moć prekrajanja povijesti. Zato vojni ordinarij msgr. Juraj Jezerinac kaže, da ponovimo njegove riječi, da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta". A zaista je ogromna pomoć ako uspiješ uvjeriti svijet da od svojih sudišta ne pravi kupleraje. To je doista vrijedno i žrtve. A kako se ponaša hrvatska vlast? Biskup Đuro Hranić kaže: "Tražeći mrvice radi održanja na vlasti, nova hrvatska vlast ponaša se sluganski i dodvorava te na taj način budi odioznost i gnušanje onih koji su joj dali povjerenje."

A kad nam svjetski moćnici pokazuju svoju moć u prekrajanju nedavne povijesti, i to one u kojoj je Hrvatska pobijedila u ratu, prirodno se je zapitati koliko li su tek iskrivili povijest Drugog

svjetskog rata. Upravo optužnica protiv generala Gotovine, u stvari optužnica protiv same ideje o neovisnoj hrvatskoj državi, pokazuje da je odgovor na to pitanje pozitivan, a iz istog razloga zbog kojih je i podignuta optužnica protiv naših generala.

Knjiga “Serbian myth about Jasenovac” pokazuje svu prljavštinu tog mita o navodno najmanje 700.000 žrtava Jasenovca, mita koji je poslužio i za pripremanje srpskog naroda za srpske genocide u Hrvatskoj, BiH, pa i na Kosovu. O kakvom se mitu radi najočitije se vidi kada se ta brojka usporedi sa ukupnim brojem žrtava na području cijele Jugoslavije – 597.323. Dakle više od 100.000 manje nego u cijelom Jasenovcu. A taj popis je pravljen za dobivanje reparacije od Njemačke, pa je logičnije da je brojka uvećana nego umanjena. A u samom Jasenovcu je popisano 49.874 žrtve. A zašto današnja vlast bivših komunista tako spremno prihvaća zamjenu Srpskog mita o Jasenovcu sa sudom u Haagu najbolje se vidi kada pogledamo kako je počelo korištenje srpskom mitu o Jasenovcu od strane komunista. Tako iz Titove “Depeše Izvršnom komitetu Komunističke internacionale” od 4. travnja 1942., vidimo da on govori o zatvorenih u Jasenovcu 10.000 “najboljih sinova Hrvatske” od kojih je ubijeno 8500, a u istoj depeši spominje i 500.000 ubijenih (većinom Srba) u NDH. Usporedba ovih ubijenih u NDH s onim s popisa iz 1964. godine puno govori (500.000 ubijenih u NDH do početka travnja 1942., a 597.323 u cijeloj Jugoslaviji do kraja rata), ali puno govori i činjenica da je po Titu od tih 500.000 u Jasenovcu stradalo samo 8500. Dakle, komunisti su u tom trenutku preuveličavali broj žrtava u NDH, ali još nisu išli na to da je najbolje za dokazivanje navodne genocidnosti hrvatskog naroda, odnosno za očuvanje Jugoslavije, većinu tih žrtava smjestiti u Jasenovac. To se dogodilo tek krajem te 1942. godine.

Vratimo se riječima šibenskog biskupa Ivaza. Ponovimo njegove riječi: “Hrvatski narod može zahvaliti Bogu na svim onima koji su nas vodili u teškim trenutcima, tako često pritisnuti osobnim slabostima i pogreškama, ali još više nepravednim svjetskim interesima.” Biskup nas tim riječima upozorava koliko su mnogi u našem narodu bili nepošteni prema onima koji su nas vodili u borbi za slobodu, nepošteni zato što se stalno zanemarivala činjenica da su stalno bili izloženi pritisku nepravednih svjetskih interesa. A najviše prema onome koji je i najzaslužniji za stvaranje neovisne hrvatske

države dr. Franji Tuđmanu. Koliki je on trn u oku svjetskim moćnicima pokazuje da ga i mrtvog žeze optužiti. Kada već ne mogu izravno, ono preko optužnice generalu Gotovini. A zašto je to tako upozoravao sam vas ovdje u Adelaideu kada sam govorio na Komemoraciji pokojnom predsjedniku: "Hrvatska i njezin Predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, predsjednik Tuđman upozorio je da postoji budućnost i malobrojnim narodima." Govor je objavljen i u Vjesniku (15. studenoga 1999), i u Spremnosti (21. prosinca 1999.) i u Hrvatskom Vjesniku (24. prosinca 1999.), a pročitan je i na hrvatskom radio programu radija 3ZZZ u Melbourneu. A nešto kasnije u Spremnosti od 7. ožujka 2000 napisao sam da je svjetskim moćnicima mrtav "opasniji jer ostaje kao svjetionik malim narodima. Zato njegovo djelo treba zatrti!" Optužnica generalu Gotovini to najbolje potvrđuje.

U Hrvatskom Slovu od 10. kolovoza 2001. Carl Gustaf Stroehm kaže: "Pretvoriti jedan obrambeni i k tome uspješan pobjednički rat u zločin – to je nešto novo u povijesti." Da doista je tako. Ali pri tome moramo stalno znati da Tuđman i HV nisu samo pobijedili velikosrpsku aždaju. Oni su pobijedili i one koji su toj aždaji pomagali, a to su današnji vladari ovog svijeta. A još u članku "Budi ponosan i pasi travu" koji je objavljen u Hrvatskom Slovu 18. kolovoza 2000, a pretiskan i u hrvatskim novinama u Australiji, najavio sam obrat o kome govorи Stroehm. Naime, tvrdio sam da je najveća greška Hrvatske što stalno nije optuživala i te suučesnike u srpskom genocidu nad Hrvatima, jer će doživjeti da ona bude optužena za genocid nad tzv. nenaoružanim srpskim narodom. Zar to nije smisao i Bulajićeve knjige? Zar optužnica generala Gotovine nije upravo to? Zar Carla del Ponte nije – u stvari – samo dobra *Bulajićeva učenica?*

**PROF. DR, SC. ZDRAVKO TOMAC, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM****ZDRAVKO TOMAC: NOVINARSKA
SRAMOTA**

10.07.2014.

Hrvatska je, nažalost, neodgovorno društvo. O tome je progovorio i kardinal Bozanić ponavljajući ali sa novim sadržajem svoju staru čuvenu izjavu o grijehu struktura. Bozanić smatra "da ne postojanje kulture odgovornosti i neadekvatan institucionalni poredak omogućuje korupciju, kriminal, nepotizam, mito, neplaćanje poreza, neplaćanje obveza prema radnicima i dobavljačima, reketarenje, bilo ono kroz medije ili na druge načine, i niz drugih zala koji uništavanju budućnost naše države i našeg naroda". Bozanić s pravom apelira i traži cijelovite institucionalne promjene i razvijanje kulture odgovornosti.

Pokušat ću analizirati što se događa u dijelu medija. Hrvatska vlada oprostila je Jutarnjem listu nekoliko stotina milijuna duga što omogućava da njihovih desetak novinara dobiva mjesечно plaću između 70 i 130 tisuća kuna. Dakle, zarađuju na račun poreznih obveznika jer im je država poklonila ogromne novce da bi mogli

imati takve ne zarađene plaće. Što je najgore ti novinari drže moralne lekcije, lažu, krivotvore, lažno optužuju i vode antihrvatsku politiku. Da bih bio konkretan navest ču primjer jednog od vodećih novinara Jutarnjeg lista Davora Butkovića. Tvrdim da je to novinar koji izmišlja, laže, podmeće, vara i da je prava sramota za hrvatsko novinarstvo. Evo nekoliko dokaza. Davor Butković je izmislio i objavio u novinama intervju sa bivšim premijerom Ivom Sanaderom a da ga nije vido a kamoli razgovarao. Davor Butković je poznat po tome što je lažno optuživao i hrvatske generale i predsjednika Tuđmana i Domovinski rat i hrvatski narod. Navest ču jedan drastičan primjer. Davor Butković u Jutarnjem listu od 25. kolovoza 2007. godine napisao je slijedeće monstruozne laži:

„Činjenica da je Ante Gotovina u Francuskoj bio višestruko osuđeni kriminalac nameće još nekoliko iznimno važnih pitanja na koja se ne može odgovarati 'sentimentalizmima'. Prvo, smije li čovjek koji je pljačkao draguljarnice, otimao ljude i iznuđivao novac pod prijetnjom ubojstva uopće nositi generalski čin Hrvatske vojske? Drugo, smije li takav čovjek figurirati kao heroj Domovinskog rata, kraj tisuća neprijepornih heroja, od kojih su mnogi anonymni? Naime, od vojnika, a osobito od časnika, osim ratnih vještina očekuje se i pridržavanje i propagiranje određenog, pozitivnog sustava vrijednosti. Treće, kako će razni političari (ili biskupi) sada objasnitи svoje bezuvjetno zalaganje za višestruko osuđivanog gangstera? Zar metaforom o Savlu i Pavlu? Četvrti, misle li svi oni koji po svaku cijenu brane Gotovinu da netko tko je osuđen za pljačku, otmicu i iznudu doista može predstavljati društveni uzor?“ Na kraju ove sramotne optužnice Davor Butković zaključuje: „Sada je, nadajmo se, došlo vrijeme da se ta mistifikacija razbijje te da o Gotovininoj eventualnoj krivnji za ratne zločine odlučuje jedino sud“.

LAŽI O GOTOVINI I MARKAČU

I taj novinar, kao i drugi, nije se ispričao kao ni njegov list, nego osam dana nakon oslobađajuće presude i pobjede pravde nastavljaju s antihrvatskom politikom. Oni moraju priznati da su Gotovina i Markač nevini jer je tako konačno Sud presudio, ali i dalje optužuju *Oluju*, Domovinski rat i hrvatsko državno i vojno vodstvo na čelu s Tuđmanom kao zločinačku organizaciju. I dalje ne odustaju od politike ravnomerne raspodjele krivnje, ne prihvataju da je samo

Srbija kriva, a da je Hrvatska nevin. U redakcijskom komentaru *Jutarnji list* od 24. studenoga 2012. između ostalog piše: „Presuda ne poništava dokaze o brojnim počinjenim zločinima, ne briše otvoreni govor mržnje predsjednika Tuđmana u pobjedničkom vlaku slobode, kao ni diskriminatorske mjere poduzete kako bi se Srbima onemogućio povratak u Hrvatsku. Utoliko su potpuno netočne tvrdnje da presuda generalima skida svaku mrlju s *Oluje* odnosno da sudski utvrđena nevinost Gotovine i Markača svake zamjerke i krimena oslobada i Franju Tuđmanu“.

Ide se i dalje pa se tvrdi ako su Gotovina i Markač nevini, onda netko mora biti kriv što znači da se ne prihvaca istina, da se ne prihvaca da *Oluja* nije bila zločinački pothvat, da nije bila planirano etničko čišćenje Srba, da pojedinačni zločini u ratu nisu dio planiranog i provedenog udruženog zločinačkog pothvata.

Podsjećam čitatelje da Jutarnji list i grupa u kojoj je važan član Davor Butković bila uvjerenja da će Gotovina i Markač i hrvatsko vodstvo na čelu sa Franjom Tuđmanom biti proglašeni krivim. Bili su toliko sigurni da su objavili prije presude članak ne sumnjajući u mogućnost oslobođajuće presude da će presuda Gotovini i Markaču i Tuđmanu biti posljednji "čavao u lijesu" Tuđmanove Hrvatske. Nisu se pomirili sa istinom nego i dalje vode antihrvatsku politiku i pokušavaju suprotno presudi Haškog suda i dalje optuživati Hrvatsku i stalno tvrde da bi Tuđman bio suđen u Haagu da je živ. Posebno su se okomili na Tuđmanovu politiku prema Bosni i Hercegovini. Zato su kao katastrofu i sudnji dan doživjeli oduševljenje hrvatskog naroda nakon izlaska s robije Darija Kordića. Darija Kordića je u njegovoj Busovači dočekalo desetak tisuća ljudi a na zagrebačkom aerodromu nekoliko tisuća oduševljenih ljudi. Velika većina hrvatskog naroda, i u slučaju Gotovine i Markača, i nakon drastičnih prвostupanjskih presuda nisu otkazali podršku hrvatskim generalima i dalje su ih smatrali nevinim i herojima a ne ratnim zločincima, kako je pisao Butković i njegova ekipa. Digla se prava hajka protiv Darija Kordića i svih onih koji su ga dočekali kao heroja. To je ponukalo između ostalog i Davora Butkovića da napiše nove laži i članak koji je nova sramota za hrvatsko novinarstvo. U Jutarnjem listu od 20. lipnja 2014. Davor Butković napisao je članak pod naslovom "SLUČAJ KORDIĆ- TKO I ZAŠTO UNJEMU VIDI HEROJA" s podnaslovom: "DIO NAŠIH BISKUPA I DALJE

PODRŽAVA PODJELU BOSNE I HERCEGOVINE". Da bi se vidjelo o kakvoj se laži, podmetanjima i krivotvorinama radi navest će prvi pasus toga članka koji je izmišljotina i laž, koji su bili potrebni Butkoviću za podizanje lažne optužnice ne samo protiv Kordića i biskupa Košića nego i drugih uglednih hrvatskih domoljuba koje je pretvorio u krajnju hrvatsku desnicu.

Evo Butkovićevog opisa događaja koji ne postoji, koji je njegova izmišljotina kao i većina onoga što on piše:

"Prije otprilike dva tjedna, na sam dan povratka Darija Kordića iz austrijskog zatvora, negdje oko osam navečer zatekao sam se u zagrebačkom restoranu Okrugljak (koji, usput rečeno, obilježava stogodišnjicu osnutka). Na središnjem dijelu lijepu terase, uz potok, bio je postavljen veliki stol za dvadesetak ljudi.

Negdje oko pola devet među prvima je za stol sjeo dr. Miroslav Tuđman. U idućih pola sata skupilo se još ponešto ljudi s hrvatske desnice, uključujući i one koji su tog popodneva dočekali Kordića na zagrebačkom aerodromu. Međutim, četiri stolice na čelnom dijelu stola ostajale su prazne. Barem sat vremena nitko od okupljenih nije ništa naručivao, bilo je očigledno da nekoga čekaju.

Taj se netko do pola jedanaest, kada sam ja otisao, nije pojavio, pa su prazne stolice na čelu stola zauzele dame koje su prije sjedile sa strane, a konobari su počeli raznositi couverte i točiti vino. Ne znam je li kasnije Dario Kordić došao na večeru, koja je, po svemu sudeći, organizirana njemu u čast, ili su se njegovi podržavatelji i obožavatelji morali zadovoljiti hagiografiranjem Kordićeva političkog životopisa bez društva nove najveće zvijezde hrvatske radikalne desnice (Kordić je dio te večeri, čini mi se, proveo u zagrebačkoj Katedrali). No, više je nego zanimljivo, a nažalost i politički značajno, kako je krajnja hrvatska desnica, predvođena pojedinim biskupima, dočekala Darija Kordića."

Slučajno sam i osobno bio u tom društvu koje na Okrugljaku nije čekalo Darija Kordića i koje se sastalo na poziv istaknutog hrvatskog gospodarstvenika i dobrotvora iz Australije Marka Franovića. Dakle, Butković ponovno laže i izmišlja jer mu je trebao dobar uvod da bi napao ne samo Darija Kordića nego i prof. Miroslava Tuđmana koji uopće nije bio na dočeku Darija Kordića u Zračnoj luci.

NJEMU ISTINA NIŠTA NE ZNAČI

U cijelom članku Davor Butković napada Miroslava Tuđmana i njegove suradnike jer navodno Miroslav Tuđman, i njegovi suradnici, pokušava braniti pogubnu politiku Franje Tuđmana koja je za Butkovića "potpuno neprihvatljiva i kriminalna". Polazeći od lažne teze da su Hrvati iz srednje Bosne bili agresori i zločinci on zastupa stajalište da Dario Kordić mora biti kriv trajno i zauvijek i da ga se mora tretirati do kraja života kao zločinca i ubojicu.

U svom članku Davor Butković svjestan je da Dario Kordić nije kriv po zapovjednoj odgovornosti a pogotovo da nije izvršitelj zločina kako ga optužuju, da nema nikakve neposredne odgovornosti za Ahmiće. I tada Butković podiže novu optužnicu i piše: "Dario Kordić bio je među najaktivnijim, najodlučnijim pa i najfantaziranijim provoditeljima hrvatske politike podjele Bosne i Hercegovine koja je među ostalim političkim silnicama dovela i do Ahmića kao i do niza drugih katastrofalnih posljedica, te zaključuje, u tome je stvarna i trajna krivnja Darija Kordića. Dakle Davor Butković izmišlja hrvatsku krivnju on ne prihvaća brojne dokumente i činjenice i kao jedini argumenat hrvatske krivnje ističe izvađene iz konteksta pojedine izjave Franje Tuđmana. Njega ne zanima što su Tuđman i Hrvati stvarno učinili u Bosni i Hercegovini, kako su stvarno spasili Bosnu i Hercegovinu. Dakle, strašno im smeta Dario Kordić jer nije želio priznati krivnju koje nema, jer se nije želio nagađati sa sudom i optužiti druge koji također nisu krivi nego je branio svoj dom, svoj kraj, svoju domovinu od agresora i branio je istinu i borio se protiv krivotvorina kojima su Hrvati Srednje Bosne proglašavani agresorima i zločincima. Dakle, nema konkretnе krivnje za strašnu dugogodišnju robiju koju je preživio Dario Kordić, nema hrvatske krivnje a onda ni Tuđmanove krivnje za događanje u Srednjoj Bosni. Nije istina da je stvaranje Herceg Bosne dovelo do zločina i katastrofalnih posljedica, ono je spasilo hrvatski narod a onda i Bosnu i Hercegovinu. Navest će dva neoboriva argumenta koji potvrđuju kako su razni butkovići i cijelo njegovo društvo krivotvoritelji povjesne istine, kako šire mržnju prema nevinom čovjeku pa i cijelom hrvatskom narodu.

Znanstvena knjiga američkog pukovnika i povjesničara Charlesa R. Shadera "Muslimansko građanski rat u Srednjoj Bosni" dokazuje da

su Muslimani bili agresori u Srednjoj Bosni a ne Hrvati. Da su Muslimani željni osvojiti Srednju Bosnu iz tri razloga:

Prvi da smjeste izbjeglice sa Drine i iz Posavine, da ovladaju komunikacijama i treći da dođu do tvornice oružja kao uvjeta svoga opstanka. Već tada Muslimani, uvidjevši da su slabiji od velikosrpskog agresora, usmjeravaju svoju agresiju prema Hrvatima i hrvatskim teritorijima vjerujući da su tu jači.

Nedavno je u Hrvatskoj prikazan sjajan dokumentarni film Višne Staršešine Treći pohod koji otkriva istinu o mudžahedinima i njihovo ulozi u provociranju hrvatsko-muslimanskog rata ali i sramotna uloga Britanaca kao pokrovitelja mudžahedina.

Dvije su stvari otkrivene koje je prohahaška antihrvatska mreža u Hrvatskoj skrivala. Prvo, da su mudžahedini došli prije muslimansko-hrvatskog sukoba. I drugo, da su bili svega kilometar udaljenosti od britanskog centra (logora). Isto tako prikazan je govor Alije Izetbegovića mudžahedinima, što pokazuje da nisu slučajno mudžahedini i Britanci prije sukoba došli baš u Srednju Bosnu.

LAŽLJIVCI, VARALICE I KRIVOTVORITELJI GUBE TLO POD NOGAMA

Butković i društvo boje se istine i zato su vrlo agresivni i zato ponovno obnavljaju svoje lažne optužbe kao da presude u Haagu, koja je oslobođila krivnje Hrvatsku za bilo kakav zločinački pothvat, nije ni bilo. Butković optužuje krajnju desnicu da želi od Darija Kordića napraviti heroja. Kao što je optuživao na isti način krajnju desnicu i biskupe da od Gotovine koji je za Butkovića gangster i zločinac želi napraviti heroja. Interesantno je analizirati koga to sve Butković i kompanija trpaju u krajnju desnicu. Krajnji desničari su oni ljudi koji podržavaju revolucionarne mjere uključujući i atentate pa i terorističke akcije, koji se ne zadovoljavaju parlamentarnom političkom borbom. Da nije žalosno bilo bi smiješno ono što radi Davor Butković i njegova ekipa iz Jutarnjeg lista proglašavajući biskupa Košića, Bogovića i Pozaića i druge, vođama krajnje desnice. Biskup Košić je bio na prvoj crti obrane u Domovinskom ratu pa ga možda i zbog toga pokušavaju imenovati vođom radikalne desnice. Bivši rektor i bivši ministar vanjskih poslova u Ratnoj vladi prof. dr. Zvonimir Šeparović, poznati viktomolog i humanist, za njih je također dio krajnje desnice. Tu je i akademik Josip Pečarić, čuveni

matematičar, najcitatiriji hrvatski znanstvenik. Možda će Pečarića optužiti jer često ide u Pakistan, gdje proizvodi matematičare i doktore znanosti, da ide tamo po upute od Al Quaide kako organizirati terorističke akcije. Za njih je krajnji desničar i čuveni humanist Slobodan Lang koji je za vrijeme rata bio svuda tamo gdje je najteže kako bi pomogao ne samo Hrvatima nego i Bošnjacima i svima kojima je trebala pomoći. Slobodan Lang bi trebao dobiti Nobelovu nagradu za mir za ono što je radio i radi jer je on čovjek dobra i ljubavi ali zato što se bori za istinu i što je posjećivao i dočekao Darija Kordića on je automatski svrstan u krajnju desnicu. I mene su svrstali u krajnju desnicu iako sam bio potpredsjednik Ratne vlade i zajedno sa Vladom čvrsto sam se borio i izborio da na zločine ne odgovorimo istom mjerom. U krajnju desnicu svrstavaju i Miroslava Tuđmana. Bez ikakvih argumenata i suprotno svemu onome što je Miroslav Tuđman radio i uradio, a uradio je vrlo mnogo za pobjedu istine i demokracije i slobodu hrvatskog naroda, više nego svi njegovi kritičari zajedno.

Davor Butković prava je sramota hrvatskog novinarstva ali sramota i svih nas koji na neki način bez velikog otpora trpimo da nam takav čovjek koji laže, vara i izmišlja podvaljuje i lažno optužuje drži moralne lekcije. Ipak postepeno sve dolazi na svoje mjesto. Istina pobjeđuje a lažovi, varalice i krivotvoritelji i protivnici hrvatskog naroda i hrvatske države polako gube pozicije, svjesni su da će uskoro doći do promjene vlasti i zato su nervozni. Uvjeren sam da će vrlo brzo biti postavljeno pitanje odgovornosti za ono što godinama rade a što je suprotno hrvatskim nacionalnim interesima ali suprotno demokraciji i pravdi

Zdravko Tomac / Hrvatski tjednik

http://www.hrvsijet.net/index.php?option=com_content&view=article&id=32984;zdravko-tomac-novinarska-sramota&catid=76:gost-kolumna&Itemid=350

INTERVJUI I DRUGE AKCIJE

PREDSTAVLJENA ZAKLADA ZA OBRANU GOTOVINE I DRUGIH GENERALA

1.2.2006.

Zaklada "Za istinu o Domovinskom ratu" osnovana je kako bi pružala pomoć obrani Ante Gotovine i drugih hrvatskih generala optuženih pred Haškim sudom (ICTY), pomagala u školovanju djece hrvatskih branitelja te promicala znanstvena istraživanja i istinu o Domovinskom ratu, rečeno je u srijedu na predstavljanju zaklade u zagrebačkom hotelu Westin.

"Željeli smo osnovati zakladu za pomoć hrvatskim generalima i hrvatskim optuženicima na Haškom sudu, koja bi iz viška sredstava brinula oko istine i propagiranja istine o Domovinskom ratu, oko znanstvenih istraživanja Domovinskog rata i također pomoći djeci branitelja", kazao je član Upravnog vijeća zaklade Igor Zidić pred četrdesetak uzvanika i novinara na predstavljanju zaklade.

Uz Zidića, zakladu su predstavili i njezina upraviteljica Dunja Vidošević, te članovi Upravnog vijeća, odvjetnici Ivan Čurković i Ante Župić, Marko Franović i poduzetnik iz Australije, te njezini utemeljitelji stožerni brigadir Željko Sučić i načelnik općine Pakoštane Milivoj Kurtov.

Dunja Zloić-Gotovina, treća utemeljiteljica zaklade, nije nazočila predstavljanju jer trenutačno boravi u posjetu suprugu u Haagu, rekao je Kurtov.

Interes Zaklade je dobrobit hrvatske domovine i onih koji su za nju najviše dali te konačno i istina, kazao je Zidić, ističući kako će zaklada pomoći i obranama generala Ivana Čermaka i Mladena Markača, ali i dodavši da prioritet ima general Gotovina.

"Ante Gotovina je jedan od hrvatskih generala. Ali, recimo tako, prvi među jednakima. Sigurno najizraženiji, najjasniji i najglasniji simbol Domovinskog rata i obrambene borbe", kazao je Zidić. "Netko je poznatiji i narodu bliži", kazao je Zidić. Napominjući da će se poslužiti novinarskim rječnikom, za Gotovinu je rekao da je "brand broj jedan u zemlji".

Upraviteljica Dunja Vidošević najavila je kako će poslovanje zaklade "biti u skladu sa zakonom i na transparentan način".

Na upit o planu prikupljanja i trošenje sredstava zaklade, Ivan Ćurković je kazao kako u zakladi "još uvijek nemaju te veličine" već da će nastojati skupiti dovoljno sredstava. Najavio je da se na današnjem prvom sastanku Upravnog vijeća zaklade raspraviti dokument s "osnovnim kriterijima i mjerilima" po kojem će se odobravati plaćanja računa odvjetnika.

Kazao je se najviše prihoda očekuje od građana i velikih donatora, te od hrvatske dijaspora, kao i da su svi članovi Upravnog vijeća i članovi njihovih obitelji podupiratelji zadruge. Naglašeno je da svi članovi Upravnog vijeće rade volonterski.

Prema statutu zaklade članovi podupiratelji obvezuju se godišnje uplaćivati najmanje 10.000 kuna pravne osobe i najmanje 500 kuna fizičke osobe.

Žiro i devizni računi zaklade otvoreni su u Privrednoj banci Zagreb (PBZ) i Hrvatskoj poštanskoj banci (HPB)

Marko Franović iz Australije zajamčio je da će dijaspora pomoći kao što je pomagala Hrvatskoj u ratu. Za sredstva koja je navodno već prikupila jedna zaklada za pomoći Gotovini u Sydneyju rekao je da će biti prebačene na račun matične zaklade.

Na predstavljanju zaklade bili su i bivši hrvatski premijeri Nikica Valentić i Zlatko Mateša, bivši ministri Borislav Škegro i Ljerka Mintas Hodak, umirovljeni general Ljubo Ćesić Rojs, Gotovinin odvjetnik Marin Ivanović i drugi.

Za haške optužnice protiv hrvatskih generala Zidić je rekao je da su "preteške, neozbiljne i neutemeljene" i da ih treba ih opovrgnuti, jer se "u njima sudi i pokojnom predsjedniku (Franji Tuđmanu) i pokojnom ministru obrane (Gojku Šušku) i cijeloj Hrvatskoj".

"Ako bi nekome uspjelo dokazati da je Hrvatska kao država nastala zločinom i kroz zločin onda se može postaviti pitanje njezine legitimnosti, ustroja i budućnosti", upozorio je Zidić i izrazio uvjerenje da će obrana hrvatskih generala u Haagu biti uspješna.

Tužiteljstvu ICTY-a, po Zidićevim riječima, na raspolaganju su stotine milijuna dolara te se i obrani hrvatskih generala moraju osigurati dovoljna sredstva za honorare, putovanja, prikupljanje dokaza, intervjuje i drugo.

Osvrćući se na činjenicu da je hrvatske Vlada najavila da će financirati obranu generala Gotovine, Čermaka i Markača i svakom od njihovih šest odvjetnika isplaćivati 20.000 eura mjesečno, Zidić je rekao da zaklada nije "u polemici s hrvatskom Vladom i angažiranim odvjetnicima" te da nije paralelni obrambeni tim, niti stožer za borbu protiv vladine inicijative već da će surađivati sa svima koji se bore za obranu generala i Hrvatske.

Predstavljanje zaklade održano je u organizaciji marketinške tvrtke "Maksima", u vlasništvu Ivana Račana, sina predsjednika SDP-a što je, prema pitanjima novinara, navodno izazvalo i neke nesuglasice u zakladi. Marko Kurtov objasnio je da su sve pripreme za registraciju i predstavljanje zaklade obavili prijatelji koje nije želio imenovati, uključujući i odabir "Maksime".

(Hina)

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/predstavljena-zaklada-za-obranu-gotovine-i-drugih-general-a/304315.aspx>

MARKO FRANOVIĆ (AUSTRALIJA): MI SMO ONIMA KOJI NIKADA VOLJELI HRVATSKU TRN U OKU

18. ožujka 2014.

RAZGOVOR S MARKOM FRANOVIĆEM, POSLOVNO USPJEŠNIM HRVATOM U AUSTRALIJI

Prošlog tjedna završio je posjet premijera Hrvatske Milanovića Australiji i sad je na Novom Zelandu. Mnogi njegovo, čak dvotjedno, izbjivanje iz Hrvatske smatraju bizarnim, pa se dosta u hrvatskim medijima nagađalo o motivima Milanovićevo putovanja. Kako ste vi u Australiji doživjeli svrhu posjeta?

Taj smo posjet doživjeli s puno neugodnog iznenadenja. Naime, većina nas iz hrvatske zajednice, što uključuje i mene, nismo mogli vjerovati da je Zoranu Milanoviću uopće bilo potrebno napuštaći Hrvatsku i doći u Australiju ili bilo gdje izvan Hrvatske u vremenu kad skoro ništa u Hrvatskoj državi ne funkcioniра i koja je trenutačno u najvećoj političkoj krizi od vremena svog nastanka, a koja je politička kriza sama po sebi još više ugrozila ekonomsku situaciju u Hrvatskoj.

Jer, politička je kriza dovela do ekonomске krize. U Hrvatskoj se dovoljno ne proizvodi pa se samim time dovoljno ne izvozi, a sigurno su namjensko i očito sustavno narušavanje proizvodnje u svrhu postizanja privatizacija firmi i pogona proizvodnje imala plodno tlo u političkoj krizi, i kada to sagledamo onda je jasno da Hrvatsku nije smjela pogoditi tako duboka ekonomска kriza.

Dr. Marin Sopta i Marko Franović u Sydneyu, veljača 2014.

Teško je za vjerovati da baš nitko iz političke elite nije video koliko će štete hrvatskom narodu i gospodarstvu nanijeti srozavanje proizvodnje kako bi se eventualno stvorili neki uvjeti privatizacije koji će samo pogodovati investitoru, a narod ostaviti praznih ruku. Politička kriza ne dolazi sama od sebe, za nju su odgovorni političari ili programi pojedinih političkih stranaka i dovoljno je u zadnje vrijeme bilo pokazatelja u Hrvatskoj koji bi sposobnom političaru ili sposobnoj vladi ukazali na potrebu da se pod hitno poduzimaju mјere učinkovite sanacije ekonomske krize, a ne da se ide šetati po svijetu.

Poruka političkim elitama

Posjet je obilježio bojkot velike većine hrvatske iseljeničke zajednice te prosvjedi, gdje ste u organizaciji onoga u Sydneyu i sami sudjelovali. Je li uzrok ovome posebni animozitet prema Zoranu Milanoviću ili pak općenito vlada jedno veliko nezadovoljstvo prema trenutnim hrvatskim političkim predstavnicima?

Ukratko, prosvjedi u Australiji su bila poruka i jednima i drugima da ništa nisu napravili za hrvatski narod. Dakle, animoziteta prema

samom Milanoviću nema, već prema nedjelotvornosti njegove vlade, pa i druge političke elite u Hrvatskoj. Još jedan veoma važan uzrok ovim prosvjedima je u tome što je sam Milanović ponizio našega prvog predsjednika dr. Franju Tuđmana, a vidite, Franjo Tuđman je upravo taj koji je omogućio Milanoviću da bude premijer Hrvatske ili predsjednik vlade suverene države Hrvatske.

*Marko Franović pozdravlja Hrvatice i Hrvata na prosvjedu protiv
Milanovića Sydneyu*

Milanovićev voljeni Tito je što se tiče Milanovića napravio više za Hrvatsku nego Franjo Tuđman, pa su me takve njegove izjave još više pokrenule da poduzmem ovaj korak i organiziram prosvjede. Za zamisliti se je i za duboko zabrinuti kada nađete na takvu nepravdu i na takvu neistinu; Franjo Tuđman uz sve njegove bogate vrline i odlike, pa i eventualne mane (jer nitko nije perfektn), napravio za Hrvatsku ono što nitko u modernoj povijesti dvadesetog stoljeća nije! .I zašto se ne ponositi s time? Mi smo u dijaspori ponosni na Franju Tuđmana i nećete naći gotovo ni jednog Hrvata ili Hrvaticu ovdje

koji bi tako vrijeđali uspomenu na prvog predsjednika Hrvatske kako je to bio učinio Milanović.

Hrvatska još nije uspjela prihvati dijasporu kao dio svog narodnog korpusa

Ako ništa drugo, Milanovićev posjet Australiji i Novom Zelandu doprinio je da se u Hrvatskoj ponovo pisalo o iseljeništvu, odnosno, ponovo se u ljudima probudila svijet o jakim hrvatskim iseljeničkim zajednicama u pojedinim zemljama. Na žalost, broj iseljenika se i danas samo povećava, Hrvatsku napuštaju desetci tisuća mladih ljudi, od kojih su većina visoko obrazovani.

Hrvatske iseljeničke zajednice su uvijek bile jake, i uvijek se živi u najboljim željama za Hrvatsku. Istina, u zadnjih petnaestak godina su neki vodeći političari u Hrvatskoj išli za time da namjerno omalovaže dijasporu i etiketiraju ju lažno kao ustašku.

To su porivi koji se nalaze u onima kojima je od političke važnosti održati nekakav superioran imidž Jugoslavije, a stvarnost jest da je ta ista Jugoslavija protjerala svoj narod u dijasporu baš zbog toga što im nije pružila mogućnosti za dobar i pristojan život.

Teško je zamjeriti nekom tko napušta Hrvatsku jer u njoj ne vidi budućnost za rad i napredak. Pa naša je dijaspora prepuna ljudi koji su odlazili iz Jugoslavije trbuhom za kruhom; ne odmah nakon Drugog svjetskog rata, nego tijekom desetljeća nakon uspostave Jugoslavije pod Titom. Osnovno je pravo čovjeka pravo na rad i zaradu!

I to pravo je mnoštvu u Hrvatskoj oduzeto putem ekonomske krize. Činjenica je da se i vanjski svijet, koji je nekada objeručke primao hrvatske iseljenike, danas i sam bori s nezaposlenošću svojih građana, pa je sve teže izgraditi sebi dom i dostojan život u tuđini. Siguran sam da bi mnogi ljudi u Hrvatskoj koji traže izlaz iz Hrvatske i posao izvan nje radije ostali u Hrvatskoj samo da im se pruže mogućnosti, a baš ne vidim da se na tome radi u Hrvatskoj i da je vladajuća elita zasukala rukave glede toga.

Marko Franović i dr. Esther Gitman, Sydney, veljača 2014.

Kako gledate na trenutno stanje u Hrvatskoj? Kakav je odnos hrvatske diplomacije i konzularne mreže prema iseljenicima u Australiji? Jesu li iskorišteni barem dijelom potencijali koje nudi suradnja iseljene i domovinske Hrvatske?

Odnos hrvatske diplomacije i konzularne mreže prema iseljenicima u Australiji nije se do sada riješio na najoptimalniji način. Neću reći da je situacija idealna jer to nije ni izbliza, no sada već nekoliko mjeseci imamo novog veleposlanika u Canberri za kojega ne sumnjam da neće raditi u interesu domovine Hrvatske. Do sada, a hrvatska diplomacija i konzulati postoje u Australiji od 1993. godine, nisu iskorišteni svi kanali i svi mogući načini uspostave korisnog odnosa s dijasporom koji bi bio u interesu Hrvatske.

Koliko je tome kriva politička klima u Hrvatskoj, koliko je tome kriva činjenica da hrvatska politička elita ostavlja dojam da "sve zna", pa tako nelako traži stvarno profesionalnu umjesto političku privrženost, stvar je za ozbiljnu analizu. Zabrinjava činjenica što Hrvatska još nije uspjela prihvati dijasporu kao dio svog narodnog korpusa koji itekako može i hoće raditi u interesu Hrvatske; tome su krivi političari u Hrvatskoj.

Treba zasukati rukave

Uspješan ste poslovni čovjek. Možete li ukratko opisati svoj poslovni uspjeh i odgovoriti nam na pitanje zbog čega su po Vama naši ljudi uspješni poduzetnici u zapadnim zemljama, a stvari toliko teško idu u Hrvatskoj?

O sebi ne želim pričati, ali mogu reći da s obzirom da smo mi pobegli, a neki su napustili Hrvatsku, mi smo uvijek bili svjesni da se u demokraciji mora raditi da bi se živjelo, dok je u komunizmu bilo glavno da si blizu "komiteta" i gdje su ljudi govorili "ne mogu me toliko malo platiti koliko malo ja mogu raditi".

I prelaskom iz komunizma u tzv. demokraciju ništa se promijenilo nije, već se ostalo na istom ponašanju – neradu, a vlade ništa nisu poduzele kako bi stimulirale čovjeka da uđe u stvarnost u kojoj nema više komunizma, nema više "komiteta", već da treba zasukati rukave i uhvatiti se bilo kojeg posla.

Jer jedan akademik je morao biti toliko pametan da ako nema posla u njegovoj profesiji da se može primiti bilo kojeg posla, jer svaki je rad pošten rad, bez obzira na titule. Je li netko bio inženjer, profesor, doktor ili bilo što drugo činjenica je da su se ljudi koji su dolazili u Australiju nakon Drugoga svjetskog rata, a bilo je mnogo visoko školovanih ljudi, primali onog posla koji im je bio ponuđen. Jer sjedeći u kafiću se ne može pronaći posao, a tu čini mi se da ljudi ostavljaju previše vremena u domovini i tamo traže pravdu!

Hrvatska je u najboljem položaju, zemlja je lijepa, plodna, strateški je zemljopisno, geopolitički smještena kao idealna, a ljudi nemaju volju, ljudi su izgubili volju ulagati napor za poboljšavanje vlastitog života i za stvaranje prilika za rad jer vide da su moćnici gotovo sve od vrijednosti koje bi im mogle pomoći - pokrali! To je moje mišljenje i siguran sam da ono nije daleko od stvarnosti.

Marko Franović dobitnik državne nagrade u Australiji 2010. za multikulturalni marketing

Tjednik Boka CroPress

U Sydneyu izlazi tjednik Boka CroPress. Možete li nam nešto više reći o ovom projektu?

Boka CroPress nije nikada bila moja ideja kao nešto izvorno. Ono što se dogodilo prije skoro par godina u Sydneyu jest da je tjednik Nova Hrvatska najavio da će se ugasiti, a to je u to vrijeme bila jedina australsko-hrvatska novina iz Sydneya. I tako sam ja kao poslovni

čovjek bio zamoljen da se primim spašavanja hrvatskog tiska. Ja živim skromno iako bih mogao raskošno, pa sam se prihvatio financiranja te novine kojoj su drugi, ne ja, dali ime Boka CroPress.

Sigurno to mi se svidjelo jer ja sam Hrvat rođen u Boki i Hrvat koji živi za Hrvatsku. Boka Cropress je bio i ostao finansijski teret za mene, jer novina ne radi profitabilno kako to čine drugi investicijski pothvati u mojim rukama. No, Hrvat sam, rodoljub i odan sam očuvanju hrvatskog bića u ovim i svim drugim prostorima, pa je tako moja uloga u Boka CroPress finansijske naravi iako pogledam sadržaj i tekstove prije objave. Plan mi je više se baviti ubuduće pisanjem o situaciji i problemima u domovini.

Čini nam se izuzetno važnim što hrvatska zajednica ima svoje medije. Kako Vi općenito gledate na život hrvatske zajednice u Australiji i stanje u njoj?

Znamo ima jedna poslovica koju je i dr. Franjo Tuđman spomenuo kada je 1995. bio u Canberri, a to je da u svakom žitu ima kukolja, pa neću reći da toga i nema ovdje. Imamo mnoge krasne ljude, a

Televizija Hrvatska televizija se nikada ne gasi u mojoj kući jer tako se osjećam kao da sam u domovini, kod kuće. No, žalosno je da se ovdje pretplata na Hrvatsku televiziju plaća po 400 \$ i smatram da je to tako zato što su pojedinci upleteni u nečasne poslove oko toga u vlastitu korist pa možda i lopovluk. Sve to nekako ide kao ispod stola i bez transparentnosti i dok tako stvari idu Hrvatska nikada neće prosperirati. imamo i onih koji idu samo za svojim imidžom, ništa nisu doprinijeli tijekom Domovinskog rata ni nakon njega i busaju se u prsa kako su veliki Hrvati; to se nije vidjelo tijekom Domovinskog rata, ali sada s vremenom koje je prošlo se sve vidi... Ali bilo je i ima krasnih ljudi i rodoljuba te je potrebno i to reći i pohvaliti se s time.

Jednosmjerni interesi

Koliko ste Vi sami i iseljenička zajednica u kojoj se krećete povezani s ljudima ili udrugama u Hrvatskoj? Može li se tu više napraviti?

Ne bih se imao na čemu velikom pohvaliti jer veza domovine i dijaspore je uvelike i namjerno narušavana u proteklih petnaestak godina. Osobno održavam kontakt s pojedinim ljudima u Hrvatskoj. Moram priznati da sam bio izgubio vezu s Hrvatskom putem Hrvatske televizije jer sam se protivio lopovluku koji je tamo vladao. No, ipak sam se nedavno ponovno priključio, ali jednim drugim putem.

Često sam bio razočaran, ljutit i s nevjericom gledao i slušao što se sve serviralo i servira putem Hrvatske televizije. U subotu sam gledao vijesti, odnosno intervju s Miroslavom Tuđmanom gdje mu je bilo postavljeno pitanje zašto su njegov otac Franjo Tuđman, generali Gotovina, Markač i Čermak govorili da Srbe treba uništiti! Zgrozio sam se na takvo pitanje i odmah nakon te emisije sam stupio u kontakt s dr. Miroslavom Tuđmanom i rekao da je ovo velika sramota i laž iz usta TV novinara jer ono što je Franjo Tuđman bio rekao, i čuo sam to svojim ušima, jest da Srbe moramo poraziti, a ne uništiti.

Poraz nije isto što i uništenje! Ja imam dobro pamćenje i znam što je Franjo Tuđman rekao i mi ne bi imali Hrvatsku da nismo porazili

srpskog agresora. Dakle, hrvatski mediji nisu uvijek rodoljubni i to mi veoma smeta osobito kada iskrivljaju činjenice.

Hrvatska televizija se nikada ne gasi u mojoj kući jer tako se osjećam kao da sam u domovini, kod kuće. No, žalosno je da se ovdje preplata na Hrvatsku televiziju plaća po 400 \$ i smatram da je to tako zato što su pojedinci upleteni u nečasne poslove oko toga u vlastitu korist pa možda i lopovluk. Sve to nekako ide kao ispod stola i bez transparentnosti i dok tako stvari idu Hrvatska nikada neće prosperirati.

A to je sve dokazano i bio bi red da svatko ovdje u dijaspori gleda Hrvatsku televiziju kao da je kod kuće. Mnogi ovdašnji umirovljenici nemaju viška novca, ali kada je Domovinski rat harao svi su davali i poklanjali svoj novac za pomoć Hrvatskoj pa bi bio red da oni sada barem mogu gledati Hrvatsku televiziju uz povoljnije uvjete, a ne da ih se tako pljačka.

No čini se da su na svim vodećim mjestima u Hrvatskoj oni koji slobodnu Hrvatsku nisu željeli niti se za nju žrtvovali, a danas se skrivaju ispod kišobrana demokracije i mešetare ispod stola gdje kod i kako god stignu vlastitu korist. Mi smo onima koji nikada voljeli Hrvatsku trn u oku. Zar je čudo što je većina u dijaspori razočarana; odnos između Hrvatske i dijaspore bi trebao biti dvosmjerna staza, ali kako stvari sada stoje sve nekako ide jednosmjerno jer iz Hrvatske se samo čuje o tome što dijaspora može učiniti za Hrvatsku, a ništa o tome što Hrvatska može učiniti za dijasporu.

Eto vam primjera u oporezivanju u Hrvatskoj mirovina stečenih u Australiji kada se umirovljenik vrati živjeti u Hrvatsku. Taj isti umirovljenik podliježe poreznom zakonu iz obe zemlje, samo što mu je australski zakon pogodniji pa će dvaput razmislitи vratiti se u Hrvatsku ili ne. Zašto se hrvatske vlasti ne pobrinu za bolje uvjete povratnika umirovljenika iz Australije tako da budu jednaki onim zemljama s kojima Hrvatska ima potpisani ugovor o izbjegavanju dvostrukog oporezivanja, jer sigurno je jedno: kada se umirovljenik vrati u Hrvatsku u njoj će i trošiti svoj novac i time pomoći hrvatsko gospodarstvo i tako su svi pobjednici, i država i pojedinac! Ovako jednosmjerni interesi kakvi jesu samo dovode do gubitka za Hrvatsku.

O. Barišić

<https://www.hkv.hr/razgovori/17222-marko-franovic-australija-mismo-onima-koji-nikada-voljeli-hrvatsku-trn-u-oku.html>

PREDSJEDNIK HRVATSKOG NACIONALNOG
ETIČKOG SUDIŠTA

**ZVONIMIR ŠEPAROVIĆ: HRVATSKA VODI
IZDAJNIČKU PROSRPSKU POLITIKU**

22. studenog, 2014.

Naš je zadatak donijeti prve etičke optužbe za one za koje smatramo da postupaju neetično

Prije više od mjesec dana u Vukovaru je održana prva sjednica novovoosnovanog Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. O čemu je tu zapravo riječ pojašnjava njegov predsjednik, prof. dr. Zvonimir Šeparović:

- Prva radna sjednica u Vukovaru održana je nakon što je u lipnju utemeljeno Hrvatsko nacionalno etičko sudište (HNES). Zamisao je bila da se, u situaciji krajnje zabrinjavajućih odnosa u zemlji kada se dovode u pitanje temeljne nacionalne vrijednosti naroda i države, jedna skupina ljudi okupi da bi se potražilo izlaz iz te situacije. U toj

skupini među osnivačima su bili akademici Josip Pečarić i Slobodan Novak, istaknuti javni djelatnici, profesori i autori Josip Jurčević, Zdravko Tomac, Željko Olujić, Nevenka Nekić, Nikola Debelić, zatim istaknuti Hrvati izvan domovine Marko Franović Australija, Ivan Hrvojić Kanada, Ante Glibota, Francuska, Josip Botteri Dini, Zvonimir Hodak, Ante Beljo, Đuro Vidmarović, Miljenko Romić, Rozalija Bartolić, Vjekoslav Magaš, Vlado Iljkić, Tomislav Josić (Stožer za obranu hrvatskog Vukovara), Zdravko Vladanović i drugi. Zaključeno je da se sud ponaša tako da najprije analizira stanje stvari u zemlji i da onda one koji su na vrhu piramide optuži društveno etičnom optužbom i njihova imena objavi u našoj javnosti. Na prvoj sjednici u Vukovaru donijeli smo etičke optužbe protiv Ive Josipovića, Stipe Mesića, Vesne Pusić i Milorada Pupovca. Vukovar je izabran jer je to mučenički grad, jedna od hrvatskih svetinja u kojem smo htjeli dati i podršku Stožeru za hrvatski Vukovar. Mi uvijek kažemo da je Vukovar najdublja hrvatska rana, tu smo održali i jedan od naših Hrvatskih žrtvoslovnih kongresa i Vukovaru gradu se stalno vraćamo. Ovaj sud je formiran prema modelu Russelova i Satrova suda koji je sudio Amerikance za zločine u Vijetnamu i Izrael za zločine u Palestini. Naše društvene etičke optužbe imaju svoju težinu u etičkom prijestupu. Proglasili smo da su oni koji su izdali hrvatske nacionalne interese veleizdajnici.

Nema dvojbe da je Hrvatska u dubokoj političkoj, moralnoj i gospodarskoj krizi, no da li se i koliko doista može govoriti o izdaji hrvatskih nacionalnih interesa, koji su argumenti za tu tvrdnju?

- Naš je zadatak donijeti prve etičke optužbe za one za koje smatramo da postupaju neetično, da su na rubu izdaje zemlje te da za to trebaju odgovarati. Mi sugeriramo moralnu političku i etičku odgovornost. Ne bavimo se pravnom odgovornošću jer je to stvar suda i državnog odvjetništva. Mi se nećemo baviti efemernim lokalnim pojавama već ćemo kao nacionalni sud istraživati vrh političke i moralne odgovornosti. U društvu onih koji ga vode i koji bi ga trebali voditi tako da im je javni interes u prvom planu. U Hrvatskoj su nacionalni interesi zanemareni za cijelo vrijeme od 2000. godine, od Račanove vlade do danas. Sve su vlade od toga vremena do danas postupale neodgovorno i zato mi smatramo da su naše društveno-etičke optužne potrebne, da odgovaraju sadašnjem trenutku i da time jačamo brigu za javno dobro i javne interese. Nacionalna izdaja nije

od danas, mi ćemo unijeti i povijesnu dimenziju u naša istraživanja, ali težište je na sadašnjem stanju u zemlji. Zemlja je pred bankrotom. Vlada je apsolutno neodgovorna i nekompetentna. Mi smo popisali veleizdajničke pojave i pojedince i to: gubitke teritorija od svih susjeda osim Mađarske. Vukovar je mjesto posebnog pjeteta i tamo cirilici nije mjesto. Hrvatsko nacionalno blago se rasprodaje. Hrvatsku tužbu protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) pred Međunarodnim sudom pravde u Haagu najprije su osakatili, ispustivši od odgovornosti Crnu Goru, a onda su nastojali i povući tu tužbu, što im srećom nije uspjelo. Na djelu je izdaja Domovinskog rata posebno lažnim tezama da je ovdje bio građanski rat, da je Hrvatska izvršila agresiju na BiH. Stalne su manipulacije s komunističkim antifašizmom. Zaustavljen je istraživanje skrivenih grobišta žrtava komunističkih zločina. Nedopustiv je nemar prema iseljenoj Hrvatskoj. Na djelu je protuhrvatska djelatnost gotovo svih medija u Hrvatskoj. Vrši se i unutarnja agresija na Hrvatsku. Mi ćemo imati optužbe za pojedince i za pravne osobe. Optužit ćemo u prvom redu domaće pojedince, a prema strancima ćemo objaviti da su neke osobe nepoželjne (*persona non grata*). Među optuženima naći će se Budimir Lončar, koji je izdao hrvatske nacionalne interese kada je ostvario da UN doneše rezoluciju o embargu na oružje na početku agresije na Hrvatsku. Od stranaca ćemo optužiti Vesnu Teršelić i Karla Bildta, bivšeg međunarodnog posrednika u Hrvatskoj. Vesna Teršelić nalazi se na čelu udruge Documenta – Centar za suočavanje s prošlošću. Za svoj rad dobila je pet milijuna kuna, a cijelo vrijeme nastoji izjednačiti žrtve i agresora, i stalno radi protiv interesa Republike Hrvatske. Drugu radnu sjednicu održat ćemo u Zagrebu krajem ovog mjeseca i donijeti nove optužbe s novim dokazima o izdajnicima i veleizdajama.

Kako komentirate sve veće ideološke podjele, stalna prepucavanja između SDP-a i HDZ-a, a u svezi s tim i katastrofalni učinak Kukuriku koalicije na vlasti?

- Ideološke podjele su evidentne, ali to nije samo podjela na one između SDP-a i HDZ-a, između ljevice i desnice, već je to podjela između nacionalnih interesa Hrvatske i izdaje tih interesa. Podjela je između onih koji hoće istinu o komunističkim zločinima u Drugom svjetskom ratu i u poraću i u Domovinskom ratu, a na drugoj strani imamo krivotvoritelje koji ističu svoj antifašizam zaboravljajući da

je to bio boljševički komunistički antifašizam i da nema ni jednog razloga da se radi na obnovi komunizma, bilo kakve Jugoslavije i čuvanja spomenika i uspomena na one koji su vršili najteže zločine protiv hrvatskoga naroda. Koalicija na vlasti dovela je Hrvatsku na najnižu točku među članicama Europske unije i može se reći da je samo stvar vremena kada će sadašnja vladajuća koalicija sići s vlasti i završiti na smetištu povijesti. Predstojeći izbori bit će prava prilika za velike istinske promjene.

Kako smiriti tenzije oko Vukovara? U svezi s tim, kako komentirate prosvjede branitelja invalida u Zagrebu i kako riješiti taj problem?

- Vukovar smo i ove godine doživjeli kao otkrivanje starih bolnih rana, ali i kao neko smirenje, jer smo se sjetili onih kojih više nema, pomolili smo se za njihove duše i obnovili sjećanja na dane kada je u krvi stvarana ova naša domovina Hrvatska. Utješio nas je mudri dubrovački biskup, monsinjor Mate Uzinić zauzimanjem za istinu „koja ne smije biti prešućena”, rekavši: „Oni koji su počinili genocid i zločine na žalost još uvijek nisu spremni biti Zakej koji se obratio, nego ustrajavaju u onom biti Zakej bez obraćenja. Evo zašto čirilica u Vukovaru nema samo značenje pisma nego i dalje nastavlja označavati agresore i zločince koji se ni dan danas nisu suočili s onim što su napravili ovom gradu i njegovim ljudima!“ Biskup se s pravom žestoko usprotivio izjednačavanju žrtve i agresora. Prošle je godine državnom vrhu rečeno: „Sačekajte da prođu Hrvati!“ pa je protokolarni službeni vrh umjesto na Memorijalno groblje otisao natrag, odakle su i došli. Ove godine službeni protokol priključio se koloni koju su vodili dragovoljci. Stvorena je jedna kolona, ali su u njoj ostala dva dijela: kolona dragovoljaca, invalida domoljubnih Hrvata u golemoj masi iskazujući osjećaje da je Vukovar mjesto osobitog pijeteta i drugi, manji dio onih koji, da upotrijebim njihovu, Josipovićevu metaforu, nose u grudima jugoslavensku zmiju, guju s crvenom zvjezdrom na glavi. Josipović nije postupio dobro prije nekoliko godina kada je sa srpskim tadašnjim predsjednikom Tadićem uz Ovčaru posjetio i Paulin Dvor, kao da se između ta dva mjesta može staviti znak jednakosti. Naravno, svaka žrtva ima svoje dostojanstvo, ali za razliku od Paulin Dvora, u Ovčari je počinjen masovan masakr ranjenika na najbrutalniji način. Bio je to prvi slučaj genocida u Europi poslije Drugog svjetskog rata. Evo, sada se dogodio i četnički vojvoda Šešelj...

Bili ste ministar vanjskih poslova 1991. godine u vlasti premijera Franje Gregurića. Kako danas gledate na to razdoblje i kakav je vaš stav o današnjem ugledu RH u svijetu, posebno otkako smo u članstvu Europske unije? Drugim riječima, kakva je danas inozemna politika Hrvatske?

- Vremena koja spominjete bila su teška, ali veličanstvena. Tada smo spasili Hrvatsku i uspjeli dobiti međunarodno priznanje Republike Hrvatske. Ja sam ponosan na to vrijeme i sretan sam da sam mogao utkati svoju kap u hrvatski domoljubni slap. Apsurdno je kada današnja ministrica vanjskih poslova Vesna Pusić izjavljuje da tek sada Hrvatska ima vanjsku politiku. To je notorna laž. Sada je na djelu inozemna politika koja zagovara Zapadni Balkan, koja za strateškog partnera umjesto prijateljske Njemačke ima nama apsolutno nesklonu neprijateljsku Veliku Britaniju. Vesna Pusić je od HNES-a optužena za veleizdaju i mi ćemo to dokazati. Dakle danas mi nemamo inozemne politike Hrvatske, već izdajničku politiku koja je prosrpska, a što će se sada naročito vidjeti kada je evidentno da su na čelu današnje srpske politike četnici.

U Njemačkoj se sudi Perkoviću i Mustaču. Kako to komentirate?

- Suđenje Perkoviću i Mustaču u Njemačkoj velika je stvar za Hrvatsku i za međunarodnu pravdu, međunarodni pravni poredak. Europa osuđuje ne samo fašizam i nacizam već i komunizam. Europski dokumenti traže od članica EU da sude za ubojstva i najveće zločine i da se obavi lustracija. Na jednom skupu Hrvatskog žrtvoslovnog društva zagrebački biskup Valentin Pozaić, analizirajući sadašnju situaciju u zemlji, tražio je da se obavi lustracija, da se obavi nova Oluja protiv onih koji su počinili velika zla u prošlosti, a kojima vodeća garnitura vlasti u Hrvatskoj, posebno premijer Milanović i predsjednik Josipović, pokušavaju onemogućiti suđenje. Ja vjerujem da će sud u Njemačkoj izvrstiti sve potrebne dokaze i doći do jedino ispravnog zaključka da teški zločini koje su počinili jugokomunisti i udbaši po Europi moraju biti kažnjeni. I radi obitelji žrtava i radi Hrvatske i radi naše povijesti.

Razgovarao: Darko JERKOVIĆ

TRAŽI ODVJETNIKA

UGLEDNI PODUZETNIK IZ DIJASPORE ŽELI PRAVNI PROGON ANTE JOSIPOVIĆA

08.01.2015.

Izdavač Boka CroPress-a, Marko Franović, odlučio je nakon čitanja članka o prošlosti Ante Josipovića, oca aktualnog predsjednika, oglasom potražiti odvjetnika koji će utužiti bivšeg udbaša za ratne zločine i ubojstva!

“Marko Franović, poslovni čovjek, jedan od najbogatijih Hrvata u Australiji, a svakako najveći finansijski podupiratelj hrvatske zajednice u Sydney i Australiji desetljećima – traži dobrog hrvatskog odvjetnika za podizanje tužbe za ratne zločine i ubojstava Hrvatica i Hrvata protiv Ante Josipovića istaknutog komunističkog dužnosnika, oca sadašnjeg predsjednika R. Hrvatske dr. Ive Josipovića.”

Kontakt: bokacropress@gmail.com

Marko Franović, 3 Lyn Parade, Liverpool 2170, Sydney , NSW

36 OGLAS srijeda, 7. siječnja 2015.

BOKA CROPPRESS

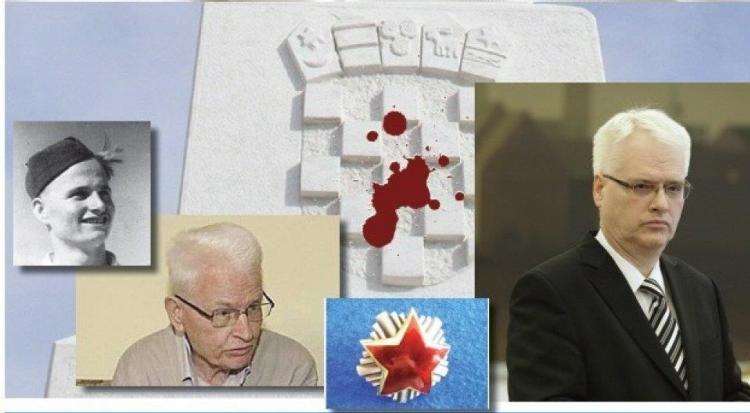
Marko Franović, poslovni čovjek, jedan od najbogatijih Hrvata u Australiji,
a svakako najveći finansijski podupitatelj hrvatske zajednice u Sydneyju i
Australiji desetljećima - traži

DOBROG HRVATSKEGO ODVJETNIKA ZA PODIZANJE TUŽBE ZA
RATNE ZLOČINE I UBOJSTVA HRVATICA I HRVATA
PROTIV ANTE JOSIPOVIĆA
ISTAKNUTOG KOMUNISTIČKOG DUŽNOSNIKA,

OCA SADAŠNJEV PREDSJEDNIKA R. HRVATSKE DR. IVE JOSIPOVIĆA.

Kontakt: bokacroppress@gmail.com

Marko Franović, 3 Lyn Parade, Liverpool 2170, Sydney , NSW

[https://direktno.hr/eu-i-svijet/dijaspora/ugledni-poduzetnik-iz-dijaspore-zeli-pravni-progon-ante-josipovica-5951 /](https://direktno.hr/eu-i-svijet/dijaspora/ugledni-poduzetnik-iz-dijaspore-zeli-pravni-progon-ante-josipovica-5951/)

HNES: VELEIZDAJA DRŽAVE NE SMIJE PROLAZITI NEKAŽNJENO!

31.10.2015.

Uoči subotnjeg suđenja Josipu Brozu Titu i njegovu ideološkom sljedbeniku Zoranu Milanoviću, valja se prisjetiti kako je prof. Zvonimir Šeparović još 31. ožujka 2014. g. je u Splitu na predstavljanju svoje knjige "Hrvatska tužba protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore)", najavio: "Utemeljit ćemo nacionalni etički sud protiv izdajnika hrvatskih interesa". Iako ga je tada podržao istaknuti kršćanski intelektualac i sjajan znanstvenik, sada nažalost pokojni profesor Branimir Lukšić, ipak uzvanici su tek mogli naslućivati što se krije iza Šeparovićeve najave. Ideja je ubrzo zaživjela u široj javnosti te je i realizirana jer su je poduprli brojni intelektualci, domoljubno osviještena javnost i dijaspora. Međutim, teoretsko zasnivanje, društveni angažman, postupanja i metodologija HNES-a izazivaju sve više polemika, pa i kontroverzi u građanskoj i stručnoj javnosti. Postoji tek nekoliko stidljivih pokušaja da se fenomen sudišta i etičkog sudovanja barem donekle odredi u sociološkom i politološkom smislu. Način i forma javnog djelovanja ove jedinstvene udruge otvorilo je već brojna moralna, stručna, pravna i politička pitanja. U prvom redu valja odgovoriti: - što je to etičko sudovanje; - što je moralna veleizdaja; - odakle 'sudci' crpe pravo osuđivati izdajnike; - odakle im građansko, pravno i moralno pokriće za takvo suđenje? - na čemu 'sudci' temelje svoju javnu i političku poziciju, (koja bi implicitno mogla sugerirati superiornost u odnosu na suđenike i "izdajnike")? Pitanje je također - koji su dometi i učinci takvih osuda i "presuda", - kakav je pravni i politički položaj optuženih i osuđenih? Konačno, - u kakvom su odnosu "moralne veleizdaje" u odnosu na redovne veleizdaje, koje normira pravni poredak i kazneno zakonodavstvo; - jesu li i u čemu identične i po čemu se razlikuju? Postavlja se nadalje pitanje kako i zbog kojih društvenih uzroka i ciljeva je nastalo Sudište, koji je javni i društveni profil samih sudaca te njihov politički i socijalni background? Policijsko maltretiranje i zastrašivanje Sva ta pitanja tek čekaju prave i usustavljene odgovore. Nema nikakve sumnje da bi se stručna

javnost i hrvatski mediji tim pitanjima već itekako bavili kad se Hrvatska ne bi nalazila u stanju ozbiljne političke uškopljenosti. Nedemokratski postupci odnarođene političke elite i tiranija medija u potpunosti podčinjenih toj eliti, dosiže u predizbornu vrijeme zastrašujuće razmjere. Tzv. javna televizija pretvorena je u propagandističku mašineriju vladajuće nasljedne kaste, a intelektualna elita smisao svojeg poslanja nalazi u apologiji vlastodržaca, u osporavanju svih oblika oporbe i u režanju na svaki plamičak kritičke svijesti. Rasprava o 'etičkom sudovanju' zasad se odvija na razini medijskih i građanskih promišljanja, na razini potpora i osporavanja, dok su stručnjaci i politička elita uglavnom zatečeni i šutljivi. Njihova šutnja ne znači da za slučaj nisu zainteresirani, nego samo to da partijski mudraci na filozofskom i politološkom fakultetu još nisu smislili učinkovit odgovor. Bilo bi također posve krivo pomisliti da slučaj ne zanima provladine medije, Alfiera i Novokmeta, (koji ostavljaju dojam kao da su se upravo vratili iz Centralnog komiteta), ili staloženog Milorada Šikanjića, ustreptalu Mariju Goebbels Njavro i druge Radmanove jurišnike. Oni samo slijede oprobanu komunističku doktrinu: "Ako nemaš pravi odgovor - ignoriraj, ako odgovaraš - zgazi - makar i lažima". Da se ne radi o nedostatku interesa potvrđuje drastična reakcija vlastodržaca i njihova najzločudnijeg ministra Ranka Ostojića. Oni su na zahtjev "optužene" Vesne Teršelić naredili privođenje u policijsku postaju predsjednika Sudišta, profesora emeritusa Zagrebačkog sveučilišta dr. sc. Zvonimira Šeparovića. Privođenje na obavijesni razgovor istaknutog člana akademske zajednice, uglednog profesora, viktimologa i poznatog kriminalista besprimjeran je slučaj policijskog zastrašivanja i neodgovorne zloporabe političke moći. Mnogima je taj postupak prizvao sjećanja na mračne godine komunističkog terora. Neki su to nazvali "isljeđivanje u svrhu zastrašivanja". Ako se prvi Milanovićev pendrek usudi tako bezočno maltretirati bivšeg dvostrukog ministra hrvatske države, onda možemo zamisliti što sve može prirediti 'običnim' građanima. Tko su u Hrvatskoj „idioti“? Odlazak Vesne Teršelić u policijsku postaju (iako je izvjesnije da je otisla na malo višu instanciju) govori opljesnivom nasljeđu žbirskog i špiclovskog mentaliteta, koji uvijek računa na uporabu političkog i policijskog nasilja prema drugomislećima. Te druge se onda privodi "glede okolnosti prijave o

"uznemiravanju". Kao što je objavljeno, Teršelić je molila policiju da se sve to ne pročuje, jer, kako je rekla, "ne želi da Hrvatsko etičko sudište dobije medijsku pozornost". Kakva negacija demokracije! Kakav štakorski refleks - za bijeg od svijetla (usp. Iv. 3,20-21). Upravo po toj Teršeličkinoj instrukciji se ponašaju vodeći hrvatski mediji, od javne i drugih nacionalnih televizija pa do glavnih tiskanih medija. Vidi se da ih tema nesnosno škaklja, ali ulazu snažan napor kako bi ostavili dojam da ih ne zanima. Zamislite osobu koja godinama brutalno vrijeda i difamira hrvatske gradane - od branitelja i redarstvenika do generala i ministara - zamislite da takva osoba, zbog javno iznijetog stava o njenoj prljavoj raboti, prijavljuje policiji 'uznemiravanje'. Ona je uznemirena samo zato jer je netko na tu rabotu bacio svijetlo, što joj je netko poručio da hrvatsko društvo nije ni gluho, ni slijepo i da vidi što ona radi. A nije ni zaboravno, kako se često čini! Ona je "uznemirena" i naziva to "javnim linčom". Kakva zamjena teza! Upravo ona se bavi javnim linčom optužujući društvo za fašizaciju, stigmatizirajući svaki tračak patriotizma kao primitivan, nazadan i opasan... Upravo je na podlozi njenih ideoloških opsjena na Cvjetnom trgu gotovo na smrt umlaćena jedna starica (ugledna katolička intelektualka Ružica Čavar), upravo na tragu Vesnih političkih projekcija policija hapsi kreatore benignih političkih plakata (Split), oduzima predizborne transparente (Pula), šalje zdrave ljude u psihijatrijske ustanove (Fracišković), a u posljednje vrijeme, pod plaštom humanitarne brige, gospođa otvoreno poziva na rušenje državne granice i državnog suvereniteta... Ona preventivno optužuje Sudište za moguće buduće neugodnosti, samo zato što joj je Sudište pobrojilo 'neugodnosti' koje je ona svima nama već počinila. Kad ona poziva pravomoćno oslobođenog hrvatskog generala "da se pokaje" onda nitko nije uznemiren(?), kad ona sa svojim pajdašem Zoranom Pusićem, poziva da se suspendiraju zakonski propisi i da se selektivno provode - onda to ne vrijeda pravni poredak(?). Upravo to je činila zahtjevom da se, usprkos ispunjenim zakonskim uvjetima, ne pusti na slobodu hrvatskog generala Mirka Norca! Izmišljala je pritom nekakve parapravne budalaštine, "pokajanje", "žaljenje"... Kad joj netko ukaže da takve svinjarije ruše demokratske standarde, da su neprimjerene i bezobrazne - onda je gospođa "uznemirena". Etičko sudište – samosvojan društveni fenomen Sve je razvidnije da je

Hrvatsko nacionalno etičko sudište samosvojan društveni fenomen, sui generis, udruga bez pravih presedana, sa vrlo malo povijesnih uzora, ne samo na domaćem, već i na širem međunarodnom planu. U društvu postoje razni 'sudovi časti', nikad kao zasebni pravni entiteti. Takvi sudovi sude temeljem etičkih normi, ali samo članovima svoje udruge, ustanove, organizacije... Osвrtom na povijest članovi sudišta se ponekad pozivaju na antičku praksu. Svoj angažman objašnjavaju brigom za društvo i domovinu. Iсти су da su već stari Grci prezirali i izopćavali ljude koji su bili nezainteresirani za sudbinu društva, za politiku i javne poslove. Takve su ljude u staroj Grčkoj nazivali idiotima (grč. *ιδιος* - osobenjak), a izraz je i danas poznat u psihologiji i defektologiji te u pogrdnom izražavanju. S druge strane, Sudište se poziva i na starorimsku pravnu tradiciju koja je dopuštala tzv. pučku tužbu (*actio popularis*). Radi se o općem pravu na tužbu, a to pravo prepostavlja (*presumira*) postojanje pravnog interesa za sve građane i daje im pravo (aktivnu legitimaciju) za podnošenje tužbe uvijek kada se radi o ugrožavanju vrijednosti od javnog interesa, odn. kad se radi o zaštiti temeljnih vrijednosti države ili društva. U takvim slučajevima pravosudna tijela su dužna uzeti u razmatranje i one zahtjeve za pružanje pravne zaštite koje istaknu osobe koje u predmetu nisu izravno pravno zainteresirane. Ovu vrsttužbe uveli su rimski pretori ovlastivši tako sve građane da bdiju nad javnim dobrom. Relikti ovog antičkog pravnog instituta provlače se kroz povijest do današnjih dana. Zanimljivo je da su ovakve tužbe u Starom Rimu bile penalne, a kazna koju je trebao platiti optuženik pripadala je tužitelju. Valja ipak primijetiti da usporedba etičkog sudovanja HNES-a s rimskom *actio popularis* nije sasvim primjerena. Kod rimske pučke tužbe o njoj su u konačnici ipak odlučivale mjerodavne državne institucije, dok HNES kao nevladina organizacija sam odlučuje o konačnoj sudbini etičkih optužnica, odn. o pravorijeku. Oskudni povijesni uzori – Russelov sud Nešto bliži uzor za etičko sudovanje Sudište nalazi u djelovanju tzv. Russellova suda, poznatog kao Međunarodni sud za ratne zločine (International War Crimes Tribunal ili Russell-Sartre Tribunal). Taj sud je kao nevladino tijelo, zajedno s istomišljenicima, osnovao britanski matematičar, filozof i nobelovac Bertrand Arthur William Russell (1872.-1970.). Članovi su bili većinom iz ljevičarskih mirovnih organizacija, među kojima više

dobitnika Nobelove nagrade te dobitnici brojnih nagrada i priznanja na humanitarnim i socijalnim područjima. Pozvali su se na opće građansko moralno pravo da sude počiniteljima ratnih zločina. Osnivački skup je bio 15. studenoga 1966. g. u Londonu. Sud je uglavnom istraživao američku vanjsku politiku i zločine počinjene tijekom vojne intervencije u Vijetnamu nakon poraza Francuza kod Dien Bien Fua 1954. g. Stoga je bio poznat i kao Vietnam War Crimes Tribunal, ali se bavio i drugim temama kao što su primjerice čileanski vojni udar (Rim, 1974.), poštivanje ljudskih prava u psihijatriji (Berlin, 2001.), rat u Iraku (Bruxelles, 2004.)... U Barceloni, Londonu, Cape Townu i New Yorku su od 2009.-2012. održana zasjedanja Russellova suda za Palestinu. Problematizirano je pitanje "krše li izraelski postupci usmjereni protiv palestinskog naroda zabranu aparthejda prema međunarodnom pravu?" Godine 1979. osnovan je u Bologni i tzv. Stalni narodni sud, koji je dao savjetodavna mišljenja o Zapadnoj Sahari i Eritreji. Sud je doživio brojne sustavne kritike, a u Sjedinjenim Državama je bio dosljedno ignoriran jer je američke nacionalne interese. Bio je podjednako ignoriran i od desnice i od ljevice. U Americi, naime, ne morate biti desničar da biste bili domoljub i da biste brinuli o nacionalnim interesima. Sud, naravno, nije raspolagao mogućnošću izravnog kažnjavanja počinitelja, ali mu je kao velika prednost uzimano da su se istrage odvijale neovisno i bez utjecaja države, bez državnih uplitanja i manipulacija. Opravdavajući nastanak suda Russell je citirao načelo koje je izrekao Robert H. Jackson, glavni tužitelj Nürnberškog suda: "Ako su neka djela ili kršenja ugovora zločini, to su zločini neovisno o tome jesu li ih počinile Sjedinjene Države ili ih je počinila Njemačka. Ne možemo postavljati pravila kaznenog postupanja prema drugima koja nismo spremni prihvatići za sebe". Takvo načelo usporedivo je s onim koje je nedavno javno iznio član HNES-a mr Duro Vidmarović: "Hrvatska ima pravo suditi i sankcionirati djela protiv vlastite opstojnosti i protiv svojih temeljnih vrijednosti. Ona se ne smije odricati toga prava jer ga za sebe pridržavaju i sve druge države svijeta". Umjesto polemike – omalovažavanje i vrijedanje Od samog početka djelovanje HNES je izazvao usplahirene i žučljive reakcije nekih krugova koji su se očito prepoznali među žigosanim, među onima kojima je sudište pripisalo izdajničko djelovanje protiv vlastite domovine. Ipak suvislih,

argumentiranih i meritornih odgovora i suprotstavljanja Sudištu gotovo da i nema. Pokušaji nekoliko piskarala poput Lucića, Duke i sličnih gotovo bi se mogli smatrati literarnim abortusom ili u najboljem slučaju novinarskom nedonoščadi. Zamislite vlog borca za ljudska prava Pedu Lucića, kojem se glavni polemički adut svodi na isprazne i usiljene dosjetke, a što je gore - i nedopustivo je(!) - na vanjski izgled protivnika, na "podbuhlost", "uskvasalost" i slično. O biti prijepora ni riječi!?! I dok je većina komentatora sklona radu Sudišta, s druge strane osporavanja se svode isključivo na personalnu diskreditaciju, omalovažavanje i primitivno vrijedanje sudaca. Naročito su na udaru profesori Tomac, Šeparović, ali i drugi. Nitko od osporavatelja nije ni dirnuo u istinitost ili neistinitost optužbi za veleizdaju. To je najbolji pokazatelj da je Sudište taklo u pravu žicu. Nemoć i jalovost protivničke argumentacije govori o superiornoj javnoj poziciji HNES-a, a ta se superiornost ogleda i na pravnom planu. U posjedu smo okružnice kojom je gđa Teršelić, nakon primitka HNES-ove optužbe, sazvala cijeli konzilij, kako bi razmotrili protumjere. No, nakon desetaka sastanaka i savjetovanja partijski pravnici, kao ni policija, mediji i aktivisti, nisu pronašli način kako zauzdati 'Šeparovićevo sudište'. Nedavno je jedan pravno osviješteni građanin upozorio predsjednika Sudišta da su optuženi mogli tužiti svoje tužitelje - u redovnom sudsakom postupku. Profesor Šeparović mu je odgovorio krajnje lapidarno: "Ali, nisu!!!" Zašto nisu? Za izostanak takve akcije više je razloga. Prvo, ishod takvog sudskega postupka bio bi sasvim izvjesno povoljan za Sudište jer se radi o slobodi izražavanja. Sudište je iznimno mudro svojim optužbama i presudama dodalo pridjev "moralno", odn. "etičko". Time je otklonilo sve moguće primjedbe da bi preuzimalo ingerencije legalnih sudbenih vlasti. Svojem sudovanju je dalo snažan formalni pečat, a istodobno je ostalo u granicama redovne političke borbe, javnog nadmetanja, slobode govora i legitimnog iznošenja vrijednosnih sudova. Drugi je razlog što pravo, iako u načelu mora biti moralno, nikad ne normira moralna pitanja. Ta pitanja su isključivo dio privatne, intimne, subjektivne i unutarnje sfere pojedinca. O njima se pred državnim sudsakom tijelima ne može raspravljati jer sud ne suduje o unutarnjim pitanjima (de internis non iudicat praetor). Ali, zato o njima na otvorenoj sceni "suduje" i raspravlja javnost, mediji, zvani i nezvani, pa i Etičko sudište.

Pristojnost nalaže da se pritom izbjegava prostor privatnosti, ali pitanje je što je to prostor privatnosti za vlastodršce i javne osobe. Napose za one javnosnike koje okolo paradiraju sa svojim svjetonazorom kao s ideološkom batinom za discipliniranje nepočudnika. Ima li etička veleizdaja veze sa stvarnom veleizdajom Treće, ako bi takva tužba bila pozicionirana kao da se radi o javnom difamiranju suđenika, onda bi se i beznavedene "etičke" ograde nužno otvorilo pitanje merituma, odn. istinitosti teza HNES-a. S obzirom na to da Sudište koristi isključivo javno objavljene, neprijeporne i istinite činjenice, bilo bi posve neumjesno i nelogično govoriti o difamaciji iznošenjem istine. Nota bene, istine o istaknutim javnim osobama - o čijim manipulacijama javnost mora i ima pravo biti obaviještena. Zaobilazeći ovdje kontroverze oko de facto ukinutog tzv. kaznenog djela 'sramoćenja', razvidno je da se ne može govoriti ni o kaznenim djelima protiv ugleda i časti, 'kleveti' ili 'uvredi'. Djelo klevete pretpostavlja ne samo neistinitost, nego i zlu namjeru, a kazneno djelo uvrede je potpuno nespojivo s građanskim habitusom sudaca HNES-a. Oni u svojem postupanju, kao ni inače, nikad ne koriste nikakve uvredljive formulacije. To se nipošto ne može reći za njihove protivnike. Najbolji su primjer bljuvotine koje je na račun nekih sudaca HNES-a izrekao tadašnji Predsjednik Republike Ivo Josipović. Od tada poteže sve moguće konce kako se ne bi našao pred licem pravde. Četvrti razlog zašto moralni veleizdajnici gotovo sasvim izvjesno neće potražiti redovnu pravnu zaštitu jest ono čega se oni najviše boje. Neovisno o spomenutoj etičkoj ogradi u središte razmatranja uvijek će na koncu doći temeljno pitanje: 'Radi li se u predmetnim slučajevima o stvarnoj veleizdaji?' Radi li se osim moralne veleizdaje i o nečemu što ispunjava pravne i političke uvjete da bude proglašeno veleizdajom u smislu kaznenog zakonodavstva? Jesu li se u 'inkriminiranom' ponašanju 'optuženika' stekla obilježja bića kaznenog djela? Eventualni sudski spor na sjajan bi način promovirao Sudište, a pravni pravorijek pred neovisnim sudom samo bi pretočio HNES-ovu 'etičku osudu' u formalno-pravnu osudu za stvarnu veleizdaju. 'Osuđeni' će teško nositi i postojeću stigmu "moralnih izdajnika" vlastitog naroda i vlastite domovine, pa im nije potrebno da to sankcionira i službeno državno sudbeno tijelo, koje bi samo uklonilo atribut 'etički' i izbrisalo navodnike s njihova sramnog djela. I peto,

sudska praksa je zauzela stav da je gotovo nemoguće pružiti bilo kakvu zaštitu za uvredu onima koji sami vrijedaju svoje protivnike. A to neki 'optuženici' i njima skloni mediji na krajnje primitivan način rade. Eto, zato optuženi veleizdajnici neće zatražiti sudsку zaštitu. Oni se nikada nisu usudili takvu raspravu otvoriti ni u medijima koje kontroliraju, pa kako bi se onda usudili pred redovnim sudom. Oni bi to radije obavljali pod okriljem mraka ili, kako nam sugerira slučaj Vesne Teršelić, kao nekad - u podrumima policijskih postaja, uz radijator. Orlovi ne love muhe Iz svega ovoga je vidljivo kakav su gordijski čvor svezali suci Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta oko onihmutikaša i spletkaroša koji nikad nisu prihvatali hrvatsku državu i uporno joj rade o glavi pred očima svih nas. Mimo rasprave o samoj naravi etičkog sudovanja valja vidjeti koje su pobude navele brojne hrvatske uglednike da pristupe osnivanju Etičkog sudišta kao iznimno osebujnog načina društvenog djelovanja. Što je natjerala ljudi sa zavidnim životnim karijerama, koji su nesumnjivo iznimno kompenzirane osobe, da pristupe oporom prokazivanju i žigosanju svojih utjecajnih sugrađana. Stoviše, sudi se uglavnom visokim javnim i političkim dužnosnicima, predsjednicima, ministrima, parlamentarcima..., jer orlovi ne love muhe (*aquila non capit muscas*). Što je na tako beskompromisnu i surovu javnu utakmicu moglo natjerati društvo u kojem su i akademici Slobodan Novak, Josip Pečarić, Ante Glibota, član Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti u Parizu i počasni član Američkoga instituta za arhitekturu. Tu su i brojni sveučilišni profesori Zvonimir Šeparović, Zdravko Tomac, Josip Jurčević, maestro Nikola Debelić (dvostruki doktor znanosti), pjesničke duše i umjetnici prof. Nevenka Nekić, mr. Đuro Vidmarović, Eva Kirchmayer Bilić, Josip Botteri Dini, Miljenko Romić, ugledni odvjetnici, Željko Olujić, Zvonimir Hodak, poznati emigranti i povratnici Marko Franović, dr. Josip Stjepandić, Ante Beljo, istaknuti branitelji kao general Tomo Medved, Tomislav Josić, Vlado Iljkić, Rozalija Bartolić, publicist Joško Čelan, Vjekoslav Krsnik, neki biskupi i brojni drugi. Svi su oni založili svoj javni, moralni, stručni, znanstveni i svaki drugi kredibilitet kako bi rekli: "Stop nekažnjenoj izdaji domovine!" Govoreći o nastanku sudišta svi se oni slažu u stavu koji nam je pokušao izraziti akademik Josip Pečarić: "Praksa nekažnjivog djelovanja protiv hrvatske države

dosegla je nepodnošljive razmjere. Tome valja stati na kraj. Nije nam namjera ni želja sudovati dovjeka. Zapravo, želimo potaknuti legalne institucije hrvatske države da počnu raditi svoj posao, da se suprotstave pogubnom i razornom radu protiv temeljnih državnih interesa, protiv rastakanja onih nacionalnih vrijednosti koje čine bit hrvatsko narodnog i državnog identiteta". U glavi Zdenka Duke smoljni još uvijek zasjeda Takvim uglednim i po svemu uspješnim osobama Zdenko Duka, bivši predsjednik Hrvatskog novinarskog društva, drži moralne lekcije, s visoka im docira i služi se najprizemnijim uvredama. U jednom od svojih rijetkih i nemuštihnovinarskih uradaka on ove moralne i čestite ljude proglašava "ludama" i "kretenima". On naziva "harangašima" i "pogromašima" ljude s bogatim životnim opusom, on - kojeg kolege nazivaju 'novinar u pokušaju'. Naziva ih "ljudima upitnog moralnog integriteta" - on koji je na prljav, prijevaran i nelegalan način došao na čelo novinarske organizacije. Prigovara Sudištu ideoološko sudovanje, on - koji je novinarsku udrugu pretvorio u crveni bunker, u ideoološki monolit čvršći od Prezidija Vrhovnog Sovjeta. On - koji je Novinarskom domu u Perkovčevoj priskrbio popularni naziv 'Dvorac Smoljni', po manastiru u kojem je zasjedao Lenjinov revolucionarni krizni štab. Izruguje se zbog suđenja "neumrlom" Josipu Brozu, kojem se on divi ('optužili su mrtvog, ali kako se ono kaže, neumrlog Josipa Broza Tita'). Dok drvi o 'ideoološkom sudovanju' ne smeta mu što u njegovoj udruzi etički suduje Novinarsko vijeće časti kojim predsjedaju kojekakve KOS-ovske primadone udbaških kodnih imena Gizela, Greta ili kako već... Za vrijeme njegovog mandata redakcija jednog utjecajnog tjednika optužila je Duku za 'neprimjerene i glupe primjedbe', za 'beščutnost i bezobzirnost' te za 'medijski linč' njihova kolega koji je potom stradao kao žrtva mafijaškog ubojstva. Pozvali su novinare da napuste HND jer da je "ta ustanova mjesto za zbrinjavanje pijanaca"!!! Istini za volju, neki tvrde da Duki crven nos uopće nije od pića. Možda je od lokanja.

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/novosti/hnes-veleizdaja-drzave-ne-smije-prolaziti-nekaznjeno>

MARKO FRANOVIĆ U BUJICI AUSTRALSKI HRVATI POKREĆU TUŽBU PROTIV MESIĆA ZBOG KRAĐE ČEKKOVA!

6. listopada 2016.

Postupak ćemo pokrenuti pred australskim sudom, jer hrvatskom pravosuđu ne vjerujemo – izjavio je u jučerašnjoj Bujici Marko Franović, hrvatski emigrant iz Sydneysa.

Marko Franović je iz Boke Kotorske izbjegao u daleku Australiju prije više od pet desetljeća, a 2007. godine proglašen je najboljim doseljeničkim biznismenom, u konkurenciji čak 1.500 uglednih poduzetnika iz cijele Australije.

Upravo zbog Franovića, koji je zaprijetio velikim demonstracijama, Mesić se tijekom svog predsjedničkog mandata nije usudio posjetiti Australiju:

– Mesića kao najveću svjetsku političku sramotu, predložio sam čak i za Guinessovu knjigu rekorda!

Marko Franović u Zagrebu je prošli tjedan sudjelovao u radu 7. Hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, a član je i Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta, koje je već do sada moralno osudilo Mesića, Pupovca, Josipovića, Milanovića i Vesnu Pusić.

Komentirao je i propalu kandidaturu za Glavnu tajnicu UN-a, bivše ministricu vanjskih poslova:

– Kakav idiotizam! Da se Vesna Pusić nominira za tajnika UN-a?! Ona je jedna obična budala! Ima tisuće i tisuće uglednijih ljudi nego što je ona. Ja to mogu reći. Hrvati u Australiji smijali su se kada se ona odlučila kandidirati, a vidite i kako je to završilo.

VESNA PUSIĆ JE OBIČNA BUDALA!

Franović se osvrnuo i na ustupke koji se zadnjih dana rade Pupovčevu SDSS-u, a sve samo kako bi ga se privuklo da podrži novu vladu:

– Apsolutna je sramota da Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku odbacuje prijavu protiv notornog ratnog zločinca Vojislava Stanimirovića, koji je ranjenog Hrvata odveo u smrt u Tovarniku! I to rade sada pred formiranje vlade, bez da su udovicu iz Tovarnika pozvali da svjedoči!

Općenito, sramota je to što hrvatsko pravosuđe radi hrvatskim braniteljima! Hrvatska nije ni sudski ni socijalno uređena država. Može se reći da je demokratska, ali samo do neke granice. Prava demokracija je u Australiji i s tim se Hrvatska ne može uspoređivati.

Voditelj Bujice Franovića je pitao koliko Hrvata ima u Australiji i nakon što je Franović odgovorio da ih ima više od 150 tisuća, uslijedilo je pitanje koliko im je zastupnika zbog toga zajamčeno u australskom parlamentu?! Franović je odgovorio s podsmijehom:

– Ma kakvi zastupnici?! To ne postoji u pravoj demokraciji! Takvim bi zahtjevima ponizili prave Australce. Uostalom – i mi smo Australci koji živimo тамо, moramo поштитивати njihove zakone и то nam ne pada teško kao nekima у Hrvatskoj. Manjine nigdje ne bi smjele odlučivati о vlasti, тога nema u pravoj demokraciji.

Voditelj je Franovića pitao je li Hrvatima u Australiji ikada palo na pamet да заhtijevaju mjesta u australskim javnim poduzećima, samo zato što su Hrvati и što žive на nekim područjima? Franović je odgovorio:

– Nemojte biti smiješni! To je nezamislivo, neprihvatljivo и sramotno! Ja bih se sramio da samo zato što sam Hrvat kontroliram bilo što u australskoj vladi.

NEMOGUĆE JE DA ISIL-ovci BUDU U AUSTRALSKOJ POLICIJI!

Franović je također napomenuo kako je nemoguće da u Australiji netko tko je bio pripadnik Al Qaede ili ISIL-a bude zaposlen u australskoj policiji:

– Samo su u Hrvatskoj teroristi dobili aboliciju, а njihovo političko krilo traži da participira u vlasti. To je katastrofa и veliki problem naših vlada, bilo da je riječ о SDP-u или HDZ-u. Oni to dozvoljavaju. Nije lako postići ikakav dogovor sa Srbima, они не prihvataju ništa naše, а mi moramo prihvati sve njihovo.

Imat ћemo sada novu vladu, па ћemo vidjeti hoće li ih ti fašisti и dalje ucjenjivati. Mislim na Pupovca и ovog bandita из Istre!

Da se razumijemo, ja nisam nikakav ekscentrik, niti sam ekstremist. Ja sam rodoljub, vjerujem u mir и поштovanje među ljudima. Kada bi me neki Srbin из Šumadije tražio за kuma, ja bih se odmah pokumio, ali ne bih nikada pružio ruku Pupovcu!

FRANOVIĆ: – Ne smatram se emigrantom, već izbjeglicom. Iz bivše Jugoslavije nisam otisao zbog gladi за bogatstvom, već sam pobjegao за većom slobodom. Sloboda mi je najveće bogatstvo!

Kad sam imao 15 godina, znao sam pred svima reći da mi Hrvati čekamo oslobođenje. Komunisti su me zbog toga čudno gledali, morao sam otići... Kasnije su prijetili и mojoj obitelji у Boki

Kotorskoj. Vikali su im da su "ustaše", a mi nismo bili ustaše, već samo Hrvati, katolici. I obitelj je, na žalost, morala pobjeći pred četnicima.

Našim iseljenicima kao da se onemogućuje pravo glasovanja – tvrdi Franović i dodaje:

– Australija je ogromna, a imamo glasovanje samo na jednom nepristupačnom mjestu. U državi koja nije mala, glasuju uglavnom starci. Mladi koji to žele, nemaju mogućnosti ići tako daleko ostvariti svoje pravo. Mislim da je rješenje u dopisnom glasovanju i nadam se da će nova vlada poduzeti nešto da nam se napokon omogući konzumiranje našeg ustavnog prava, bez tolikog otežavanja.

Franović se zalaže za lustraciju i to podržava većina naših Hrvata u iseljeništvu:

– Dokle god je u Hrvatskoj Udba koja je sve pokrala, na vlasti, oni će uništavati našu državu i jedino je rješenje lustracija.

ZBOG JOSIPOVIĆA SAM SE HTIO ISPISATI IZ DRŽAVLJANSTVA!

Marko Franović htio se jednom prilikom ispisati iz hrvatskog državljanstva:

– Kada je nakon Mesića na vlast došao Ivo Josipović, ja sam bio totalno posramljen. Zapitao sam se pa jesam li stvarno ja Hrvat, ako su i oni?! Mesić sam već predlagao da kao najveća svjetska politička sramota uđe u Guinessovu knjigu rekorda, a dolazak Josipovića za mene je ipak bilo nešto previše!

Sjetite se samo kako je naša predsjednica pristojno zahvalila svojim prethodnicima, a kako su oni zahvalili Tuđmanu?! Tako da ga je Mesić nazivao zločincem i snabdijevao Haag lažima protiv njega! Kada je izabran Josipović, došao sam u naš konzulat i zatražio ispis iz državljanstva.

Međutim, nisu imali formular pa to nisam tada učinio, a kasnije su mi rekli da ako se jednom ispišem, više neću moći dobiti državljanstvo pa sam odustao. Više se neću ispisivati, nego će se boriti protiv onih koji ruše vlastitu domovinu.

Na upit jesu li točne informacije da grupa australskih Hrvata priprema tužbu protiv Stipe Mesića, Franović je odgovorio potvrđno:

– To je točno! Čuo sam za to iz prve ruke. Tužbom se bave naši mladi ljudi koji su dobro informirani o tome što se sve događalo kada je Mesić dolazio u Australiju. Kupio je čekove i pjevao ustaške pjesme!

Tužit ćemo ga pred australskim sudom, jer hrvatskom pravosuđu ne vjerujemo!

U Bujici je otkriveno i zašto Mesić poslije 90-ih više nije dolazio u Australiju:

– Kada je bio predsjednik, htio je posjetiti našeg konzula u Australiji. Ja sam otišao do konzula i rekao da ću pripremiti velike prosvjede, ako dođe Mesić. Odmah su otkazali posjet, tobože zbog “velikih troškova”, a zapravo zbog straha od demonstracija.

Umjesto u Australiju, Mesić je tada otišao na Kubu! Zanimljivo je da troškovi tog putovanja nisu bili “veliki”...

MILANOVIĆ – POLUTAN

Franović je bio jedan od glavnih organizatora prosvjeda protiv dolaska Zorana Milanovića u Australiju 2014. godine. U emisiji je puštena fotografija na kojoj drži transparent “MILANOVIC IS A MONGREL”. Komentirao je:

– On je polutan, no nije pravi Hrvat. To mislim politički, ne etnički. Ne može biti Hrvat onaj tko kaže da je Tito učinio više za Hrvatsku, nego Tuđman! Ne mogu mu to oprostiti.

Na pitanje kakvu je korist imala Hrvatska od Milanovićevog skupog puta, na koji je poveo i Antu Kotromanovića, Franović je odgovorio:

– Baš nikakve! Eto, prošle su dvije godine i što Hrvatska ima od njegovog puta?! Nije čak niti došao među australske Hrvate, nije posjetio niti jedan naš dom, nije bio niti u jednoj našoj crkvi, iako ih ima posvuda... Bio mu je zabranjen pristup, on nije vjernik, nije katolik, nije ni Hrvat!

Na pitanje kako to da je bivši australski premijer Tony Abbot Hrvatima u Australiji čestitao 10. travnja, Franović je odgovorio:

– To je kod nas u demokraciji normalno. Nitko nije vidio nikakav problem u tome u Australiji, probleme vide samo komunistički nasljednici u Hrvatskoj. Osobno, ja sam slavio 30. svibnja i to je bio moj Dan državnosti, kojeg su Mesić i Račan ukinuli, na sramotu cijele nacije!

Franović je dobro poznavao prvog hrvatskog predsjednika dr. Franju Tuđmanu:

– Bio je rodoljub, veliki patriot, stvorio nam je slobodu govora koju neki danas pokušavaju utišati, pa i mene samoga, ali to je malo teže...

Franović podržava dr. Hasanbegovića:

– Sramota je da ga neki čak napadaju i radi njegove vjere. On je prije svega, Hrvat. I to kakav! Ne bude li ministar i dalje, to onda znači da su popustili Puopvcu i njegovu ultimatumu, ali ja ipak vjerujem da gospodin Plenković to neće dopustiti.

Na kraju je Franović sramotnim nazvao i činjenicu da pravaši nakon 150 godina nisu parlamentarni:

– Užas! Imali su zastupnike čak i u beogradskoj Skupštini, a sada ih nema u Hrvatskom saboru! Svi hoće fotelje. Ne može biti rodoljub onaj tko misli samo o fotelji.

Kažu mnogi da bacam veliki novac u Hrvatsku da dobijem neko mjesto, a ja će vjerojatno umrijeti u Australiji, meni ne treba nikakvo mjesto u Hrvatskoj, nego samo da o ona bude istinski slobodna i demokratska zemlja, bez udbaša i udbaških tajkuna, bez neokomunista i onih koji nas ucjenjuju, a ne vole.

Maxportal/Foto: screenshot

[https://www.maxportal.hr/vijesti/hrvatska/marko-franovic-u-bujici-astralski-hrvati-pokrecu-tuzbu-protiv-mesica-zbog-krade-cekova/](https://www.maxportal.hr/vijesti/hrvatska/marko-franovic-u-bujici-australski-hrvati-pokrecu-tuzbu-protiv-mesica-zbog-krade-cekova/)

AUSTRALSKI HRVAT IZNENAĐEN: Doniram Hrvatskoj milijun dolara, ali nitko nije zainteresiran

2. ožujka 2017.

Ovaj australski Hrvat kaže kako je pismo s ponudom od milijun dolara gradonačelnicima Knina, Vukovara i Zagreba poslao prije godinu dana, no – nitko nije odgovorio.

Australski tjednik "Domovina" začuđeno piše o hrvatskoj "kratkovidnosti" pri čemu nisu u stanju prepoznati dobru priliku ni kada im je – pred nosom.

Marko Franović je iz Boke Kotorske izbjegao u daleku Australiju prije više od pet desetljeća, a 2007. godine proglašen je najboljim doseljeničkim biznismenom, u konkurenciji čak 1.500 uglednih poduzetnika iz cijele Australije.

Franović je još prošle godine odlučio donirati ravno milijun dolara i to za Hrvatsku pravoslavnu crkvu, točnije, za izgradnju crkve i ureda za arhiepiskopa koji, još uvijek nepriznati, službuju na otvorenom.

Ovaj australski Hrvat kaže kako je pismo s ponudom od milijun dolara gradonačelnicima Knina, Vukovara i Zagreba poslao prije godinu dana, no – nitko nije odgovorio.

"Srpska pravoslavna crkva je kao dio vladajuće koalicije izvršila pritisak da se registracija HPC onemogući jer SPC bez ikakve pravne osnove iz državnog proračuna izvlači 500 milijuna kuna i nezakonito prisvaja vrijedne nekretnine. Lijepo ubiru novac čiji dio treba ići HPC-u. Treba se ispitati je li imovina SPC-a ustvari nekadašnja imovina HPC-a. Vlada Ministarstva uprave RH još uvijek nije odobrila registraciju HPC-a iako ona već sada ima legitimitet po odluci Europske pravoslavne crkve", kazao je u pismu Franović i objasnio zašto je registracija HPC-a nužna, te zašto želi donirati baš nju:

"Po zadnjem popisu stanovništva, u Hrvatskoj ima 17.600 građana koji su se izjasnili kao pravoslavni Hrvati. Dok god Hrvati pravoslavne vjere budu išli u srpske crkve jer nemaju svoju, mozak

će im biti ispran i neće moći prakticirati svoju vjeru. Vjernicima treba dati priliku da pokažu svoje rodoljublje a jedini način je da to učine u HPC-u! Za to sam spreman dati donaciju, da se hrvatski pravoslavci odvoje od Srpske pravoslavne crkve koja promovira cetništvo i promovira ideju o Velikoj Srbiji”.

Unatoč svojim objašnjenjima i izdašnoj donaciji, ovog se projekta ne dotiče nitko.

Hrvatski arhiepiskop izjavio je kako se 2016. godine za pomoć obratio Tomislavu Karamarku i zagrebačkom gradonačelniku Miljanu Bandiću, no rekli su mu kako ne mogu ništa dok se HPC službeno ne prizna.

I tako u krug...

<https://www.7dnevno.hr/vijesti/australski-hrvat-iznenaden-doniram-hrvatskoj-milijun-dolara-ali-nitko-nije-zainteresiran/>

‘MOLIM VAS, NE OGLUŠUJTE SE’: Spreman sam pomoći HPC-u, našoj sestrinskoj crkvi...Zašto vi niste?’

20. ožujka 2017.

"Žao mi je i u neku ruku neugodno da vam ja iz Australije moram ukazivati na vašu i našu hrvatsku pravoslavnu braću u Hrvatskoj koja trpe i koja trebaju pomoći, a od njih svi okreću glavu", riječi su australskog Hrvata.

Marko Franović je iz Boke Kotorske izbjegao u daleku Australiju prije više od pet desetljeća, a 2007. godine proglašen je najboljim doseljeničkim biznismenom, u konkurenciji čak 1.500 uglednih poduzetnika iz cijele Australije.

Franović je još prošle godine odlučio donirati ravno milijun dolara i to za Hrvatsku pravoslavnu crkvu, točnije, za izgradnju crkve i ureda za arhiepiskopa koji, još uvijek nepriznati, službuju na otvorenom. Ovaj australski Hrvat kaže kako je pismo s ponudom od milijun dolara gradonačelnicima Knina, Vukovara i Zagreba poslao prije godinu dana, no – nitko nije odgovorio.

Sada se obratio još jednom:

“Poštovani i dragi članovi Hrvatske biskupske konferencije, hrvatski biskupi i nadbiskupi,

obraćam Vam se s molbom za pomoći – Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi i njenom arhiepiskopu Aleksandru. Zovem se Marko Franović, katolik sam, u Australiji živim i radim više od pedeset godina. Vlasnik sam nekoliko kompanija u Sydneyu koje su i osobno vidjeli i bili u njima mnogi hrvatski svećenici i biskupi i kardinali (Bozanić i Puljić) tijekom proteklih desetljeća, od kojih se posebno sjećam blagopokojnog kardinala Kuharića. Godinama novčano pomažem mnoge hrvatske inicijative, udruge, klubove, crkve i pojedince u Australiji a i Hrvatskoj. Dr. Željko Tanjić rektor Katoličkog sveučilišta također je bio ovdje prije godinu i pol pa vam i on može o svemu reći i posvjedočiti. Sve ovo govorim da vam lakše predstavim tko sam. Prije dvije godine prvi put sam čuo za Hrvatsku

pravoslavnu crkvu i ostao sam potresen i zaprepašten činjenicom da hrvatska država izdašno finansijski pomaže srpsku, makedonsku i bugarsku pravoslavnu crkvu, a Hrvatsku pravoslavnu crkvu i 17 000 Hrvata koji su se na zadnjem popisu stanovništva izjasnili kao pravoslavci – nažalost za Hrvatsku državu ne postoje. Mogu shvatiti da i u današnjoj hrvatskoj vlasti sjede mnogi koji ne shvaćaju koji su hrvatski interesi i da ne razumiju što je doista u hrvatskom interesu. No moram priznati da sam razočaran gledajući da ni Katolička crkva u Hrvatskoj ne prepozna i ne pomaže svojoj sestrinskoj crkvi – Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi i njenom arhiepiskopu Aleksandru. Zar nije žalosno da je za prošlogodišnju Božićnu liturgiju od svih stotina crkva i kapelica, patrijarh bio prisiljen služiti liturgiju u jedinom bogoslužnom prostoru koji mu je ustupljen za tu svrhu – u mormonskoj dvorani njihovog centra u Zagrebu, a za ovaj zadnji Božić je ostao i bez toga. Iako se neki mjesni biskupi arhiepiskopu HPC-a Aleksandru jave, s njim probore koju prijateljsku riječ, nažalost sve tu i staje te završava. Za cijelu ovu stvar oko HPC-a mislim da je jedino ispravno stajalište prof. dr. sc. Jurja Kolarića, nekadašnjeg dekana Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i člana Vijeća za ekumenizam tadašnje Biskupske konferencije za ekumenizam, koji je u Beču 17. Studenoga 1992. na ekumenskom simpoziju «Pro Oriente» iznio svoja razmišljanja o položaju pravoslavnih Srba u Hrvatskoj, kao i o mogućnosti osnivanja «Hrvatske pravoslavne crkve», odnosno «Pravoslavne crkve u Hrvatskoj».

Juraj Kolarić je u svojem prijedlogu istaknuo četiri prepostavke za uspješan dijalog s pravoslavnima u Hrvatskoj:

- 1.) Srbi u Hrvatskoj moraju priznati novu političku realnost i priznati Republiku Hrvatsku kao svoju domovinu i državu.;*
- 2.) Srbi koji su tijekom Domovinskog rata u Hrvatskoj počinili zločine, bez obzira radilo se to o pravoslavnim vjernicima, svećenicima ili episkopima, moraju odgovarati na sudu;*
- 3.) Pravoslavnima u Hrvatskoj mora se omogućiti slobodno isповijedanje njihove vjere i službeni kontakti njihove hijerarhije s centralom u Beogradu, ali se mora na području Hrvatske omogućiti i stvaranje «Hrvatske pravoslavne crkve» ;*
- 4.) Dosadašnji ekumenski razgovori mogu se nastaviti samo pod spomenutim prepostavkama. Novčano već dvije godine redovito*

podržavam rad HPC-a, a prošle godine sam i ponudio novac gradu Kninu i Vukovaru te Zagrebu za uspostavu i izgradnju crkava HPC, no na moju ponudu nitko se nije ni javio (šaljem Vam pismo u prilogu).

Molim Vas da se ne oglušujete o moj poziv da pomognete HPC i hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru. Ono što vam svakako ne bi trebao biti problem jest da kako se liturgijski prostor ustupa npr. makedonskoj pravoslavnoj crkvi koja djeluje u Hrvatskoj, da se tako ustupi neki liturgijski prostor u Zagrebu te povremeno u kojem od hrvatskih gradova gdje arhiepiskop Aleksandar okuplja svoje raspršeno stado hrvatskih pravoslavaca. Arhiepiskopu Aleksandru je također potrebna i materijalna pomoć te neki stambeni prostor za stanovanje, no o svemu tome i drugim stvarima će vam i on sam rado reći koju riječ – no primite i upitajte svoga brata u nevolji – kako mu možete pomoći. Žao mi je i u neku ruku neugodno da vam ja iz Australije moram ukazivati na vašu i našu hrvatsku pravoslavnu braću u Hrvatskoj koja trpe i koja trebaju pomoći, a od njih svi okreću glavu. U nadi da ćeće mi se na ovo pismo javiti a još više da ćeće hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru i HPC-u pomoći, od srca vas pozdravljam,

Marko Franović

<https://www.7dnevno.hr/vijesti/molim-vas-ne-oglusuje-se-spreman-sam-pomoci-hpc-u-nasoj-sestrinskoj-crkvi-zasto-vi-niste/>

VELIKA ZABAVA ZA OBNOVU VUKOVARSKOG VODOTORNJA U SYDNEYU

Pripremio: Petar Mamić

U subotu 27. kolovoza 2016. velikom humanitarnom zabavom u hrvatskom klubu "Kralj Tomislav" u Sydneju završila je akcija prikupljanja novaca za Vukovarski vodotoranj. Do sada je već prikupljeno i poslano u Vukovar više od \$100 000 dolara no ne sumnjamo da će se nakon zabave kada se svedu svi računi ta cifra pomoći još dodatno povećati.

Među oko četiri stotine prisutnih gostiju, tj. u skoro ispunjenoj dvorani prisutne su zabavljali glazbeni sastav "Plavi" a nastupile su i folklorne skupine "Vukovar" i "Lindo". Program je vodio Dragan Bošković a na samom početku prisutnima se obratio i dosadašnji župnik župe Sv. Nikole Tavelića u St. John Parku – fra Smiljan Berišić i sam Vukovarac koji je rat i pad herojskog grada proživio u svom Vukovaru. Fra Smiljan je pozdravio sve prisutne te podsjetio da je cijelu akciju pomoći obnove vukovarskog vodotornja – u Sydneyu pokrenuo Marko Franović naš poznati poduzetnik.

Inicijativu gospodina Franovića prihvatio je i fra Smiljan te članovi bivše uprave kluba "Kralj Tomislav" na čelu sa gospodinom Tomislavom Lerotićom i sadašnjom novom upravom kluba i predsjednikom Tony Beukom – te uz pomoć župnih centara Sv. Nikole Tavelića, župe Gospe Velikog Hrvatskog Zavjeta te Svetog Antuna, Svetog Josipa i Naše Gospe – je i organizirana cijela akcija te i ova zabava. U tijeku večeri telefonom se svim prisutnima javio vukovarski gradonačelnik Ivan Penava koji je predstavio projekt „Vukovarski vodotoranj – simbol hrvatskog zajedništva“.

On je rekao da su projektom, kojega su izradili arhitekti iz „Radionice arhitekture“, predviđeno da u okolini vodotornja koji je visok 50 metara budu izrađeni parkinzi, dječje igralište, a postaviti će se popis imena svih donatora, od najmanjeg do najvećeg. S dunavske strane vodotornja biti će instalirano panoramsko dizalo iz kojega će se izlaziti u nekadašnje spremište za vodu koje će biti

pretvoreno u memorijalnu sobu. Unutar iste protezati će se dugačka, krivudava staza koja simbolizira prepreke koje se susreću na nekom putu.

Predviđeno je i postavljanje jednoga ili više ekrana na kojima će se prikazivati snimci razaranja među kojima ima i onih kada granate direktno pogadaju vodotoranj. Rupe nastale tijekom granatiranja biti će zatvorene stakлом. Iz memorijalne sobe izlazit će se na krovište vodotornja gdje će biti uređen vidikovac s tribinama i državnim stijegom. Glavni arhitekt projekta Goran Rako kaže kako su obavljena i sva statička istraživanja koja su pokazala kako statika građevine nije narušena. Projekt je osmišljen na način da najprepoznatljiviji simbol Domovinskog rata u Vukovaru i Hrvatskoj sačuvamo ovakvim kakav je sada ali i da se otvori i učini dostupnim široj javnosti. Kroz obnovu vodotornja želimo ispričati priču o hrvatskom zajedništvu, prkosu iz Domovinskog rata.

Radi svoje simbole i značaja smatramo kako je obnova vukovarskog vodotornja od općeg hrvatskog interesa. Stoga zahvaljujemo svima u Australiji a posebno vama u Sydneyu koji ste se uključili u ovu akciju i da zajedno ispričamo ponosnu priču iz prošlosti na način da se ne samo osvrćemo unazad nego i da gledamo u budućnost i svjedočimo silnoj potrebi zajedništva, rekao je Penava. Prema planu radovi su započeti a trajati će godinu dana. Troškovnik iznosi 25 milijuna kuna(ili oko 5 milijuna australskih dolara).

Nakon razgovora s vukovarskim gradonačelnikom uslijedila je i aukcija s bogatim darovima. Uz ples, dobru hranu i u dobrom društvu zabava je potrajala do ranih jutarnjih sati.

<https://domovina.info/index.php/2016/09/17/velika-zabava-za-obnovu-vukovarskog-vodotornja-u-sydneyu/>

PROSLAVLJENA 32-GODIŠNICA PRVE IZGRAĐENE HRVATSKE CRKVE U AUSTRALIJI

Piše: Petar Mamić

U nedjelju 25. listopad 2015. Hrvatski katolički centar u Wollongongu (7-9 Bellevue Road, Figtree, NSW 2525) obilježio je 32 godinu posvete prve izgrađene hrvatske katoličke crkve u Australiji.

Isti dan se kod svečane svete mise prisjetilo i molilo za dušu pokojnog fra Andreja Matoca koji je umro uslijed teške bolesti te tako napustio točno prije pet godina povjerenomu stado i župu Wollongong kojoj je bio dušebrižnik.

Svečana sveta misa proslavljena je u 10 am, a poslije mise bio je obiteljski ručak u crkvenoj dvorani. Za vrijeme ručka nastupila je folklorna grupa "Zagreb", a po prvi puta i tamburaški sastav ove grupe, te glazbeni sastav Budilice iz Sydneya (Josip i Kemo), i specijali gost iz Pertha g. Zdenko Matić.

Među svečanim uzvanicima bio je gospodin Marko Franović iz Sydneya koji je u više navrata svojim donacijama te prozorima i vratima pomogao izgradnju ovog centra i crkve, a bio je i generalni konzul RH u Sydneyu g. Hrvoje Petrušić.

Hvala svima koji su ovih 32 godine na razne načine, svojim novcem, dobrovoljnim radom i volontiranjem pomogli i pomagaju, te na kraju hvala fra Ivi Tadiću, župniku koji neumorno i zauzeto radi, moli i okuplja zajednicu Hrvatica i Hrvata u Wollongongu.

<https://domovina.info/index.php/2015/11/01/proslavljen-32-godisnjica-prve-izgradene-hrvatske-crkve-u-australiji/>

MARKO FRANOVIĆ PISAO BANDIĆU: PODIGNIMO U ZAGREBU SPOMENIK HRVATSKOM DOMOLJUBU ZVONKU BUŠIĆU!

01/10/2017

Poštovani gradonačelnice glavnog grada svih Hrvata, Iseljenici u Australiji, a siguran sam i u Americi, dočekali su s olakšanjem promjenu imena najljepšeg zagrebačkog trga.

Bilo bi još bolje da je novo ime ‘Kazališni trg’, ali najvažnije je da je uklonjeno ime zločinca Broza, koji je obiteljima mnogih Hrvata u Australiji nanio zlo, tugu i patnju.

Sad kad je taj problem riješen, potrebno je učiniti i nešto pozitivno. Bilo bi dobro povezati iseljenike i glavni grad domovine i dijaspore, Zagreb, podizanjem spomenika osobi koja stotinama tisuća Hrvata znači istinu, pravdu i ljubav. Takav bi spomenik pokazao da se iseljenike uvažava, da se njihovi politički pogledi prihvaćaju, i da je Zagreb spreman na suradnju dva srca – Domovinske i Iseljene Hrvatske.

Ta osoba, koja je u srcima iseljenika, ali i mnogih domovinskih Hrvata, je naš Zvonko Bušić.

Zvonko Bušić je za nas simbol žrtve, hrabrosti, nade i iskupljenja u borbi za slobodu Hrvatske.

Kao pravi domoljub, Zvonko Bušić je nakon ubojstva svoga brata Brune Bušića preuzeo baklju borbe za neovisnost Hrvatske države, i nije žalio nikakvih napora i nikakvih žrtava kako bi učinio sve što može da pomogne oslobođenju hrvatskoga naroda iz ropstva.

Suđenje i istraga su naknadno dokazali da smrt američkog policajca, za koju je Zvonko optuživan, nije imala veze s njegovom namjerom. Namjere, misli i nade Zvonka Bušića uvijek su bile čiste kao suza.

Nakon duge i preduge nepravedne robije, Zvonko Bušić se vratio u Hrvatsku. Tu nažalost nije zatekao ono što su njegove nade očekivale. Zato mu se srce slomilo, pa je svoj život završio tragično i u tuzi.

Želja je i namjera nas iseljenika da Zvonku Bušiću podignemo spomenik. Mi ćemo ga, naravno, i financirati.

Ono što Vas molimo je da postavljanje takvog spomenika odobrite i prihvate, i za njega odredite primjereno mjesto u Zagrebu, središtu života Hrvata ma gdje bili. Otvaranje ovog važnog spomenika označilo bi, siguran sam, novi početak suradnje domovine i dijaspore na korist i uspjeh svih Hrvata.

U Sydneyu,
11.9.2017.

Marko Franović, poduzetnik

<https://domovina.info/index.php/2017/09/29/pismo-gradonacelniku-zagreba-podignimo-spomenik-hrvatskome-muceniku-zvonku-busicu/>

**POŠTOVANA PREDSJEDNICE KOLINDA
GRABAR KITAREVIĆ, SVOJOM
PREDSJEDNIČKOM OVLAŠĆU POMILUJTE
HRVATSKOG VITEZA TOMISLAVA
MERČEPA!**

Poštovana predsjednica Kolinda Grabar Kitarević, svojom
predsjedničkom ovlašću pomilujte hrvatskog viteza Tomislava
Merčepa!

S Vašom Hrvatskom dušom i Hrvatskim srcem **pomilujte Tomislava
Merčepa** i sve u hrvatskim zatvorima zatočene hrvatske branitelje
koji su nam stvorili našu Domovinu Hrvatsku!

U Sydneu, 31. srpnja 2019.

Marko Franović

—
Poštovana Predsjednica republike Hrvatske,
gospođo Kolinda Grabar Kitarević, ovih dana primiče se 5. kolovoz,
kojim se slavi Dan oluje, Dan pobjede, Dan ponosa, Dan svega onoga
što je hrvatski narod iščekivao a to je Dan nezavisne države
Hrvatske.

Mnogi su živote dali, mnoge su majke zakopale svoje u ratu poginule
sinove i kćeri, mnoga su djeca ubijena, mnoge su žene i muškarci
silovani, mnogi su invalidi ostali, a neki su nažalost braneći svoju
domovinu Hrvatsku koju su voljeli dospjeli u njene zatvore.

Na njihovoj žrtvi stvorena je država Hrvatska kojoj ste Vi danas naša
draga Predsjednica.

Vi imate pravo i mogućnost te dužnost da našeg viteza Tomislava
Merčepa koji bolestan leži u hrvatskom zatvoru predsjedničkom
ovlašću instituta pomilovanja – oslobođite kazne zatvora a tako i –
druge hrvatske branitelje.

Poštovana predsjednica Kolinda Grabar Kitarević, svojom predsjedničkom ovlašću pomilujte hrvatskog viteza Tomislava Merčepa! S Vašom Hrvatskom dušom i Hrvatskim srcem pomilujte Tomislava Merčepa i sve u hrvatskim zatvorima zatočene hrvatske branitelje koji su nam stvorili našu Domovinu Hrvatsku!

U Sydneyu, 31. srpnja 2019.

Marko Franović

<https://domovina.info/index.php/2019/07/31/postovana-predsjednica-kolinda-grabar-kitarevic-svojom-predsjednickom-ovlascu-pomilujte-hrvatskog-viteza-tomislava-mercepa/>

MARKO FRANOVIĆ, australski milijunaš i pokrovitelj desnice:

‘PLENKOVIĆEVA VLADA JE FAŠISTIČKA!’

Autor: Mia Mitrović, 11. travanj 2018

Poduzetnik iz Sidneyja **Marko Franović** jedan je od najpoznatijih protagonistova društvenog i političkog života hrvatske dijaspore. Imao je samo 19 godina kada je zbog neslaganja s komunističkim režimom prebjegao na drugi kraj svijeta. Počeo je od nule, no mukotrpnim je radom postao jedan od vodećih ljudi u građevinskom biznisu Australije.

Od samih je početaka jedan od najizdašnijih donatora HDZ-a, ali i borbe za hrvatsku samostalnost te pokrovitelj mnogih humanitarnih i braniteljskih udruga. O svom dobrotvornom radu nerado govori za medije, no za Dnevno.hr odlučio se otvoriti. U velikom životnom intervjuu Marko Franović govori o svom trnovitom putu hrvatskog iseljenika, otkriva zbog čega se ispisao iz HDZ-a i razočarao u opciju koju je desetljećima financirao te u čemu vidi spas za razjedinjenu i nikad goru Hrvatsku.

D: Mnogo ste učinili za domovinu, a šira javnost o vama vrlo malo zna. Možete li se kratko predstaviti?

Ja sam mladi 77-godišnjak koji već 57 godina živi u Australiji. Iz Jugoslavije sam pobjegao 1960. Prvo u Italiju, potom u Australiju. Iako mi mnogi kažu da bih trebao u mirovinu, ja još uvijek vrijedno radim. Ustajem svako jutro u četiri i u šest dolazim kući. Nekada sam radio i nedjeljom, ali sad radim samo šest dana tjedno. To mi je dovoljno. Nedjeljom sada odmaram.

Franović u Vukovaru uz Stipu Mlinarića, hrvatskog branitelja iz legendarnog turbo voda Blage Zadre

D: Čime se bavite u Australiji?

Građevinom. Imam nekoliko kompanija, od kojih su najveće ‘Cro Developments’ i ‘Boka Aluminium Windows PTY ltd’. Građevina mi je najdraža jer je jednostavan posao, a može se zaraditi. Bavim se i ugradnjom aluminijskih okvira za prozore. I tu nešto zaradim. Moderan sam direktor. Znam voziti kamion od deset metara i osam tona. Vozim ga svaki dan i neki mi se zbog toga smiju. Ako želite biti šampion, morate trenirati svaki dan. Tako i ja treniram voziti kamion. Svime upravljam sam. Nemam ni jednog menadžera, ni savjetnika. Nikad u životu ni od koga nisam tražio savjet.

D: Leži li u tome tajna vašeg uspjeha?

Možda. U Hrvatskoj ministri danas imaju bezbroj savjetnika, a svaki od njih ima drugačije mišljenje. Kako je moguće biti dobar ministar s toliko savjetnika? Izgubljeni ste. Ja nisam gubitnik i zato savjete ne tražim.

D: Kako izgleda svakodnevica australskog bogataša? Uživate li u luksuzu?

Živim skromno i ponosim se time. Nemam prstenje, satove, dijamante, ni jahte. Nikada to nisam imao niti ću ikada imati. Ne idem na krstarenja, ne igram golf i ne idem na svečane ručkove s bogatim biznismenima. Jednom sam bio i nikada više.

D: Zašto ste pobjegli iz Jugoslavije?

Zbog Titova komunizma i hrvatskih juda koji su Boku Kotorsku prodali Crnoj Gori. Nisam im se bojao reći što mislim o tome. Ni tada, kao ni sada, jer današnja hrvatska politika ni po čemu nije bolja od komunističke.

D: Što vas najviše smeta u hrvatskoj politici?

Aktualna hrvatska vlada ponaša se fašistički prema svome narodu. Plenkovićev HDZ optužuje Hrvate za fašizam, a sami ga provode propagirajući jednoumlje. To ni Hitleru nije uspjelo, a Plenkoviću uspijeva. Nisu svi Hrvati takvi. Imamo krasnih domoljuba, no komunistički strah ostao je u kostima Hrvata.

D: HDZ vas je razočarao?

Jako. Nakon smrti našeg dobrog poglavara Franje Tuđmana, HDZ više nije ista stranka. HDZ je stvarao Hrvatsku za sebe i svoje ortake, ne za Hrvate. Pokrali su Hrvatsku sa svojim kumovima. Obogatili su se, a Hrvate ostavili na cjedilu. Oni koji su za našu zemlju dali svoje živote, majke koje su pokopale svoje sinove, oni su u zaboravljeni, a udbaši su na vlasti i ne mare za sirotinju.

D: Zato ste se ispisali iz HDZ-a?

Ispisao sam se 2016. kada je pala vlada Tomislava Karamarka i Tihomira Oreškovića. Tada sam shvatio da to više nije stranka nego prostitucija, kupleraj. Koalirali su s Pupovcem i na njega bacaju ogroman novac, a sve to plaćaju građani kroz katastrofalno velike poreze i namete. Bilo mi je toga dosta.

D: Mislite li da je HDZ najveći problem Hrvatske?

Najveći problem Hrvatske je korumpirano sudstvo koje još uvijek nije procesuiralo niti jednog političkog lopova. Hrvatski suci i odvjetnici sinovi su i unuci starih udbaša. I u svijetu postoji korupcija, ali nigdje kao u Hrvatskoj. Kako da ta takva država ide naprijed? Može ići samo unatrag. Narodu pričaju da je nezaposlenost pala. To je laž. Hrvatski je narod prevaren, a vlast ga laže svakodnevno.

D: Bili ste jedan od najvećih donatora predizborne kampanje predsjednice Kolinde Grabar – Kitarović. Je li vas i ona razočarala?

Razočarala me jer je pozvala četnika Aleksandra Vučića na crveni tepih u Zagreb. Četnika koji je prijetio Hrvatskoj i još uvijek joj prijeti. To je sramotno. Kakva je ona predsjednica da to dopušta? Jasno mi je da joj je to naređeno, no svejedno joj ne oprštam. Nitko joj ne može naredivati što će raditi u vlastitoj kući. Naši političari skidaju i gaće pred drugima ako je to potrebno. Hrvatskom se danas vlada iz Berlina, Bruxellesa, Washingtona i donekle iz Beograda. Kada Srbija uđe u Europsku uniju, iz Beograda će se vladati Hrvatskom još i više.

D: Kako ocjenjujete prvih pet godina Hrvatske u Europskoj uniji?

Hrvatska je ulaskom u Europu više izgubila nego što je dobila. Nisu Englezi ludi što su izašli. U idućih deset godina izaći će još zemalja. Hrvatska nije trebala ulaziti, pogotovo ne pod onakvim uvjetima, zahtjevima i ucjenjivanjem. Onog dana kada Srbija uđe u Europu, snaga ove regije prijeći će u Beograd i Vučić je toga svjestan. Hrvatska nema puno prijatelja. Mali smo narod i zbog toga nismo interesantni. Mislimo da je Amerika na našoj strani, no to nije baš točno. Naša politika i diplomacija ne čine ništa da bi privukli nove saveznike, ni investitore. Samo sabotiraju naš narod. Svi koji žele raditi pobjegli su iz Hrvatske. Ostali su neradnici koji ništa ne proizvode i ne doprinose. U tome se vidi razlika između pravih demokracija i lažne demokracije kakva je hrvatska.

D: Zbog svega što ste naveli, sve više se Hrvata okreće ruskoj opciji. Je li to dobar put za Hrvatsku?

Najbolji put za Hrvatsku je neutralnost i obrana naših interesa. Umjesto toga, mi smo sluge raznih direktiva. Te direktive i diktati protivni su našim interesima, bez obzira dolaze li iz Bruxellesa, Berlina, Washingtona ili iz Moskve.

D: Rekli ste da Hrvatska ima malo prijatelja i saveznika. Ipak, velik joj je saveznik dijaspora.

Ne bih se previše oslanjao na dijasporu. Onih koji su najviše voljeli domovinu i za nju najviše učinili, njih više nema. Mladi Hrvati u Australiji za domovinu ne mare. Da budem potpuno iskren, čak ni moj unuk ne govori hrvatski. Naši mladi ne dolaze u hrvatske klubove. Radije se druže s ostalim Australcima što mogu shvatiti.

D: Na koje sve načine dijaspora pomaže domovini?

Najviše je pomogla u oslobođilačkom Domovinskom ratu.

D: Neki u Hrvatskoj smatraju da bi dijaspori trebalo ukinuti pravo glasa jer hrvatski iseljenici ne plaćaju porez u domovini.

Smatram da bi svatko tko se osjeća Hrvatom trebao imati pravo glasa bez obzira gdje živi. No, u Australiji na hrvatske izbole izlazi sve manje ljudi. Prvih godina nakon samostalnosti, moglo se glasati na više mjesta diljem Sydneyja. Danas se u Sydneyju glasa samo na jednoj lokaciji. Očekuje se da ljudi na biralište dođu s velikih udaljenosti. Naši ljudi uglavnom ne žive u gradu. Njima je doći u veliki grad poput Sydneyja veliko opterećenje jer nisu naučeni na promet velegrada. No, meni se čini da je to tako planirano da bi se važnost dijaspore umanjila. Također, kada govorimo o dijaspori, moram istaknuti da nisu svi prohrvatski orijentirani. Ima i onih koji drugačije misle. Stoga ne mogu reći da je dijaspora sjajna i da je sve što radimo sjajno.

D: Kako to mislite?

Stara dijaspora, stari prognanici iz komunizma su 90% bili prohrvatski. Oni su pomagali nastanak države i izlazili na izbole. Ovi mlađi, koji su došli u Australiju u posljednjih 30 godina, uopće ne odlaze na izbole. Neki više ne izlaze jer su stari i nemoćni, drugi kažu ‘izlazili smo na izbole i pogledajte što smo dobili’. I to stoji. Ljudi su razočarani Hrvatskom čak i u dijaspori.

D: Iz ovoga što govorite čini se da su Hrvati podijeljeni i u iseljeništvu. Kako pomiriti crvene i crne?

To je nemoguće. Kada se 90-ih pričalo da je Tuđman pomirio ustaše i partizane, to je bila samo parola. Istina, bilo je sinova partizana koji su uvidjeli da je voda došla do grla i da Srbi želete preuzeti Hrvatsku. No, istinsko pomirenje je falsifikat. Onaj tko je izgubio obitelj u ratu,

ne može oprostiti. To shvaćamo svi mi koji imamo dušu. Šteta što ovi u Saboru nemaju dušu. Nemaju hrvatsku dušu, a još manje hrvatskog srca.

D: U Zagrebu ste se sastali s liderom Nezavisnih za Hrvatsku, Zlatkom Hasanbegovićem i predstavnikom dijaspore u Saboru, Željkom Glasnovićem. O čemu ste razgovarali?

Sada se vraćamo na bolne teme. Nisam političar, niti ču to ikada biti. Nisam baš previše oduševljen idejama o kojima smo pričali. Hrvati su razjedinjeni. To je napravljeno planski, udbaški. Da bi išta napravili, moramo biti složni. A nismo složni. Dok god je tako, nećemo postići ništa. Bavimo se politikantstvom, a trebali bismo se baviti ekonomijom. Glavna tema je kako dobiti sljedeće izbore, umjesto da glavne teme budu radna mjesta i pokretanje industrije. Moramo proizvoditi više, da bi cijene bile niže. Ovdje narod želi raditi i proizvoditi manje, da bi zadržao veće cijene. Je li to domoljubno, je li kršćanski, nisam siguran. Hitno moramo popraviti demokraciju u Hrvatskoj jer svi moraju imati jednaka prava, a ne samo sinovi i kumovi političara.

D: Sastali ste se i sa Željkom Markić.

Sastao sam se i s Nikolom Grmjom. To su sve naši ljudi i ja ih ne mogu izbjegavati. Nisam se sastao jedino s HDZ-om i SDP-om.

D: Kakvu ulogu u preporodu Hrvatske bi po vama trebala imati Katolička crkva?

Crkva mi daje nadu. Veseli me što u Hrvatskoj u crkvu odlazi velik broj mlađih, puno više nego u Australiji. To je naša jedina nada. Hrvatska bez katoličke crkve nije Hrvatska. Jednako kao i bez mlađih.

D: Javno ste izrazili protest zbog ratifikacije Istanbulske konvencije. Zašto smatrate da ju nismo smjeli potpisati?

Zato što će od toga profitirati isključivo neradnici iz antihrvatskih udruga. To je još jedan fašistički potez naše fašističke vlade koja radi protiv interesa našeg naroda. Milijardu kuna izdvajat ćemo za udruge koje rade protiv Hrvatske. Zapošljavanjem lijenčina i antidomoljuba se ne smanjuje nezaposlenost.

D: Tko najbolje živi u Hrvatskoj?

Udbaši. Njima je i prije bilo dobro, a danas im je još bolje. Nekada su krali tajno, a danas kradu javno.

D: Nedavno ste posjetili Bosnu, Slavoniju i Moslavинu. Čuli smo da vas je putovanje potreslo...

Jako sam se ražalostio kada sam video kako taj ponosan narod živi. Tu veliku tugu sada nosim u sebi. Oni su pridonijeli našoj slobodi i sada su prevareni. Čitao sam da je slavonska zemlja 70-ih bila među najplodnijima i najbogatijima na svijetu. Danas je napuštena. Tim ljudima mora se dati povod i poticaji da ostanu na svojoj zemlji.

D: Najpoznatiji ste zbog svog humanitarnog rada. Što vas motivira?

Ne volim pričati o tome. O pomaganju i o novcu. Smatram da je to suvišno. Ono što radim, ne radim zbog samopromocije. Kada ljudi pomažu drugima zbog vlastite reklame, to je još veće poniženje nemoćima. A nemoćni su u većini slučajeva časniji od onih koji imaju mnogo. Više sam se puta uvjerio u to. Kada je počeo Domovinski rat, u Sydneyju smo organizirali prikupljanje pomoći. Siromašne starice u svojim su rucicima donosile svu svoju uštědevinu da pomognu Hrvatskoj. Ono što sam dao ja i drugi bogatiji, to je bio naš višak. Zar je to ponosno, davati višak? Ponos je davati od srca. Sve što su imali, ti ljudi su dali. Oni koji su puno imali, malo su dali. Neki i ništa. Neki su čak više pojeli i popili na raznim dobrotvornim večerama nego što su poslali Hrvatskoj. To su uglavnom oni koji se reklamiraju kao dobrotvori. Ne smatram se bogatašem. Ono što zaradim, zaradim za sebe i svoju obitelj. Ono što ostane, to podijelim.

D: Mnogi bogati poduzetnici u Hrvatskoj izrabljuju svoje radnike, ne isplaćuju im plaće i bogate se na tudioj nesreći. Ima li toga u Australiji?

To prezirem iz dna duše. Takvi ‘poduzetnici’ su najobičniji banditi. U demokraciji kao što je australska, ako neko poduzeće propadne i ne isplati plaće radnicima dva mjeseca, država im isplati plaće, a onda proda imovinu propale tvrtke i tako se namiri. Radnik je tamo na prvom mjestu. Ovdje je na repu. I sad vas ja pitam, je li to

demokracija? Do kada misle voditi državu tako? Neizmjerno me to žalosti. Narod treba izaći na ulice i reći: dosta je bilo!

D: Zašto vi ne investirate u Hrvatsku?

Iz Jugoslavije nisam otišao za bogatstvom, nego za slobodom. Sloboda je najveće bogatstvo, a u Hrvatskoj ljudi još uvijek nisu slobodni. U Australiji se znam boriti za svoja prava. Ovdje bih se potpuno izgubio. U Hrvatsku ću investirati kada ponovno otvore Goli otok i napune ga lopovima i korumpiranim političarima.

D: Znači, priznajete da je bilo nekih dobrih stvari u Titovom režimu?

(Smijeh) On je tamo slao svoje neistomišljenike. Tamo danas treba poslati sve one koji kradu.

D: Imate li poruku za mlade emigrante koji u velikom broju napuštaju Hrvatsku, baš kao i vi nekad?

Mladi, borite se za svoju slobodu i budućnost, kao što su se za slobodu i budućnost borile generacije prije vas! Borba za vašu slobodu i budućnost vodit će se u domovini, a vaša je domovina Hrvatska!

<https://www.dnevno.hr/vijesti/marko-franovic-australski-milijunas-i-pokrovitelj-desnice-plenkovicева-vlada-je-fasisticka-1151283/>
<https://domovina.info/index.php/2018/04/11/franovic-plenkovicева-vlada-je-fasisticka/>

PODUZETNIK IZ SYDNEYA NUDI 10 MILIJUNA ONOME TKO DOKAŽE KOMUNISTIČKU TVRDNJU O 700.000 ŽRTAVA JASENOVCA

28. ožujka 2019.

Domovina.info

"Kako bih pomogao da se Hrvati i Hrvatska oslobole ove zablude, odlučio sam raspisati javnu nagradu i natječaj: Dajem 10.000.000 kuna, u bilo kojoj valuti koju natjecatelji izaberu, onima ili onome koji dokažu brojku od 700.000 ubijenih u Jasenovcu.", navodi

Poduzetnik iz Sydneya Marko Franović, poznat po svojim humanitarnim i domoljubnim inicijativama, ponudio je u otvorenom pismu objavljenom u iseljeničkom tjedniku 'Domovina' izazov svima onima koji negiraju istraživački rad Igora Vukića i njegovih suradnika, te inzistiraju na brojkama žrtava II. Svjetskog rata koje pripadaju antihrvatskoj propagandi.

„Generacije mladih Hrvata odrastale su s teretom izmišljenog, užasnog, grijeha – pokolja 700.000 Srba u Jasenovcu. Sve do kraja Jugoslavije, u osnovnim su školama djeca na pitanje – koliko je Srba stradalo u NDH – učenici morali odgovoriti da je samo u Jasenovcu pobijeno 700.000 žrtava. Ta se brojka, smiješno i tragično luda, i dalje koristi u Srbiji. Trio četnika – Vučić, Dačić i Vulin – kad god im treba za podizanje mržnje prema Hrvatima, govore da je ubijeno 700.000, od čega 100.000 – djece. Na takvim gadnim izmišljotinama oni podižu mržnju – a kuda četnička mržnja vodi, cijeli je svijet mogao vidjeti prošli tjedna, kad je Australac inspiriran četništвom ubio nevine ljude na Novom Zelandu.

U brojku od nemogućih 700.000 nažalost i dalje vjeruju mnogi „pokorni“ Hrvati, koji su je čuli u školi, a nažalost nikad nisu čitali nove knjige hrvatskih junaka – Iгора Vukića, Josipa Pečarovića, Stjepana Loze i Romana Leljaka. Zato ne znaju kakva je prava istina o Jasenovcu, pa se i dalje stide i sramote samih sebe. Od te laži o genocidnoj prirodi Hrvata i njihovom grijehu – ubojstvu skoro pa milijun ljudi u jednom malom gradiću, zapravo selu na Savi – dolazi ogromna sramota i politička paraliza.

Kako bih pomogao da se Hrvati i Hrvatska oslobole ove zablude, odlučio sam raspisati javnu nagradu i natječaj: Dajem 10.000.000 kuna, u bilo kojoj valuti koju natjecatelji izaberu, onima ili onome koji dokažu brojku od 700.000 ubijenih u Jasenovcu.

Dakle, ne mora se nitko bojati isplate u ustaškim kunama – ako netko dokaže, isplatit će istu nagradu u australskim ili američkim dolarima, ili ako je nekom draže – eurima, ili ako treba u srpskim dinarima. A ako nitko ne dokaže da je 700.000 ubijeno u Jasenovcu i Staroj Gradišci, od čega 100.000 djece, onda ta laž treba zauvijek završiti. Ako ovaj natječaj završi onako kako očekujem, svaki se Hrvat treba zauvijek oslobođiti nametnute sramote. Ako netko sumnja da mogu isplatiti 10 milijuna kuna, lako će provjeriti stanje moje imovine. Natječaj je ovim otvoren.“ – piše Marko Franović, poduzetnik iz Sydneya rođen u Boki Kotorskoj.

<https://www.7dnevno.hr/vijesti/poduzetnik-iz-sydneya-nudi-10-milijuna-onome-tko-dokaze-komunisticku-tvrđnju-o-700-000-zrtava-jasenovca/>

MARKO FRANOVIĆ: PODRŽIMO ISTRAŽIVANJE PRAVE POVIJESTI, RECIMO NE SULUDIM IZJAVAAMA KOJE ĆE AKO NE DJELUJEMO POSTATI KANON!

Oružjem u krvavom ratu uspjeli smo izboriti i ponovno obnoviti svoju državu no još nismo svjesni da je naša i ne znamo s njom upravljati pa često i izgleda da nije naša – nego da je tuđa i da je netko drugi vodi a ne Hrvati.

Svaki Hrvat bi trebao misliti o našim žrtvama od 1941 do 1995. godine i nikada zaboraviti sve one koji su dali život za našu Hrvatsku.

Prvo su pobili inteligenciju i najbolje među nama na Bleiburgu i Križnim putevima a onda i tisuće i tisuće nevinih žena i djece u onom i zadnjem Domovinskom ratu – a ti neprijatelji su uvijek bili i ostali – četnici i partizani. Najveće zlo su nam zapravo napravili naši hrvatski partizani. Danas ih je malo živih ostalo no bilo ih je dosta kada su devedesetih godina uzdignutih glava šetali po Zagrebu i vjerovali su da ova država neće dugo trajati.

Čuo sam jednu priču kada je jedan otočanin(ne želim ovdje spominjati ime tog otočanina i ime tog otoka) ranih devedesetih godina dobio zajam od naše nove države Hrvatske za uzgoj životinja.

Kada ga je jedan njegov prijatelj pitao – kada ćeš ti to i kako vratiti, on mu je odgovorio – a ti stvarno misliš da će ova država dugo trajati. E takvih među nama puno ima – i danas.

Sve zaboravljamo. Ja vjerujem da će Hrvatska trajati vječno, no mnogi znam to ne žele. Oni kojima je dobro bilo u Jugoslaviji, oni koji su sve radili protiv hrvatskog imena, svega što je bilo hrvatsko, njima je onda bilo dobro, a danas je još bolje. Pokrali su iz onog sistema pa su s onim novcem kupili sve ono što je bilo vrijedno u Domovini. Trebamo se sjećati i nikada ne zaboraviti svih naših žrtava.

Posebno se obraćam svima onima koji mogu finansijski poduprijeti fond o istraživanju Jasenovca koji oglašavamo u našim novinama jer to je velika stvar – na dostojanstven i istinit način napokon početi istraživati pravu istinu o svim žrtvama.

Ta zla koja su nam napravili partizanski i četnički zločinci valja jednom zasvagda istražit. U idućem broju naših novina imenovati ćemo sve one koji su već počeli davati novac za ovaj fond. Mi se trebamo ponositi svojom poviješću i onom iz NDH i ovom sadašnjom te jednom zasvagda pravim povijesnim podacima za sve vijeke zatvoriti usta svim našim neprijateljima.

Skandalozne izjave patrijarha Ireneja izrečene u Donjoj Gradini: U Jasenovcu je ubijeno milijun Srba a katolički svećenici bili su ‘rekorderi u zločinu’!

Srbija i dalje nastavlja svoju agitpropovsku propagandističku politiku na onim istim osnovama na kojima to čini već čitavo jedno stoljeće, ne odmaknuvši se niti milimetra od Načertanije i svih drugih velikosrpskih službenih projekata kao što je bila Moljevićeva Homogena Srbija iz 1941. početkom II. svjetskog rata (Stevan Moljević je bio osobni savjetnik ministra obrane i zapovjednika Jugoslavenske vojske od 1941-1945. Draže Mihajlovića) i Memoranduma Srpske Akademije nauka i umjetnosti (SANU) iz 1986. uoči završnog plana realizacije ideje Velike Srbije i genocida nad Hrvatima operativno započetog ratom 1991. godine.

Srpska Pravoslavna Crkva bila je agitpropovski uključena u sva ta događanja, a u 1941. izdala je i odaslala u veliki broj zemalja svijeta Valerijanov memorandum u kojem tvrdi da je već u lipnju 1941. izvršen genocid nad Srbima

Danas 2019., točnije početkom svibnja ove godine, u Donjoj Gradini na drugoj obali Save preko puta Jasenovca obilježeno je sjećanje na žrtve logora Jasenovac, a među uzvanicima su bile najvažnije osobe srpskog političkog i duhovnog života kao premijerka Srbije Ana Brnabić i prvi čovjek Srpske Pravoslavne Crkve Patrijarh Irenej.

Osim njih, skupu su prisustvovali i prvi ljudi Republike Srpske, jednog od dva entiteta u BiH nastalog na genocidu nad Hrvatima i Bošnjacima, na čelu s Miloradom Dodikom i predsjednikom Republike Srpske Željkom Cvijanović. Ujedno je bio prisutan i kompromitirani izraelski povjesničar Gideon Graif, koji se otvoreno i iz tko zna kakvih motiva stavio u službu srpskog agitpropa.

Ono što više ne začuđuje, jer je očito konstanta, su poruke koje dolaze iz jedne crkve koja nosi kršćansko ime – Srpske pravoslavne crkve.

I to poruke koje govori prvi čovjek SPC-a patrijarh Irenej. Dvije skandalozne poruke i laži poslao je u Donjoj Gradini prvi čovjek SPC-a Irenej:

- prva. da je u Jasenovcu ubijeno preko milijun ljudi srpske nacionalnosti i
- druga, da su neki katolički svećenici bili rekorderi u zločinima u Jasenovcu.

Patrijarh Irenej izjavio je u Donjoj Gradini da su zločinu u Jasenovcu sudjelovali i oni koji je trebalo da šire ljubav i čitaju Evandelje (katolički svećenici op.) i da su mnogi od njih okrvavili ruke do lakata, čak bili rekorderi u činjenju zločina, piše rts.rs

Naglasio je da se vapaj djece čuo do samog neba, ali ne do Zagreba i crkvenih predstavnika Katoličke crkve, i to ne što nisu mogli čuti, već nisu željeli, očito aludirajući pri tome na kardinala Stepinca.

“Još se vodi velika diskusija koliki je taj broj. Veoma veliki. Oni najobjektivniji istraživači smatraju da je prešao milijun”, ustvrdio je patrijarh Irenej i tako kao prvi čovjek crkve otvoreno sudjelovao po tko zna koji puta u širenju mitova i laži koji dolaze iz njegovih usta, ali i drugih svećenika Srpske pravoslavne crkve.

No, prema Popisu stanovništva iz 1931. godine na teritoriju koji je obuhvaćao NDH (danas Hrvatska i Bosna i Hercegovina) živjelo je oko 1.660.000 žitelja pravoslavne vjere. Sama Srbija smatra da je iz NDH protjerano ili odseljeno oko 300.000 Srba, pa su prema patrijarhu Ireneju onda NDH su pobijeni gotovo svi Srbi. Međutim, prema

sljedećem popisu stanovništva iz 1948. godine na teritoriju bivše NDH (Hrvatska i Bosna i Hercegovina) živjelo je čak više Srba nego prije rata i to 1.680.000 žitelja.

Na drugoj strani, ukupni broj Hrvata je nakon rata na istom teritoriju manji nego prije rata.

Kako je moguće pobiti preko milijun ljudi u Jasenovcu, protjerati 300.000., pobiti još brojne ljude po drugim logorima, te još tisuće ljudi izginuti u borbama II. svjetskog rata, a da broj stanovnika naraste – ostaje pitanje za patrijarha Ireneja.

<https://domovina.info/index.php/2019/06/25/marko-franovic-podrzimo-istrazivanje-prave-povijesti-recimo-ne-suludim-izjave-koje-ce-ako-ne-djelujemo-postati-kanon/>

FILM “TKO JE SPAŠAVAO ŽIDOVE” PRIKAZAN U SYDNEYU

Pripremio: Petar Mamić

Dokumentarni film u trajanju od pedeset minuta pod imenom – “Tko je spašavao Židove” prikazan je u nedjelju 21. veljače 2016. u velikoj dvorani Hrvatskog kluba “Sydney” u Punchbowlu.

Film inače traje pedeset minuta i zapravo je razgovor koji je snimljen u prosincu 2015. u studiju Laudato TV Katoličke televizije iz Zagreba između svećenika don Damira Stojića i židovske povjesničarke iz Amerike dr. Ester Gitman u kojoj ona govori o svojim saznanjima, tj. kako su Hrvati spašavali Židove, a posebno blagopokojni kardinal Alojzije Stepinac. Nakon tog filma prikazana je i emisija popularna “Bujica” voditelja Velimira Bujaneca iz Zagreba u kojoj je gostovao hrvatski novinar srpskog podrijetla Igor Vukić koji je iznio svoja otkrića u vezi koncentracionog logora “Jasenovac” iz drugog svjetskog rata. Stotinjak prisutnih gostiju koji su prisustvovali besplatnoj projekciji dobili su kao poklon i DVD filma o spašavanju Židova koji su pogledali.

Podsjećamo za sve one koji bi željeli pogledati ovaj film – sljedeće nedjelje -28. veljače film će biti prikazan u hrvatskom klubu “Kralj Tomislav” u 3 sata poslijepodne.

Nakon besplatne projekcije svi prisutni dobiti će kao poklon i DVD sa filmom, a projekcije, izradu filmova i besplatnu podjelu omogućio je gospodin Marko Franović iz Sydneya.

<https://domovina.info/index.php/2016/02/23/film-tko-je-spasavao-zidove-prikazan-u-sydneyu/>

BOKA U SYDNEYU: SVATKO IMA PRAVO NA SVOJU GRUDU ZEMLJE!

9 lis, 2019

Od 19. do 21. rujna u Sydneyu se održala znanstvena konferencija kojom se proslavila 35. obljetnica Zaklade hrvatskih studija na Sveučilištu Macquarie. Sedne strane poštujući važnost Zaklade, a s druge želeći se zahvaliti dugogodišnjem i upornom radu prof. Luke Budaka okupio se veći broj hrvatskih znanstvenika sa gotovo svih hrvatskih Sveučilišta i značajnijih Institutova. Tako je prof. dr. sc. Vanda Babić u Sydneyu predstavljala svoje Zadarsko sveučilište i to s temom Pregled hrvatske kulture Boke te važnost izbornog kolegija Hrvatska kulturna i književna baština Boke kotorske na zadarskoj Kroatistici koja u sebi promovira kako matičnu kuću tako i usko područje hrvatske kulture s kojim se bavi, ali i HKD Napredak Zadar čija je dugogodišnja dopredsjednica. Ujedno je na Sveučilištu predstavljena njezina nova knjiga o Boki te održana posebna Večer Hrvata Boke.

Prof. Babić, mediji prenose da ste Boku predstavili Australcima?

BABIĆ: Pa moglo bi se i tako reći jer se prvi puta na Sveučilištu Macquarie govorilo o hrvatskom kulturnom kodu Boke. Konferencija je okupila znanstvenike iz Australije, ali i iz cijelog svijeta kao i iz svih sveučilišnih centara u Hrvatskoj tako da je to bila prilika pokazati im hrvatski biser, Boku u svojoj posebnosti, ali i Crnu Goru na svom putu prema Europskoj uniji. Prvi puta se dokumentirano i jasno govorilo o položaju Hrvata u Boki kotorskoj za vrijeme Domovinskog rata što je malo poznato, ali važno. Naša hrvatska zajednica u Australiji me je oduševila i sretna sam što sam imala priliku upoznati ih osobno i predstaviti im Boku kao vrijedan mozaik hrvatske kulture u Crnoj Gori.

Foto: Dražen Zetić

Tema Vam problematizira kolegij koji od 2011. predajete kao izborni i preko kojeg promičete hrvatsku kulturni kod Boke, crnogorsko-hrvatska kulturološka preplitanja no i suvremeno stanje i situaciju u pogledu kulturološke slike prostora.

BABIĆ: Jako važnim gotovo krucijalnim držim prenošenje priče o Boki kotorskoj, zaljevu svetaca i hrvatske kulture. Samo na taj način naša kultura neće ostati nijema unutar kamenih palaca, marijanskih svetišta, uskih ulica i knjižnica. Iako, ma koliko se trudili nitko nikome ne može oduzeti identitet otisnut u zemlji praoata važnije od svih svojih knjiga smatram održavanje kolegija i promicanje znanja mladim ljudima. Vrhunac doživljaja smatram putovanje u Boku gdje nakon odslušanih predavanja održanih seminara studenti imaju priliku doživjeti sve ono o čemu su učili iz knjiga. Na tom putu osim Boke kotorske je obvezatno Cetinje, crnogorska prijestolnica i u tom suzvručju kultura svi se vraćamo doma obogaćeni spoznajom vlastitosti, ali i boljim poznavanjem onog drugog i drugačijeg, prijateljskog i bliskog u čuvanju kultura o kojima skrbe dvije države.

Jeste li se susreli i s Hrvatima iz Boke. Ima li ih tamo i koliko?

BABIĆ: O, da. Nema nas puno, ali u Sydneyu više od 57 godina živi Marko Franović, jedan od najvećih dobrotvora i domoljuba koji je na razne načine pomagao Hrvatsku kada je najviše trebalo, a to čini danas prema osobnoj procjeni. Susret s njim mi je značio puno. Prvo, jezik kojim on govori danas se malo i rijetko može čut na ulicama Boke. Njime je govorila moja baka, a on ga je zadržao i svaka njegova riječ me je vratila u djetinjstvo i oživjela moje stare i drage. Drugo taj čovjek zrcali sve ono što Hrvat Boke jest. Skromnost, radišnost, tvrdoglavost. I ranjivost. Skrivena, ali sveprisutna. Dobrota u je u svakom pokretu. A, iako je prešao sedamdeset i petu, žvelat je, znači okretan i brz i svaki dan disciplinirano djelatan. Njemu sam posvetila večer Hrvata Boke jer nas je svih zadužio i to onda kada su mnogi bježali glavom bez obzira ili naprsto živjeli daleko od užasa rata iz kojeg smo izašli kao pobjednici i satkali ovu našu Hrvatsku. Drugi razlog je što sam ponukana mnogim tragovima naših Hrvata Boke poput Marka Franovića ili Viktora Vide ţeljela osjetiti kako je to biti daleko do svoje Domovine. I to ne svojom voljom. Doduše, svojom sam voljom došla u Sydney no uspjela sam osjetiti tu daljinu, taj neopisiv osjećaj straha i nemoći koji traje kratko, ali je snažan i ostavlja brazdu koju kad god je dotaknete možete osvijestiti važnost naše dijaspore, njihovu žrtvu, njihov napor da pomognu. I ovo nije patetika. Naprsto ti ljudi iz ma kojih razloga su otišli sa svog kućnog praga, nose ga sa sobom i žive ga bez obzira što ih dijeli ocean, kilometri ničega. I onaj tko to osjeti zna i ne postavlja pitanja zašto ni treba li dijaspora ovo ili ono. Naprsto zna, svi oni imaju pravo na grudu svoje zemlje. I treće, baš njima sam željela pokazati Zaljev koji svatko od nas Hrvata ma od kuda bili trebamo posjetiti, hodočastiti najjužnijim marijanskim svetištima Crkve u Hrvata i najstarijom romaničkom katedralom koja je starija od otkrića Amerike. Moja je misija govoriti i širiti istinu i znanje, a što će svatko do toga baštiniti ostaje na pojedincu.

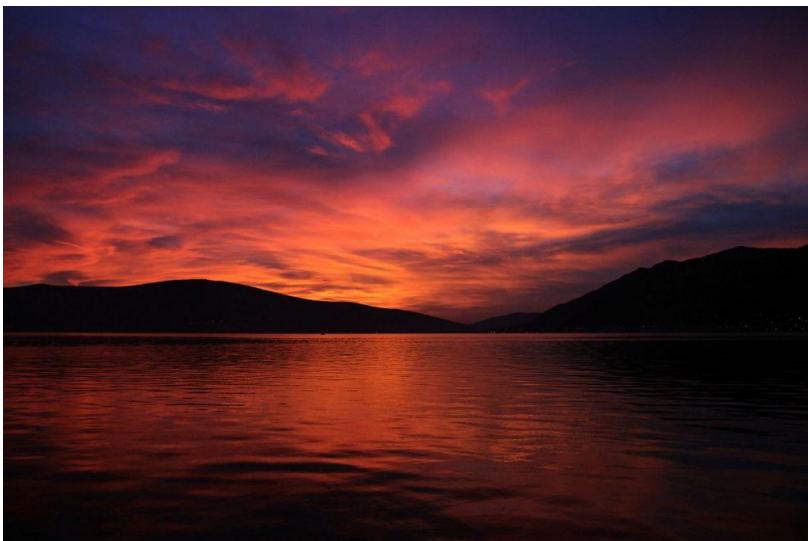

Foto: Dražen Zetić

Za Vas kažu da ste prijatelj i pobornik crnogorske države kao i autokefalne Crnogorske pravoslavne crkve.

BABIĆ: Jesam. Dovoljno sam stara da znam kako je i što se događalo u Jugoslaviji, što za Domovinskog rata, a što od 2006. kada je Crna Gora vratila samostalnost. Svaki moj korak ide u suglasju očuvanja hrvatske kulture i Hrvata Boke unutar Crne Gore koja je na par koraka od ulaska u Europsku uniju. Na tom putu držim da sam transparentna kako u nedvojbenosti nekih pitanja tako i u pokušajima skretanja s puta korektnosti koja su gotovo uvijek produkt onih koji ne podržavaju ovaku Crnu Goru, a Hrvate ni ne priznaju, a nekmoli da o njima brinu tako da kada govorimo o tim pitanjima treba imati puno spoznaja, znanja, hrabrosti, ali i ludosti što kad je ljubav u pitanju je neizostavno. A Boka je moja ljubav koju rado dijem s onima koji imaju pjeteta prema njezinoj posebnosti, ljepoti i veličanstvenosti. Crnogorska pravoslavna crkva je nešto sasvim naravno ako znamo da je Pravoslavna crkva nacionalna i u vjerničkom smislu ne vidim nikakve štete. No, političkim okom gledano druga je i duga priča...

Autor: Dražen Zetić

Članica ste i HKD Napredak Kotor, dopredsjednica ste HKD Napredak Zadar, jeste li u Sydneyu pronašli Napretkovce?

BABIĆ: Povijest Napretka u Boki je duga i značajna i uvijek sam na raspolaganju kako Napretku tako i svima koji u Crnoj Gori njeguju svoj osobni nacionalni kod. U Sydneyu nisam tražila Napretkovce, ali sam pronašla ljude koji imaju slična načela i da su neka druga vremena sigurna sam da bismo mogli i tamo oživjeti jednu našu podružnicu. Nažalost, sada je vrijeme kada Napredak treba održati kulturnim gigantom, oživjeti ga u Hrvatskoj i ne dopustiti pad na razinu folklornog društva. Nadam se da se to neće dogoditi i da će nova uprava na čelu s mladim predsjednikom znati izvući najbolje iz prošlosti i krenuti dalje hrabro ka novim izazovima. Nije lako nastaviti putem prof. Franje Topića koji je kamen po kamen gradio Društvo no svako vrijeme traži svoje. Ostaje sačuvati izgrađeno u cjelini. Možda negdje treba i rušiti no svako vrijeme traži svoje načine. Ako je gledati po širini i kvaliteti rada mostarske Glavne podružnice imamo moderan i snažan Napredak, no kada osnažimo Napretkove udruge u Hrvatskoj onda tek možemo dalje. Ili se

zadovoljiti granicama Bosne i Hercegovine iz kojih je HKD Napredak davno izašao svojim kulturnim programom i djelovanjem.

I za kraj, jesu li vas australski Hrvati nečemu naučili?

BABIĆ: Svaki dan naučimo nešto novo. Hvala Bogu da je tako. Podebljali su mi slova onom što su me naučili moji Hrvati Boke ili Hrvati Bosne i Hercegovine. A to je, svaki čovjek ima pravo na svoju grudu zemlje. I kada se usudimo prozivati, osuđivati ili zbrajati ne smijemo zaboraviti kako i oni tamo daleko i ovi tu blizu ali iza granice imaju pravo na svoj komadić vlastitosti. I tu staje svaki razgovor.

Razgovarao: Miroslav Landeka

HRVATSKA SE NAKON IZGUBLJENE ARBITRAŽE MORA ISPRIČATI MAĐARSKOJ

Piše: **MARKO FRANOVIĆ**

Kao poduzetnik sa dugogodišnjim iskustvom, ali i poznavatelj političkog sustava jedne uređene države – Australije, moram priznati da sam neugodno iznenaden potezima hrvatske Vlade usmjerenim ka nacionalizacije INA-e. Prema toj naftnoj kompaniji hrvatska javnost, potaknuta medijima, ima nerealan odnos. Taj nerealan odnos je, nažalost, izgleda preuzeo i novi premijer Andrej Plenković, koji se usprkos tome što osobno nema veze sa pogrešnim postupcima iz prošlosti INA-e – upušta u to da problem i hrvatsku sramotu još poveća umjesto da je razriješi.

O načinu na koji su prodani udjeli u INA-i ne treba trošiti riječi. Hrvatski se mediji i političari prave da o tome sve znaju, iako ne znaju puno, a možda i ništa. Ono što je sigurno je to da je arbitražni sud pokazao da su ugovori o kupnji pravno valjani. Ja osobno mislim da do te nesretne arbitraže nije trebalo niti doći. Zašto? Zato što se država ne treba baviti businessom, već infrastrukturom i područjem od općeg dobra, kao što su navodnjavanje, putevi, željeznice, i tako dalje. Kad je riječ o čistom businessu, utakmici između poduzetnika, a u to sigurno pripada i istraživanje i prodaja nafte, država je loš gospodar. To je i pokazala sudbina kompanije INA na kraju devedesetih i početku 2000-ih godina. Kao što je napisao jedan novinar, cijela je INA, kao i nažalost sva velika državna poduzeća u Hrvatskoj, bila bankomat iz kojeg su političari uzimali novac kako god im je bilo drago. Zato je, iako je imala povoljan položaj na tržištu, bila u gubitcima, pa u prvoj prodaji za nju nije plaćeno puno novca.

Vraćati INA-u u vlasništvo države, i to svojevrsnom nacionalizacijom koja će nas sigurno posvađati sa jedinom susjednom državom koja nam je pomagala u Domovinskom ratu – a to je Mađarska, nije ništa drugo nego ludilo. Jasno mi je zašto se time

bave SDP i HNS, ali mi nije jasno zašto mlad čovjek kao što je Andrej Plenković pristaje na takve pogrešne savjete i upute. Po mom mišljenju, i INA-u i HEP treba prodati privatnom vlasniku, a država treba razmišljati kako će navodniti Slavoniju, izgraditi Pelješki most, popraviti i modernizirati željeznice koje su u sramotnom stanju.

Ako bi se INA-u nacionaliziralo, to bi bila loša poruka svim stranim investitorima za idućih 10, 20 godina. Misli li doista Plenković da neki strani investitor koji bi odlučio uložiti milijarde u Hrvatsku, ne bi prije toga doznao kako su prošli Madari – koji su važećim ugovorima sa tri hrvatske Vlade kupili dionice, a onda je državnom odlukom došlo do povrata imovine i to po cijeni koju želi odrediti država? Kad sam čuo da Plenković želi zaposliti konzultante koji će odrediti „koliko vrijedi“ MOL-ov dio dionica INA-e, nisam mogao vjerovati svojim ušima. Ako su ugovori o kupnji važeći, onda vlasnik određuje cijenu, a to može biti 1,2 ili 100, onako kako vlasnik misli. Ako se vlasniku ukida pravo vlasništva, onda nismo u kapitalizmu, nego u komunizmu, a onda se Hrvatskoj može smilovati samo Dragi Bog. Narušavanjem principa vlasništva daje se snažna poruka svim kapitalistima i investitorima: Ne dolazite u Hrvatsku, ako Boga znate! Zato je nacionalizacije ine trostruko štetna: dala bi Hrvatsku na loš glas, dala bi političarima igračku koju mogu do kraja isisati od svog novca, a uvrijedila bi prijateljske Madare. Protiv Madarske se u hrvatskim medijima vodi prava kampanja, a ne smijemo zaboraviti da bi bez njih teško dobili Domovinski rat. Oni su jedini omogućavali naoružavanje Hrvatske, te prihvatali velik broj izbjeglica i čak omogućili Hrvatskoj vojsci da prođe preko njihovog teritorija i uđe u okupiranu Baranju sa druge strane. Sve je ovo još važnije u situaciji u kojoj Hrvatskoj opet prijeti rat, sa strane Srbije i Srba u Bosni, a na Slovence se kao i prošli put nažalost ne može računati.

Zato savjetujem premijeru Andreju Plenkoviću da se ostavi dosadašnje sramote i postupaka iz prošlosti privatizacije tvrtke INA, te da se kao mlad čovjek bavi budućnošću općeg interesa. A to je, kad se radi o državi, infrastruktura i poljoprivreda. Sve velike kompanije koje su još u vlasništvu države treba prodati, jer se političari ne mogu igrati poduzetnika. To važi za INA-u ali i za HEP. Nacionalizacijom INA-e se može dobiti pljesak neupućene publike, ali se time stavljaju Hrvatskoj željezni okovi – jer će svi znati da se kod nas ne poštuje privatno vlasništvo niti ugovori. To nažalost već

znaju naši građani, koji se iseljavaju jer ne žele živjeti u bezakonju, i time tužno ugrožavaju sam opstanak Hrvatske.

<https://domovina.info/index.php/2017/02/03/marko-franovic-hrvatska-se-nakon-izgubljene-arbitraze-mora-ispricati-madarskoj/>

**STIPO MLINARIĆ: ‘ČAST MI JE BILA
UPOZNATI MARKA FRANOVIĆA KOJI ŽIVI
TISUĆAMA KILOMETARA OD VUKOVARA,
A VOLI GA VIŠE NEGO MNOGI KOJI ŽIVE U
HRVATSKOJ’**

Stipo Mlinarić

-
23.. travnja 2019.

Prije desetak dana na mobitel me nazvao rektor Katoličkog sveučilišta Željko Tanjić s molbom ako mogu da u velikom tjednu 17. travnja odvedem našeg australskog iseljenika gospodina Marka Franovića u posjet Vukovaru na jedan dan. Naravno, ja sam na to pristao jer mi je uvijek drago ako nekog mogu odvesti i pokazati mu grad heroja i mučenika.

> Hrvatski iseljenik i australski milijunaš Franović koji ulaže u Hrvatsku: ‘Hrvati i dalje žive u Titovom strahu’

Nakon par dana zove me iz daleke Australije pater Ivan Ike Mandurić s istom molbom da gospodina Franovića provedem po Vukovaru. Rekli su mi da gospodin Marko ima 78 godina pa si pokušavam napraviti plan gdje da ga dovedem da ne mora puno pješaćiti s obzirom na njegove godine. Kakva greška s moje strane. Kada sam ga upoznao to jutro 17.4. u 6:30 sati u predvorju hotela Dubrovnik sav moj plan koji sam imao pada u vodu vidjevši čovjeka vitalnog, brzog i energičnog. Sve suprotno od mojih očekivanja. Inzistira da doručkujemo zajedno prije puta i svega nakon par minuta imam osjećaj kao da toga energičnog čovjeka poznajem godinama. Teško na mene netko može ostaviti dojam u par minuta ali Marko to čini samim rukovanjem i upoznavanjem. Čvrsti stisak ruke, pogled direkstan u oci i osmijeh koji govori puno.

Jednostavan, direktni i komunikativan sve osobine koje volim kod ljudi. Njegove godine mu nikada ne bih dao niti izgledom niti pokretima, a pogotovo svojom ogromnom energijom koju posjeduje i bistrinom uma. Za doručkom mi govori da je rođen u Boki Kotorskoj i da je morao 70-ih godina bježati iz tamnice zvane Jugoslavija. Uvijek je znao da je Hrvat i to nije krio niti u komunističkom režimu. Sve svoje bogatstvo stekao je svojim poštenim radom sa svojom bracom, a došli su kao siromašni emigranti. Puno je tu trebalo znoja, truda i odricanja da bi stvorio ovo što sada ima.

Ne govori ništa o svojem bogatstvu niti je to spomenuo cijelim putem za Vukovar. Imao je i osobnu tragediju gdje mu sin umire u cvijetu mladosti, a nakon par godina od tuge i njegova supruga. Ovako bih ga ja opisao iako se on vjerojatno iz svoje skromnosti ne bi složio sa mnom. **Marko Franović je milijunaš s dušom i srcem.** Sitnog rasta, a hrvatsko srce koje u njemu kuca za svojom voljenom domovinom Hrvatskom veće je od vukovarskog vodotornja. Veliki čovjek koji nije htio, a nije niti mogao sakriti suze kada smo ušli u hangar na Ovčari i u podrum vukovarske bolnice. Te njegove suze prolivene na zemlju koja je hrvatskom krvlju natopljena puno govore o njemu i o njegovom osjećaju za domovinu.

Siguran sam da ni od jednoga našega hrvatskog tajkuna i milijunaša nije niti jedna suza potekla u Vukovaru kao niti od naših političara. Oni bi da mogu još i probali zaraditi na napačenom gradu.

Siguran sam u svoj dojam da je netko Marku Franoviću rekao tijekom boravka u Vukovaru da može vratiti hrvatske žrtve da bi dao sve svoje bogatstvo u novcima i da bi to sigurno učinio i vratio se u Australiju kako je i došao prije mnogo godina.

Siguran sam da ne bi dvojio niti jedne sekunde. To se na njegovom licu moglo pročitati cijelo vrijeme dok smo hodali po herojskome gradu. Imali smo malo vremena jer Marko je taj isti dan imao sastanak u 17:30 sati u hotelu Dubrovnik u Zagrebu tako da smo morali ubrzati naš obilazak grada. **Inzistirao je prije nego što smo došli u sam grad da ga odvedem na grob vukovarske heroine Kate Šoljić i na grob Blage Zadre.** S njegovom energijom uspjeli

smo sve obići i zapaliti svijeće gdje god je on naumio i položiti vijence na Ovčaru i memorijalno groblje.

Sve što me je pitao oko rata, borbe, logora znao sam mu odgovoriti, ali kada me počeo ispitivati njegov poduzetnički duh nisam imao odgovore. Pitao me je koliko se posto navodnjava slavonska ravnica? Ja sam otprilike rekao 5% iako nisam bio siguran u to. Njegov kratak i jasan odgovor je bio: "Katastrofa". Pitao me je za ogromni kompleks kombinata Borovo koji je i danas 70% uništen, a leži na velikoj europskoj rijeci Dunavu. Kada je čuo da radi samo 700-800 radnika isto je samo vrtio glavom u nevjerici.

Postalo mi je tada kristalno jasno zašto naši političari u ovih 28 godina hrvatske države ne žele da takvi ljudi se vrate i ulože svoj kapital u svoju domovinu. Vrlo jednostavno jer bi nakon par godina njihovog poštenog rada narod video tko su pravi, a tko lažni "proroci". Zato naši političari njih obilaze po dalekim zemljama i traže njihov novac ali da se oni nikada ne vrate u svoju domovinu. Nakon povratka u Zagreb više sam ja bio umoran nego gospodin Marko Franović. Toliko o godinama. Bila mi je stvarno izuzetna čast što sam imao prigodu tako jednom životopisnom čovjeku pokazati najveće stratište u Domovinskom ratu. U puno stvari smo se kroz razgovor složili, da je rukopis zločina isti kao iz Drugog svjetskog rata. Isti zločinci, ista zločinačka crvena zvijezda petokraka, isti ciljevi i nažalost isto ranjenici kao i u Drugom svjetskom ratu.

Puno je znao o našoj teškoj povijesti iz Drugog svjetskog rata tako da smo mogli usporediti i povuci paralelu između tih zločina. Moram za njega još reci što mi se usjeklo u srce da nikada nije htio otvoriti firmu u Hrvatskoj da mu ne bi netko rekao da je došao zaradivati na svom hrvatskom narodu. Sve njegove firme su u dalekoj Australiji i tamo zarađuje poštено u građevini svoj novac i rado donira za svoju domovinu, a ništa od nje ne traži. Zahvalujem na tome danu Tomislavu Rukavini koji nas je vozio iz Zagreba u Vukovar i Vladimиру Milinoviću koji je isto išao s nama i slikao naš posjet u Vukovaru.

Gospodinu Marku Franoviću želim Božji blagoslov za njega i njegovu obitelj i bila mi je čast da sam upoznao čovjeka koji živi tisućama kilometara od grada Vukovara, a voli ga više nego mnogi koji žive u Hrvatskoj.

HRVATSKI ISELJENIK I AUSTRALSKI MILIJUNAŠ FRANOVIĆ KOJI ULAŽE U HRVATSKU: 'HRVATI I DALJE ŽIVE U TITOVOJ STRAHU'

Mia Mitrović

19. travnja 2019

Foto: Stipo Mlinarić

Marko Franović australski je milijunaš i hrvatski domoljub koji je obilno ulagao u Hrvatsku

Buntovnik, ali s razlogom. Tako oni koji ga vole i poštuju opisuju Marka Franovića, australskog milijunaša i jednog od najvećih

pokrovitelja borbe za hrvatsku samostalnost. Franović je skroman i samozatajan čovjek za kojeg kada ga upoznate nikada ne biste rekli da se njegovo bogatstvo procjenjuje u milijunima australskih dolara. Svojim ponašanjem i izgledom on sam to ničim ne odaje. Baš suprotno, kad god stigne izražava svoj prijezir prema luksuzu i rasipničkom načinu života, piše Mia Mitrović za 100 posto u uvodu intervjeta kojega djelomice prenosi

Bilo mu je samo 18 kada je zbog neslaganja s komunističkim režimom pobjegao u Australiju. Baš kao i većina hrvatskih emigranata Franović je krenuo od nule, a u dalekom je svijetu radio sve moguće poslove. Mukotrpan rad mu se isplatio i danas u Australiji slovi za jedno od najmoćnijih imena građevinskog biznisa. Njegove dvije najveće kompanije ‘Cro Developments’ i ‘Boka Aluminium Windows’ već desetljećima posluju u konstantnom plusu, a ono što zaradi Franović koristi kako bi pomogao domovini.

Razočaran politikom

Prvo je financirao kupnju oružja kojim je Hrvatska izborila samostalnost, a potom donirao humanitarne i braniteljske udruge te ulagao u stranke hrvatske desnice. Najviše je dao HDZ-u iz kojega se razočaran ispisao 2016. nakon što je pala vlada Tihomira Oreškovića. U hrvatsku je politiku danas duboko razočaran.

Iako je skriveni protagonist hrvatske politike od ranih devedesetih i jedna od ključnih figura hrvatske emigracije, za medije govori nerado. Ne voli se fotografirati i eksponirati, kaže, no za portal 100 posto pristao je porazgovarati o svom trnovitom putu hrvatskog iseljenika, političarima koje je izdašno financirao te svojim planovima za poboljšanje života u Hrvatskoj.

S Franovićem su se sa 100 posto sastali u foajeu hotela Dubrovnik. Dočekao nas je odjeven u majicu s HOS-ovim grbom što je u skladu s njegovim imidžem ‘najkontroverznijeg hrvatskog iseljenika’.

„Prozvali su me kontroverznim zato što uvijek kažem ono što mislim. Je li to kontroverzno ili ne, ne znam. Hrvat sam koji ne investira u Hrvatsku već za Hrvatsku. Od Hrvatske ne živim, već od svog rada u dalekoj Australiji“, govori nam Franović, Hrvat koji se rodio u siromašnoj obitelji u Boki Kotorskoj.

Lažni dobrovrtori

Kada smo ga upitali o njegovom dobrovornom radu, Franović nije bio toliko razgovorljiv i pokušao je promijeniti temu.

„Ne volim pričati o tome. O pomaganju i o novcu. Smatram da je to suvišno. Ono što radim, ne radim zbog samopromocije. (...) **Kada je počeo Domovinski rat, u Sydneyju smo organizirali prikupljanje pomoći.** Siromašne starice u svojim su rupcima donosile svu svoju uštědevinu da pomognu Hrvatskoj. Ono što sam dao ja i drugi bogatiji, to je bio naš višak. Zar je to ponosno, davati višak? Ponos je davati od srca. Sve što su imali, ti ljudi su dali. Oni koji su puno imali, malo su dali. Neki i ništa. Neki su čak više pojeli i popili na raznim dobrovornim večerama nego što su poslali Hrvatskoj. To su uglavnom oni koji se reklamiraju kao dobrovrtori“, otvorio se ipak jedan od najvećih australskih donatora.

„Živim skromno. Ne pijem, ne kockam, ne pušim pa mi ostane viška od mog rada i taj višak dajem za ono što mislim da je za našu Hrvatsku potrebno“; dodao je, a na pitanje o iznosu novca koji je dao domovini unazad tridesetak godina nije htio odgovoriti.

„Kada bih vam to rekao zvučalo bi kao ogromna laž i nitko mi ne bi vjerovao. Moja tajnica zna cifru, a znala ju je i moja pokojna žena. Neću vam reći koliko, ali mislim da sam dao dovoljno. Mogao sam i više“ zagonetan je Franović koji je borbu za hrvatsku samostalnost počeo financirati 1988.

Na ispitivanju kod Udbe

Franović je također ispričao kako je zbog te njegove djelatnosti jedan njegov prijatelj imao problema s UDB-om. “On se vratio kući u Boku gdje su ga uhapsili jer je bio u podvodnom ribolovu odveć blizu vojne luke. Šef Udbe ga je tada ispitivao o meni i donacijama” – rekao je Franović.

„Prvi novac za obranu Hrvatske iz Australije je stigao od nas, braće Franović. Nismo stavljali svoja imena, osobito u početku jer nismo htjeli da naša obitelj i rodbina u Boki Kotorskoj zbog toga ima problema. Potpisivali smo se kao IBM što je skraćeno od Ivo, Božo i Marko. U početku smo novac davali zajedno. Sada dajem samo svoj novac, ne onaj od kompanije“, priča Franović te naglašava kako nije samo on financirao borbu za samostalnost i kupnju oružja.

Franović je također otkrio zašto je prestao novčano pomagati neke stvari.

„Novčano sam pomagao brojne stvari u Hrvatskoj, no vidim da nema rezultata pa sam prestao.“ – kaže.

Isitće kako je najviše novca dao Ivu Sanaderu, u kojega se kasnije potpuno razočarao.

“Sve moje greške su škola pa tako i ova. Dao sam mu oko 100 000 australskih dolara. Sjećate se onih njegovih jamstava u kampanji? (...) Kada me netko izigra, ja ga zauvijek izbrišem”.

Franović je HDZ prestao financijski pomagati 2016., **nakon pada Oreškovićeve Vlade**, kada se i ispisao iz HDZ-a.

Financirao je predsjedničku kampanju Miroslava Tuđmana 2009. te kampanju aktualne predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović.

„Ovu zemlju već dugo vremena ne vode pametni, već oni koji kimaju glavom i govore yess, ministre. Hrvatsku mora voditi stranka koja je prohrvatska, a takvih je u zemlji sve manje“, smatra Franović.

Zbog kojeg se političara htio odreći hrvatskog državljanstva

Posebno se obrušio na zagrebačkog gradonačelnika Milana Bandića. „Lako je tako voditi grad i rušiti sve što je domovinsko. Zagreb je prije nekoliko godina bio u deficitu oko sedam i pol milijardi kuna. Danas je brojka mnogo veća. Bandić gradnjom fontana i popravljanjem Titovih spomenika kupuje glasove birača dok grad propada“, ljut je australski poduzetnik na zagrebačkog gradonačelnika.

Kao idealnog predsjednika Hrvatske vidi **Andriju Hebranga**, a kao premjerku **Ružu Tomašić**.

Istiće kako se, kada je za predsjednika izabran Ivo Josipović, zaputio u hrvatski konzulat kako bi se odrekao hrvatskog državljanstva. U povijesti hrvatske emigracije 20. i 21. stoljeća to još nitko nije zatražio i nisu imali formulare pa je ipak odustao od svog nauma.

Predsjednicu bi bolje savjetovala starica iz Like

Govorio je i o svom razočaranju predsjednicom Kolindom Grabar-Kitarović.

„Podržavao sam predsjednicu, ali napravila je nekoliko neviđenih gluposti. Najveća od njih je posjet Vučića Hrvatskoj. Predsjednica

ima loše savjetnike pa sam joj jednom prilikom rekao da bi joj bilo bolje da je uzela neku staricu iz Like za savjetnicu. Ona bi ju puno bolje savjetovala nego svi njeni savjetnici zajedno. Kada je bila u Australiji, trebao sam sjediti kraj nje, ali sam poslao svog unuka jer se ne volim slikavati. Došla me pozdraviti pa sam joj rekao da sam ponosan na nju, ali da sam izgubio dio povjerenja nakon Vučića. Ne ostajem nikome dužan ni u novcu ni u riječima“, ispričao nam je detalje svog odnosa s predsjednicom za koju će, priznaje, ponovno glasati ako ne bude bilo boljeg kandidata.

„Njihovi potomci trebaju znati što su radili. **Mi i dalje živimo u Titovom strahu.** Još uvijek ga osjećamo“, pomalo je zlokoban naš sugovornik koji smatra da je osim Titovog nasljeda veliki neprijatelj Hrvatske i Njemačka.

O otežanom glasovanju Hrvata u Australiji

Podržava pravo glasa hrvatskoj dijaspori.

„Smatram da bi svatko tko se osjeća Hrvatom trebao imati pravo glasa bez obzira gdje živi. No, u Australiji na hrvatske izbore izlazi sve manje ljudi. Prvih godina nakon samostalnosti, moglo se glasati na više mjesta diljem Sydneyja. Danas se u Sydneyju glasa samo na jednoj lokaciji. Očekuje se da ljudi na biralište dođu s velikih udaljenosti. Naši ljudi uglavnom ne žive u gradu. Njima je doći u veliki grad poput Sydneyja veliko opterećenje jer nisu naučeni na promet velegrada. Meni se čini da je to tako planirano da bi se važnost dijaspore umanjila“, govori Franović.

„Prije nego što je Račan došao na vlast, dijaspora je mogla glasati na puno mjesta. On je to ukinuo i uveo da možemo glasati samo u konzulatu. I ne samo to, svaki put kada se glasa trebamo ispunuti nekakav papir za ponovnu registraciju. Kakva je to sramota? Ako ste jednom glasali, dovoljno je da dođete s putovnicom ili osobnom kartom i da glasate. Jednom sam se zaboravio registrirati pa su mi rekli da nisam na popisu. Ni moj prijatelj svećenik zbog toga nije mogao glasati, a nisu dali ni čovjeku u invalidskim kolicima. Zamislite vi tu ‘demokraciju’! To je fašizam i mafijaški posao, a ne demokracija“, govori Franović koji je u Australiju emigrirao kao jedva punoljetni mladić.

Hrvat iz Boke, protivio se komunizmu i crnogorskoj okupaciji Boke

„Na molu u Tivtu, u blizini vojne luke, vojnici su me pitali ‘kako je, mali Franović’. Odgovorio sam im ‘katastrofa. Čekam oslobođenje Boke od okupacije koju je provela Crna Gora’. Zahvaljujući Titu, Boka je postala crnogorsko primorje i nisam se mogao pomiriti s tim. Nisam, kao neki, postao Hrvat ’90. ili ’91. Hrvat sam otkako postojim i zbog toga sam dva puta završio na sudu. Prvi puta sa 16 i tog sam puta oslobođen. Kada sam došao na sud zbog svojih riječi, pitali su me gdje mi je odvjetnik. Rekao sam sucu da mi ne treba. Kako sam u školi bio pristojan, dobar i ugledan učenik, sudac je rekao da me ne može osuditi“, prisjeća se.

Ni dvije godine kasnije, ranih šezdesetih odlučio se na bijeg iz zemlje.

„Pobjegao sam s djevojkom četiri godine starijom od mene. Ulovili su nas na granici u Kopru i pronašli adresu svećenika koji mi je u Italiji trebao pomoći da se ukrcam na brod za Australiju. Zatvorili su nas u Kopru i tada mi je ta djevojka predložila da se oženimo, a ja sam pristao“, kaže nam Franović kojemu je suputnica na putu za Australiju na koncu postala i životnom partnericom.

Po dolasku u Australiju živio u hostelu s ostalim emigrantima iz ruralnih krajeva Europe

„Bilo je i naših koji nisu znali pisati. Kada neki kažu ‘ta nepismena dijaspora’ ja se time ponosim jer nije ispravno kada oni koji nikada nisu držali alat u ruci ili išta radili, tako govore“, pomalo je ogorčen na oni koji ne razumiju što su sve prošli hrvatski emigranti.

Opisuje kako su njegovi početci u Australiji bili teški.

„Gradio sam kuće i postavljaо prozore. Vozio viljuškar i kamion, a potom s braćom osnovao kompaniju za ugradnju prozora. Radili smo oko sto sati na tjedan. Nije bilo druge. Kada sam kupio prvu kuću, supruga i ja imali smo samo krevet i ormar. Kupili smo ih povoljno u dućanu koji je bio oštećen u požaru. Umjesto stola koristili smo kašetu za banane koju smo prekrili krpom. Nismo imali ni hladnjak, ni stolice, niti televiziju jer se nisam htio nikome zaduživati, a toga se držim i danas“, opisuje svoje skromne početke australski milijunaš kojemu se negdje u to vrijeme rodio prvi od dvojice sinova.

Franović se iznenadio kada mu je rečeno da je u posljednjih godinu dana Hrvatska dobila 500 novih milijunaša.

„To nisu milijunaši nego lopovi, mafijaši. Milijunašem se ne postaje preko noći“, smatra Franović te za kraj otkriva zašto usprkos tome što svoj novac donira Hrvatskoj u našu zemlju nikada ne bi investirao kao biznismen:

„Iz Jugoslavije nisam otisao za bogatstvom, nego za slobodom. Sloboda je najveće bogatstvo, a u Hrvatskoj ljudi još uvijek nisu slobodni.“

Izvor: narod.hr/100posto.hr

<https://narod.hr/hrvatska/hrvatski-iseljenik-i-australski-milijunas-franovic-koji-ulaze-u-hrvatsku-hrvati-i-dalje-zive-u-titovom-strahu>

GENERAL ŽELJKO GLASNOVIĆ DAO POTPORU INICIJATIVI ZA “HRVATSKU ŠESTORKU”

General hrvatske vojske i HVO-a Željko Glasnović dao je podršku organizatorima prikupljanja potpisa za „Hrvatsku šestorku“ u nedjelju, 27.10.2019. u Hrvatskom klubu „Sydney“ gdje ga je u ime organizatora pozdravio i sa detaljima inicijative upoznao gospodin Marko Franović koji je sa svojim suradnicima tamo prikupljao potpise za „Hrvatsku šestorku“.

<https://domovina.info/index.php/2019/10/27/general-zeljko-glasnovic-dao-potporu-inicijativi-za-hrvatsku-sestorku/>

HRVATSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE POZVALO NA MOLITVU ZA MARKA FRANOVIĆA

Hrvatsko katoličko sveučilište (Universitas Studiorum Catholica Croatica) pozvalo je nedavno na molitvu za našeg izdavača Marka Franovića koji je u teškom zdravstvenom stanju zbog zaraze s koronavirusom.

“Večeras u vaše molitve preporučimo našeg velikog dobročinitelja Marka Franovića iz Australije koji je u teškom zdravstvenom stanju zbog zaraze s koronavirusom.

Zahvaljujući njegovoj dobroti osnovan je stipendijski fond “Marko Franović” za naše studente, a i finansijski je podupirao mnoge druge za naše Sveučilište važne projekte. Molimo Gospodina za njegovo ozdravljenje!”

Pridružujemo se u svakodnevnoj molitvi i zahvaljujemo!

HVALA ZA VAŠE MOLITVE – MARKO FRANOVIĆ

Marko Franović iz Sydneysa nakon dva mjeseca bolesti uzrokovane korona virusom te boravka u bolnici a od toga skoro mjesec dana na respiratoru u besvjesnom stanju, od prije par dana nalazi se kod kuće gdje se oporavlja...

Gospodin Franović se javio uredništvu naših novina s porukom i zahvalom koju rado objavljujemo; "Drage moje Hrvatice i Hrvati, dragi prijatelji širom Australije i svijeta hvala vam za vaše molitve i dobre želje tijekom moja dva mjeseca boravka u bolnici . Ostao sam i sam zatečen kada sam shvatio koliko je ljudi zvalo moju obitelj i najbliže te koliko je ljudi molilo za mene i moje zdravlje. Hvala vam od srca za svaku molitvu, misa za ozdravljenje koje su služene i svaku dobru želju! Ovim putem ipak moram spomenuti makar neke od vas. Zahvaljujem mojoj obitelji, mom bratu i sestrama te mojim nećacima i rodbini. Zahvaljujem mom unuku Nikoli koji je spremno preuzeo uz pomoć moje poslovne direktorice Jadranke rukovođenje mojim kompanijama i poslovnim aktivnostima. Hvala mom sinu Marku i Mileni Mamić koji su strpljivo i od toga mjesec dana u samoizolaciji čekali moj povratak.

Hvala mojim prijateljima političarima bivšem premijeru Australije Tony Abbotu, te Joseph Assafu i poznatom hrvatskom poduzetniku iz Gold Coasta Petru Puljiću na angažmanu i pomoći oko moje bolje zdravstvene skrbi. Hvala isusovcu patru Iki Manduriću, rektoru Hrvatskog katoličkog sveučilišta u Zagrebu dr. Željku Tanjiću, Hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru poglavaru HPC iz Zagreba, fra Ivi Tadiću iz Wollongonga, fra Jozi Zovku i vlč. Zlatku Sudcu, te hrvatskim svećenicima širom Australije.

Hvala generalnom konzulu iz Sydneysa Ivici Glasnoviću te njegovojo nekadašnjoj subraći franjevcima iz Betlehema u Svetoj zemlji koji su molili za moje ozdravljenje.

Hvala časnoj majci Miroslavi Bradica vrhovnoj poglavarici Družbe časnih sestara milosrdnica Svetog Vinka Paulskog čijih je nekoliko stotina sestara širom svijeta od Salomonskih otoka preko Evrope i

Afrike do Brazila i Amerike molilo za moje ozdravljenje. Hvala hrvatskim časnim sestrama u Sydneyu.

Zahvaljujem Velimiru Bujancu, don Damiru Stojiću iz Zagreba, te Stipi Mlinariću Ćipi koji su me spominjali i za mene molili u TV emisijama i Krunici Hrvata cijelog svijeta. Hvala Jakovu Sedlaru, Igoru Vukiću i Romanu Leljaku za sve molitve i pozive s željama za dobro zdravlje.

Posebna zahvala obitelji Bezić, Vinku i Emiliji te njihovim sinovima dr. Robertu i dr. Ronu.

Zahvaljujem predsjednicima Hrvatskih klubova Ivanu Špeharu i Tomislavu Lerotiću iz Sydneya, Anti Juriću iz Melbourns, Paulu Šariću iz Geelonga, Antunu Sepu iz Canberre te Slavku Maletiću iz Gold Coasta i uredniku Hrvatskog vjesnika Juri Sabljaku.

Hvala Mati Kosoviću, Mirjani Majić, Vesni Krizmanić, Nikoli Vrabcu, Gordani Anić, Anti Krsloviću, Anti Bosniću, Dinku Petišiću, Borisu Lauriću, Nedu Marunčiću, Dragi Parancinu koji je rekao “ Bože uzmi moj život a daj Marku Franoviću”, hvala Ivanu Spaničeku; hvala obitelji Tomislava Šimunića, te Mileni i Frani i svima iz Canberre.

Hvala Katoličkim muškarcima u Sydneyu koji se okupljeni molitvom i vjerom sastaju na svojim mjesecnim molitvenim dorućcima tj. Men's Breakfast, hvala Zoranu i Anti Mihaljeviću te svima njima iz grupe koji su predano molili za moje zdravlje.

Hvala uredništvu tjednika Domovina; tj. Vladimиру Milinoviću i Krešimiru Božiću, Anti Milinoviću, Mathewu Jurčeviću i Ini Vukić. Hvala za vaše molitve, i još jednom oprostite što vas nisam mogao sve poimenično nabrojati,

vaš Marko Franović

<https://domovina.info/index.php/2020/05/18/hvala-za-vase-molitve-marko-franovic/>

DODIJELJENE STIPENDIJE STIPENDIJSKOG FONDA 'MARKO FRANOVIĆ' I HRVATSKOG KATOLIČKOG SVEUČILIŠTA

Stipendije koje dodjeljujemo izričaj su solidarnosti, zajedništva i brige našeg Sveučilišta i naše Crkve za vas, dragi studentice i studenti – rekao je rektor Željko Tanjić.

30.11.2020

U ponedjeljak 30. studenoga 2020. godine dodijeljene su stipendije Stipendijskog fonda 'Marko Franović' i Hrvatskog katoličkog sveučilišta u akademskoj godini 2020./21. Svečanom akademskom činu u dvorani 'Blaženi Alojzije kard. Stepinac' prisustvovali su rektor Hrvatskog katoličkog sveučilišta, prof. dr. sc. Željko Tanjić; prorektor za nastavu, izv. prof. dr. sc. Roko Mišetić; sveučilišni kapelan, vlč. Odilon Singbo; moderatorica Matea Škomrlj, asistentica s Odjela za sociologiju, tajnica Povjerenstva za dodjelu stipendija, Ingrid Floegl Lončar, dipl. iur. te suradnici iz Ureda za odnose s javnošću i Informatičke službe. Gospodin Marko Franović iz Australije, stipendistice, stipendisti, ostali prorektori i pročelnici

te djelatnici Sveučilišta svečanom činu prisustvovali su putem platforme *MS Teams*.

Dodjela stipendija započela je hrvatskom himnom i molitvom koju je predvodio sveučilišni kapelan, dr. sc. Odilon Singbo:

– Zahvalujem Ti, Bože, na daru našeg Sveučilišta i na darovima njegovih dobročinitelja. Svojim primjerom jasno izražavaju svoju želju da naši studenti ne oskudijevaju u bitnom za život. Blagoslovi njihovu dobrotu i planove. Dok Ti zahvaljujemo na njihovoј podršci, molimo milost da odgovorno i poštено raspolažemo stipendijom koju ovom prilikom dobivamo. Neka bude jednima znak da nisu sami na putu studija, a drugima da je njihov trud prepoznat i cijenjen. Sve nas blagoslovi i otvori naše srce ljepoti ovog milosnog adventskog vremena kako bismo unatoč neizvjesnosti pandemije živjeli vedrinu, mir i svjetlo koje nam donosiš svojim rođenjem – kazao je vlč. Singbo koji se u molitvi spomenuo preminule kolegice, dr. sc. Vikice Vujice, koja je s puno ljubavi i pažnje radila na projektu stipendiranja studenata.

Uslijedili su govori rektora Hrvatskog katoličkog sveučilišta, prof. dr. sc. Željka Tanjića, i prorektora za nastavu, izv. prof. dr. sc. Roka Mišetića, koji se stipendistima obratio u ime Povjerenstva za dodjelu stipendiju.

Rektor Tanjić na početku svog govora pozdravio je sve okupljene i zahvalio Povjerenstvu za dodjelu stipendija, prof. dr. sc. Robertu Antoloviću, izv. prof. dr. sc. Roku Mišetiću i izv. prof. dr. sc. Ines Sabotić, dosadašnjoj prorektorici i predsjednici Povjerenstva te Ingrid Floigl Lončar, dipl. iur., tajnici, na savjesno obavljanom poslu. Posebno se obratio gospodinu Marku Franoviću zahvalivši mu na njegovoј nesebičnoj darežljivosti kojom podupire rad Sveučilišta i potpori u izdvajaju sredstava za stipendije. Potom se obratio studentima stipendistima:

– Stipendije koje dodjeljujemo izričaj su solidarnosti, zajedništva i brige našeg Sveučilišta i naše Crkve za vas, dragi studentice i studenti. Ne radi se o ogromnim sredstvima, ali vjerujemo da će vam ona u ovim kriznim vremena olakšati studiranje u ovoj akademskoj godini. Stipendije koje dodjeljujemo iz vlastitih sredstava i donacije gospodina Marku Franoviću samo su dio brige Sveučilišta za studentski standard. Ovom prigodom želim zahvaliti i Američkoj biskupskoj konferenciji koja stipendira studiranje naših asistenata na

doktorskim studijima te Zakadi 'Renovabis' Njemačke biskupske konferencije, koja, osim financiranja projekata našeg Sveučilišta, jednim dijelom financijski podupire i doktorande na našem Sveučilištu. Sva ta materijalna sredstva izričaj su ljudske i kršćanske duhovne brige za studente: studente sportaše, studente s invaliditetom, studente slabijeg socioekonomskog statusa, studente bez odgovarajuće roditeljske skrbi, a osobito za one koji su se iskazali izvrsnošću u studiranju i koji su veliki ponos našega Sveučilišta – poručio je rektor Tanjić.

U skladu s Natječajem, Hrvatsko katoličko sveučilište u akademskoj godini 2020./21. dodijelilo je ukupno 18 stipendija u pet kategorija, u iznosu od 180 000 kuna. Tako je 12 stipendija dodijeljeno u kategoriji za studentsku izvrsnost, jedna stipendija dodjeljuje se za vrhunske sportaše, tri stipendije za studente slabijeg socioekonomskoga statusa, jedna stipendija za studente s invaliditetom i jedna za studente bez odgovarajuće roditeljske skrbi.

Ukupni iznos svake pojedine stipendije iznosi 10 000 kuna.

Stipendije su dobili sljedeći studenti:

Adriana Borić, studentica preddiplomskog sveučilišnog studija Psihologija,
Domagoj Puljizović, student diplomskog sveučilišnog studija Komunikologija,
Helena Vuković, studentica preddiplomskog sveučilišnog studija Psihologija,
Ivana Malivuk, studentica diplomskog sveučilišnog studija Psihologija,
Karla Arar, studentica preddiplomskog sveučilišnog studija Sociologija,
Lara Fiolić, studentica preddiplomskog sveučilišnog studija Psihologija,
Lucija Dorotić, studentica diplomskog sveučilišnog studija Komunikologija,
Lucija Pandžić, studentica preddiplomskog sveučilišnog studija Psihologija,
Luka Drnić, student preddiplomskog sveučilišnog studija Povijest,
Magdalena Bilkić, studentica diplomskog sveučilišnog studija Komunikologija,
Magdalena Magdić, studentica preddiplomskog sveučilišnog studija
Komunikologija,
Marija Opačak, studentica diplomskog sveučilišnog studija Sestrinstvo,
Matea Valešić, studentica preddiplomskog sveučilišnog studija Sestrinstvo,
Mia Tomić, studentica diplomskog sveučilišnog studija Sociologija,
Nikica Polak, student diplomskog sveučilišnog studija Psihologija,
Nikola Butković, student diplomskog sveučilišnog studija Povijest,
Sara Jelovčić, studentica diplomskog sveučilišnog studija Psihologija,
Terezija Gložinić, studentica diplomskog sveučilišnog studija Sestrinstvo.

[https://laudato.hr/vjesti/aktualno/dodijeljene-stipendije-
stipendijskog-fonda-marko-franovic-i-hrvatskog-katolickog](https://laudato.hr/vjesti/aktualno/dodijeljene-stipendije-stipendijskog-fonda-marko-franovic-i-hrvatskog-katolickog)

VIDEO: SLOBODAN PRALJAK JE VITEZ HRVATSKE DIJASPORE U AUSTRALIJI

Širom Australije odana je počast hrvatskom generalu i generalu HVO-a Slobodanu Praljku. Hrvatice i Hrvati su molitvom, paljenjem svijetla, i prigodnim akademijama obilježili život i smrt ovog hrabrog domoljuba. Posebno je svečano i dirljivo bilo u Sydneyu gdje se je hrvatska zajednica na poticaj gospode Gordane Anić u ovu subotu, 9.12. okupila na nogometnom stadionu sydnejske Croatie – Sydney United 58FC u 4.30PM.

Predsjednik kluba "Kralj Tomislav" gospodin Tomislav Lerotic je pročitao nazočnom okupljenom mnoštvu otvoreno pismo hrvatske dijaspore u Australiji – hrvatskim vlastima u kojem se traži da se haška optužnica u potpunosti odbaci, te se traži od hrvatskih političara da se ispričaju jer su rekli javno – premijer Plenković i predsjednica Kolinda a i mnogi drugi da prihvaćaju i poštuju presudu. Australske Hrvatice i Hrvati u potpunosti odbacuju tu lažnu optužbu lažnog suda.

Nakon čitanja pisma koje su svojim potpisima ovjerile stotine Hrvatica i Hrvata, koji su došli to poslijepodne na stadion riječ je uzeo poznati i ugledni član naše zajednice Marko Franović koji je u svom kratkom i emotivnom govoru upitao nazočne da li su spremni da se Slobodana Praljka proglaši vitezom. Na gromoglasni odgovor i potvrdu sa glavne tribine gdje je bila većina okupljenih – hrvatska dijaspora u Australiji je Slobodana Praljka proglašila hrvatskim vitezom – koji je svoj život položio za svoju domovinu Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Nakon molitve i pjesme "Bože čuvaj Hrvatsku" stotine Hrvatica i Hrvata, mlađih i starih uz hrvatske zastave i transparente o Slobodanu Praljku kao heroju uz pjesmu i molitvu uputilo se pješke uz pratnju mnogobrojnih policijskih vozila iz hrvatskog kluba "Kralj Tomislav" do hrvatske crkve "Sv. Nikole Tavelića" u St. Johns Parku.

Nakon četrdeset minuta hoda i oko četiri kilometra kroz Edensor Park, tj. zapadni dio Sydneya u kojem živi najmnogobrojnija hrvatska zajednica u ovom gradu održana je i sveta misa uz svećenike iz sva četiri hrvatska katolička centra a poslije svete mise

hrvatski branitelji su položili svijeće i cvijeće uz kapelicu Gospe Trsatske koja se nalazi u dvorištu crkve.

Hrvatski generale i viteže hrvatske dijaspore u Australiji neka ti je vječna slava i hvala!

Ti si Nikola Šubić Zrinski naših dana, a tvoje herojstvo, hrabrost i žrtvu nikada nećemo zaboraviti! Tvoje Hrvatice i Hrvati Australije.

Napisao i snimio: Petar Mamić

<https://domovina.info/index.php/2017/12/10/video-slobodan-praljak-je-vitez-hrvatske-dijaspore-u-australiji/>

MARKO FRANOVIĆ – DR. FRANJO TUĐMAN JE OTAC HRVATSKE DOMOVINE 20. STOLJEĆA

Dr. Franjo Tuđman je "Otač domovine 20 stoljeća" rekao je na komemoraciji povodom smrti Prvog hrvatskog predsjednika u Sydneyju, u nedjelju, 13.prosinca 2020. u hrvatskom domu "Sydney" u Punchbowlu Marko Franović te tako na neki način objedinio razmišljanje rodoljuba okupljenih tog poslijepodneva.

Komemoraciju i program vodio je gospodin Anto Glavor predsjednik HALUD-a. Nakon hrvatske himne koju je otpjevao gospodin Josip Zorić održana je minuta šutnje za sve poginule za Domovinu. Nakon toga o pokojnom je predsjedniku govorio Anto Glavor. Okupljenima se nakon njega obratio nedavno novo izabrani predsjednik hrvatskog kluba "Sydney" Zvonimir Kurtović inače hrvatski branitelj koji je govorio o pokojnom predsjedniku i svojim susretima s njim. Tomislav Lerotić predsjednik hrvatskog kluba "Kralj Tomislav" u Sydneyu pozdravio je okupljene u funkciji predsjednika svih hrvatskih klubova u NSW, a nakon njega prisutnima se obratio Generalni konzul RH u Sydneyu Ivica Glasnović.

Nazočnima se obratio i Ante Maleš predsjednik HDZ-a podružnice Sydney govoreći o predsjedniku Tuđmanu. Takodjer smo imali priliku čuti i dvije pjesme o predsjedniku Tuđmanu – Rosice Perić koja je krasnoslovila pjesmu g. Ante Glavora te pjesmu gospođe Zorice Marušić koja ju je i sama napisala te i pročitala. Skupu je bilo prisutno skoro stotinjak rodoljuba što je s obzirom na mjere epidemije koje su još uvijek na snazi lijepa brojka.

Ljubav i zahvalnost hrvatske dijaspore najbolje je izrazio poznati domoljub i dobrotvor Marko Franović iz Sydneysa čije riječi o pokojnom Prvom predsjedniku RH donosimo u nastavku;

Dr. Franjo Tuđman – Otac hrvatske Domovine 20. Stoljeća

Dr. Franjo Tuđman je kao mladić odrastao u najtežim danima svjetske krize kada se je kao i mnogi drugi mladi ljudi oduševio idejom komunizma koja je širom svijeta govorila o tome da više neće biti siromaha, da će svi biti jednaki , i svatko će imati sve što mu treba.

Moto komunizma bio je uperen posebno protiv bogatih ljudi uzrečicom -što je tvoje, to će biti i moje i tvoje. To je bila propaganda ruskog komunizma, kao i to da će “zrno pšenice biti veliko kao lubenica”. Na tim i sličnim lažima su proširili nasiljem komunizam širom svijeta a posebno u Rusiji od 1917. godine i vrbovali ljude.

Nije ni čudo da je uz Prvi svjetski rat koji je upravo završio, te uz sva uništenja, glad, bijedu i nevolju da su mnogi pa tako i mladi Franjo Tuđman pristupili komunističkom pokretu.

Kao što je rekao Winston Churchill – “Ljudi kada su dvadesetih godina ako nisu liberalni onda je neka greška sa njima, ali kada uđu u četrdesete godine ako ne postanu konzervativni opet nešto nije u redu s njima” a mi dobro znamo da neki ljudi sazriju rano, neki kasnije, a neki nikada.

Tuđman je relativno rano sazrio, on je kada je imao 41 godine napustio tu sramotnu JNA armiju i postao domoljub toliko da je par godine kasnije radi svoga djelovanja i javnog rada bio proganjan i u zatvor stavljen.

Tuđman je sazrio kao hrvatski nacionalist i domoljub u svojim pedesetim godinama života te je svojim knjigama potvrdio da Jasenovac nije ono što nam Srbi i naši neprijatelji nameću, a da NDH, Pavelić, ustaše, Francetić, Boban i Budak nisu krvavi zločinci zato što je to tako odlučila politika u Beogradu bez obzira što ih nikada nijedan sud nije tako presudio.

Tuđman je kao povjesničar prepoznao sve te podvale jugoslovenske povijesti, o tome pisao i progovorio, napustio je te ideje i odrekao ih se te probijao granice slobode koliko je to bilo moguće u olovnim vremenima kojima je živio.

Zbog toga je dva puta bio suđen i zatvaran.

Tuđman je na neki način sam sebe lustrirao i raščistio sa zabludama iz svog prijašnjeg života.

Zato je mogao mirne duše u svojoj državi sa svojim narodom iza sebe unatoč prijetnjama, napadima i ucjenama uvesti 90-ih godina kunu kao novčano sredstvo plaćanja upravo kao u NDH, te vojničke činove sličnih ili istih naziva te teritorijalnu županijsku podjelu kao upravo u NDH.

Zato je uostalom Tuđman i mogao reći na prvom Općem saboru HDZ-a 1990. godine, a što smo i mi ovdje mogli iz njegovih usta čuti 1995. u Sydneyu na stadionu Croatie u Edensor Parku; "...da je NDH bila izraz želje hrvatskog naroda za svojom državom..."

Tuđman je rekao isto što i kardinal Stepinac pred komunističkim sudom o NDH-a.

Tuđman je znao i to se nije skrivao niti se bojao reći da bez ustaških sinova neće moći stvoriti novu hrvatsku slobodnu državu.

Tuđman je dobro znao i često bi to i govorio svojim povjerljivim prijateljima i savjetnicima kako savršeno dobro zna tko su i što su radili Manolić, Perković, Mustač, Stipe Mesić i slični u doba Jugoslavije, ali znao je da jednostavno nema s kime drugim ići u nemoguću misiju stvaranja slobodne hrvatske države, a držao ih je blizu sebe i zbog toga što je znao ako bi ih otkačio da bi služili neprijatelju, pa je bio dobitak da su tako bili neutralizirani.

Za mnoge takve ljude Tuđman je znao reći da u normalnim okolnostima s takvima nikada ni kavu ne bi popio a kamoli što drugo. Njegov lažni suradnik, Stipe Mesić, umjesto da ga predloži za Nobelovu nagradu za mir koju bi zaslužio, kada ga je naslijedio napravio je najveću svjetsku sramotu kada je izgovorio da je Tuđman ratni zločinac. Tajno je otisao u Haag i lažno svjedočio protiv Tuđmana i svojih generala, te su on i Ivica Račan napravili komunističku lustraciju i riješili se svih onih generala ili su ih protjerali jer su bili za HDZ kao i Franjo Tuđman. A isto tako su napravili i sa novinarima i sve ih smijenili 2000 godine – Ivicu Marijačića, Josipa Jovića, Tihomira Dujmovića, Marka Jurića, Zorana Vukmana i mnoge druge.

Tuđman je bio svjestan da ne će moći pomiriti ideologije i ljude, tj. djecu ustaša i partizana, no uspio ih je voditi zajedno kroz Domovinski rat od 1990.-1995. u interesu zajedničkog cilja – hrvatske slobodne države.

U tome je uspio i u tome je epohalna, povijesna misija Tuđmanove ere.

I zato ga sa pravom zovem a on to i je – Otac Domovine 20 stoljeća. On je pravi otac Domovine 20 stoljeća, nakon dr. Ante Starčevića i dr. Ante Pavelića.

Kao što je rekao poznati američki politički savjetnik Henry Kissinger o Tuđmanu – Gospodine predsjedniče, Vi ste zadužili svoj narod jer

ste mu u povijesnim trenucima bili na čelu i omogućili stvaranje države. Kao i svi veliki ljudi, ni Vi nećete dočekati izraze zahvalnosti za to. Učinit će to tek dolazeće generacije. Ali, vjerujte, učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom”.

Živio dr. Franjo Tuđman naš otac Domovine 20 stoljeća!

Neka *nam živi naša Vječna Hrvatska!*

<https://domovina.info/index.php/2020/12/22/marko-franovic-dr-franjo-tudman-je-otac-hrvatske-domovine-20-stoljeca/>

MARKO FRANOVIĆ: SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA JE NAJVEĆI NEPRIJATELJ SRBIMA I HRVATIMA

DOMOVINA

CROATIAN-AUSTRALIAN WEEKLY Wednesday, 3. March
2021 Vol. 9, No. 425

Srpska pravoslavna crkva u Hrvatskoj i Srbiji najveći je neprijatelji kako Hrvatima tako i Srbima, jer njihova crkva ih je napravila genocidnim narodom naučila ih je da mrze i lažu. To nije vjera. To je organizacija, kao što je jedan njihov svećenik rekao, to je četnička mafijaška organizacija povezana s pedofilijom.

SPC dakle ne škodi samo Srbima, nego i Hrvatima. SPC iznosi veliki novac iz Hrvatske od naše imovine koju su ukrali i uzeli od Hrvatske katoličke crkve. SPC dobila je od tadašnjeg hrvatskog premijera Ivice Račana ogromno bogatstvo po čitavoj Hrvatskoj, a posebno u Zagrebu. To je sramota i krada, jer to se nikada nije zvalo prije srpsko i mi dokle god imamo SPC u Hrvatskoj moramo spavati otvorenih očiju, zato što ne znamo kada ćemo biti napadnuti, hoće li bacati na nas bombe ili će pokušati opet doći s tenkovima i avionima kao 1991. godine.

Mi smo stvorili državu, a nažalost pogrešni ljudi je vode. To su ljudi koji nemaju ništa hrvatskog u sebi, dušu ni srce hrvatsko samo nose njeno ime da su Hrvati, a sve zato da se ne bi zamjeri Vučiću ili Pupovcu kojeg su uzeli za partnera u Vladi.

Htio bih da kažem i ovo tj. kako se Australija ponaša sa strancima, tj. sa australcima s stranim etničkim podrijetlom npr. hrvatskim, kineskim, indijskim ili bilo kojim drugim. Svaki takav australac tj. australski državljanin stranog etničkog podrijetla ima pravo birati i biti biran za bilo koju dužnost ili službu u Australiji. No što se tiče australskog sabora, tj. parlamenta, prije neku godinu smo bili svjedoci ostavki nekih parlamentaraca za koje se saznalo da njihovi roditelji imaju dvostruko državljanstvo - npr. australsko i englesko, ili australsko i Novog Zelanda - bili su radi toga prinuđeni da se odreknu svojih zastupničkih mjestra u parlamentu. Tako dakle postupa prava država – Australija.

To je zemlja koja se drži ustava i svojih zakona. Naša hrvatska država na žalost za to ne zna. Naše sudstvo ne postoji. Svime zapravo rukovodi politika u liku premijera Plenkovića po sistemu “kadija te tuži, kadija te sudi”.

Sudstvo kod nas postoji samo u praksi i na papiru. Andrej Plenković kojeg ja zovem Andrija, jer Andrej nije naše ime - samo ime mu govori da nije Hrvat.

Dezerteri vode našu državu, a nažalost hrvatski narod je to omogućio. Najviše su krivi branitelji koji još uvijek i cijelo ovo vrijeme šute, a zašto? Jer su kupljeni ili ucijenjeni!

Zato Plenković nema novaca da popravlja Zagreb, da plaća račune za zdravstvo - jer financira uglavnom ono što nije hrvatsko, uključujući mnoštvo raznog raznih udrug.

Branitelji koji su oslobodili i stvorili Hrvatsku izgledaju kao da su zaboravili na svoju domovinu. Politika sve kontrolira i plaća tako da nitko ne smije mrdnuti protiv njih – političara.

SPC je zlo kojega se hrvatski narod mora riješiti. Jasno, ne oružjem. Mora ga riješiti diplomatski, a ako ne, onda valja Sabor zatvoriti jer oni su krivi za to.

Andrija će sve napraviti samo da se ne zamjeri Pupovcu.

Kakva je to država gdje manjine ucjenjuju i vode državu?

Puno je dokaza i svjedočanstava o događajima od 1991 -1995, toliko srpskih zločina, toliko svjedočanstava o ubojstvima, silovanjima, zlostavljanjima, mučenju no nikom se ne sudi.

Ako govorimo i nastojimo pomoći Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi – to ne znači da ću ja ili neki katolik preći na tu vjeru. No mi znamo da u svim zemljama na svijetu postoji više raznih vjera i religija. Ni od koga se ne očekuju da mijenja svoju vjeru- no nikome se to ne može niti treba zabraniti. Mi ne tražimo da

pravoslavci prijeđu na katoličanstvo, no teško je gledati da ih vode mrzitelji, ubojice, četnici i pedofili.

Zakon treba promijeniti, jer po današnjem zakonu sve sabornike stavljaju šefovi stranaka tako da na izborima zapravo nemate između koga birati i izabratiti, jer kako Andrija kaže tako i bude.

Riješimo se ovakvog SPC-a i pomozimo rad i uspostavu HPC-a radi dobra i suživota srpskog i hrvatskog naroda.

(Marko Franović)

VELIKI INTERVJU S MARKOM FRANOVIĆEM IZ SYDNEYA

1991. GODINE JEDINI PRIJATELJ HRVATSKE BIO JE SVETI PAPA IVAN PAVAO II.

Govoriti o hrvatskoj dijaspori zadnja bar tri desetljeća u Australiji je nemoguće a da se ne spomene ime Marko Franović. Tko je zapravo Marko Franović? Možda je najbolji njegov opis u ove tri kratke slike 2021 godine.

Prvog siječnja Nove 2021. godine Hrvati iz Sydneya na prvom sastanku za skupljanje novaca za potresom opustošenu Banovinu u sat vremena skupili su \$500 000. Od toga je taj dan Marko Franović dao \$250 000(dodatnih \$100 000 je dao prije za potres u ožujku u Zagrebu) a Markov brat Božo dao je \$100 000 tu istu večer a Ivan Špehar \$50 000.

Slika druga. Dan kasnije, 2. siječanj 2021. u pola noći dok svi spavaju u kući Marka Franovića grupa katoličkih muškaraca zajedno jasno s Markom moli krunicu u sklopu pobožnosti “Krunice Hrvata cijelog svijeta” sa Sisačkim biskupom Vladom Košićem(krunica

počinje po hrvatskom vremenu u dva poslijepodne a pošto je Sydney deset vremenskih zona ispred to je tamo točno pola noći).

Slika treća. Svi se gromoglasno smiju nakon netom završene molitve krunice. Naime jedan od prisutnih pita Marka Franovića (Marko će imati 8.5.2021. punih 80. godina) kako se osjeća nakon preboljene bolesti uzrokovane Covidom 19 kada je bio mjesec dana bez svijesti na respiratoru u teškom stanju u ožujku i travnju 2020. godine i da li ima kakvih posljedica i promjena, a on odgovara da jasno ima, i kaže – “...prije sam radio šest dana tjedno po desetak i više sati te sam se ustajao svako jutro u pet minuta do četiri (3.55AM) a sada to više nije tako – sada radim šest dana po opet desetak sati i više ali se ustajem u – četiri i dvadeset (4.20 AM).”

S gospodinom Franovićem razgovaram u njegovoј kući i koje li simbolike(koju kasnije otkrivam) u subotu, 16.siječnja – datum na koji je Australija prije 29 godina priznala Hrvatsku samo dan nakon zemalja Europske unije.

Domovina – Gospodine Franović vaša nesebična novčana donacija za potresom opustošenu Banovinu i grad Zagreb te mnogobrojni medijski komentari oko nesnalaženja Vlade Republike Hrvatske i izvanredna reakcija hrvatskih građana na potres povod je da vas upitam kako to sve komentirate?

Marko Franović – Reakcija Hrvatica i Hrvata običnih tzv. “malih ljudi”, nogometnih navijača, hrvatske mladosti, malih poduzetnika na potres me je ugodno iznenadila s obzirom da je Hrvatska podijeljena na domoljube i izdajice. Domoljubi su ustali odmah što se je moglo i vidjeti, svatko je mogao biti svjedok toga jer su bili za Dom spremni, evo što sama ta riječ i činjenično pokazuje. Svaki onaj koji je skočio u pomoć ljudima na Banovini – bio i danas jest – za Dom spremni. Oni drugi – kukavice nisu bili za Dom spremni.

Kako je bilo 1991., kako je bilo 1941. godine, tako je dakle bilo i 2020., a evo i ove 2021.godine. Hrvati su uvijek bili spremni za pomoć. Što se tiče pomoći koju smo počeli skupljati ovdje u Australiji ili bolje rečeno u Sydneyu (jer ne znam kako druge hrvatske zajednice ovdje to prikupljaju), mislim da je ovo malo što smo počeli u Sydneyu dobro počelo. Mislim i vjerujem da će se prikupiti još puno više novca. Žalosno je da je bilo žrtava, da su razaranja bila velika, no sve će se to obnoviti, važno je da se ljudi

vrate u te krajeve a ne da se svi naseljavaju u Zagreb ili njegovu okolicu. Nažalost evo primjera Vukovara, vratiti se u Vukovar poslije onakve tragedije nije bilo lako i ne može se zamjeriti ljudima koji su ga napustili. Nisam bio na Banovini no vidio sam Vukovar koji je prilično dobro obnovljen no kada sam video dijelove Borovog naselja u Vukovaru – tek onda sam shvatio koliko su nas i kako kao i danas naši susjedi iz Srbije mrzili – no naš narod je uvijek za Dom spremjan i zato se ne bojim za opstojnost Hrvatske.

Domovina – Hrvatska vlada se oko potresa na Banovini baš u početku i nije snašla no izgleda da Hrvatska u usporedbi s drugim Evropskim zemljama oko Covida 19 vodi dobru politiku jer Hrvatska je u odnosu na druge najmanje i najslabije “zaključana” a brojevi bolesnih i mrtvih već danima padaju. Što kažete na to?

Marko Franović – U vezi bolesti uzrokovane virusom Covida 19 mogu nešto reći jer sam je prošao i to na težak način. Čitao sam da se prije par mjeseci Plenković hvalio da je pobijedio koronu, no to je bacanje prašine u oči ljudima. Hrvatska vlada nije napravila ništa u vezi toga, mislim da su možda i više škodili nego dobro napravili. Korona je opasna ali gledao sam statistiku umrlih zadnjih deset godina u Hrvatskoj a i drugim zemljama uključujući i Australiju, i brojevi su sve godine otprilike isti tako da je to sve prenapuhano u cijelom svijetu. U medijima se diže strašna panika i hysterija a brojevi ne lažu. Korona je virus koji je među nama već dugo godina i stalno se vraća neki put jače kao prošle godine a nekada slabije i gotovo neprimjetno. Politika i masovni mediji, tj. televizija, novine i internet su ljude zaludili strahom od korone i taj strah i sve uzrokovan je njime imati će i već ima teške zdravstvene i materijalne posljedice širom svijeta pa i ovdje u bogatoj Australiji.

No da se vratimo na hrvatsku politiku. U politiku tamo idu uglavnom oni ljudi koji vide da se tamo puno ne radi, dobro se jede, a velike su mogućnosti i privilegije za obogatiti se i okoristiti, za sebe i svoje prijatelje i obitelji te kumove, tako da čovjek koji nema neku želju da postane i nešto napravi sa svojim rukama i svojim radom najbolje i najlakše mu je dizati ruku u saboru(parlamentu). I sami Milorad Pupovac podiže svoju ruku u parlamentu, doduše ne visoko, ne voli on podizati ruku za Hrvatsku, no podigne je toliko malo, da se ipak može prebrojiti. Nažalost puno je više takvih naših Hrvata, jer i oni

koji su u našem Saboru nisu to sve domoljubi. Opet ponavljam, ljudi koji nisu spremni za ništa, tj. da zasuču rukave idu u politiku. Ima jasno poštenih i domoljuba koji misle i žele stvarno pomoći no čim ste vi u jednoj današnjoj hrvatskoj stranci koja god ona bila vi morate raditi onako kako šef kaže, a mi znamo tko je i što je šef.

Hrvatski šef je trenutno jedan obični Juda koji je izdao HDZ dr. Franje Tuđmana koji je izdao čitavu Hrvatsku i koji samo gleda što je za njega bolje i uvijek prvo gleda što i kako misli Evropa.

Nama nikada i nije trebala Evropa, mi smo u Ujedinjenim narodima, mi smo u NATO savezu, priznata smo država i to je nam je bilo dovoljno. Nama nitko ne treba davati lekcije niti tko da nas hrani jer teško onome – koga drugi hrani. Nitko nikoga nije hranio bez interesa, dobro znamo onu narodnu poslovicu- nema besplatnog ručka. Sve se mora platiti. Nitko ne kaže koliko mi finacijski moramo svake godine kao članovi Evropske unije staviti svoj udio u zajedničku kasu.

Evropa je idealna za one zemlje koji su je pokrenuli tj. Njemačku i Francusku. Jedina zemlja na svijetu od bogatih zapadnih zemalja – koja ima suficit u trgovaju s Kinom, tj. da više izveze u Kinu nego sto iz nje uveze je Njemačka. Francuski car Napoleon je pokušao svojevremeno osvojiti Evropu pa nije uspio. Hitler je pokušao isto pa nije uspio. U Drugom svjetskom ratu poginuli su desetci milijuna ljudi, u Napoleonovo doba riječ je također bila o milijunima ljudi, a danas isti ti – Njemačka i Francuska osvojili su Evropu a da nisu morali opaliti ni jedan metak. Osvojili su je sa svojom industrijom i bogatstvom. I danas Njemačka i njen privredni stroj iz cijelog svijeta uvozi radnu snagu . Oni su dakle za sebe pametni, neću reći da ni onaj bandit Hitler nije bio pametan, ali je bio bandit koji treba da ostane kao primjer našeg najvećeg neprijatelja jer on u svoje vrijeme nije pomagao Hrvatskoj on je uništio Hrvatsku. Njegova vojska kao i talijanska se borila s četnicima protiv NDH i ustaša što se danas ne spominje glasno da se ne bi zamjerili današnjoj njemačkoj politici. Hrvatska nikada nije imala prijatelja, naš najveći prijatelj bio je papa Ivan Pavao II. Drugi pape baš i nisu bili veliki prijatelji Hrvatske niti interesa hrvatskog naroda. Papa Ivan Pavao II je bio taj koji je srušio komunizam, on je bio taj koji je službeni Vatikan pogurao i natjerao da prizna Hrvatsku prije službene Evrope.

Kada govorim o tome, sjećam se te 1991. godine bio sam u jednoj grupi ljudi u australskom parlamentu koja se borila za priznanje Hrvatske, pa sam pitalo jednog australskog političara – zašto Australija ne prizna Hrvatsku?

On mi je tada odgovorio – mi ćemo to učiniti kada to Evropa napravi. Bio sam ljut pa sam rekao – Evropa nam ne želi pomoći, nama treba sada oružje da se obranimo, Evropa nam to neda, a kada uspijemo što kupiti na crno prodaju nam to po trostruko većim cijenama, a Australija nam nažalost zbog embarga na oružje ne može pomoći osim da nam proda vunu, no nama ne treba vuna, treba nam oružje i službeno priznanje Hrvatske neovisnosti.

No ono što mi je tada taj australski političar rekao doista je tako i bilo – 15. siječnja 1992. kada u sve članice tadašnje Evropske unije priznale Hrvatsku, dan kasnije 16. siječnja 1992. i Australija je priznala Hrvatsku.

Hrvatska tada – 1990. i 1991. te prve dvije ratne godine nije imala prijatelje u svijetu, osim Ivana Pavla II, sami smo se borili, a ovi koji nam nisu htjeli pomoći su to sve zapravo usporavali i na njihovim rukama je bila prolivena hrvatska krv.

U pismima koje sam tih prvih godina rata slao raznim državnicima u Evropi i svijetu tako sam pisao, da nam pomognu inače će biti krivi za nevinu prolivenu hrvatsku krv. Neki su mi govorili da pretjerujem, neki da nisam u pravu, ja to sve primam pozitivno, jer znam da sam bio u pravu, ja investiram ZA HRVATSKU a ne za sebe a to sam dokazao ne danas nego onih prvih dana kada je Hrvatska počela da krvari – i to s dokumentiranim podatcima koje mogu pokazati bilo kome, neki to znaju, neki ne znaju, no to i nije važno tko zna, glavno je da ja znam što sam radio.

Pisao sam jasno i samom papi Ivanu Pavlu II, sve te kopije pisama i danas imam, mnogi su bili začuđeni kada su vidjeli kome sam sve pisao, no kada sam pisao papi Ivanu Pavlu II njemu jasno nisam spominjao ni pisao ...” da će imati hrvatsku krv na svojim rukama...” jer je on nama bio najveći a možda i jedini prijatelj u ono vrijeme, u odnosu na sve one koji su glumili da su prijatelji, a okretali su glavu od nas.

<https://domovina.info/index.php/2021/01/18/veliki-interviju-s-markom-franovicem-iz-sydneya-1991-godine-jedini-prijatelj-hrvatske-bio-je-sveti-papa-ivan-pavao-ii/>

NISAM JA POSTAO HRVAT 1991. GODINE KAO NEKI!

(Domovina) – U ovome broju donosimo nastavak razgovora kojeg smo vodili s gospodinom Markom Franovićem, poslovnim čovjekom iz Sydneysa i velikim hrvatskim domoljubom.

Kako gledate na aktualnu poltičku situaciju u Hrvatskoj, na razjedinjavanje desnice ovim zadnjim izlascima Karoline Vidović Krišto i dr. Milana Vrkljana iz Domovinskog pokreta, nesuradnjom MOSTA i

Domovinskog pokreta, a pogotovo u kontekstu lokalnih izbora koji će biti u svibnju ove godine u Hrvatskoj?

– Ujediniti hrvatsku desnicu dosada su mogli jedino dr. Ante Pavelić i dr. Franjo Tuđman. Ja trećega nažalost za sada ne vidim, no sutra je novi dan pa se možda nešto i promijeni. Ja sam bio nekada za HDZ i ja sam i dalje za HDZ, ali ne za ovaj HDZ koji vode hrvatske Jude. Oni ne vode državu nego samo vode politiku, odnosno bore sa za svoje sadašnje i buduće fotelje. Trenutna hrvatska politika me razočarala, a što se tiče stranaka desnice u Hrvatskoj mislim da više neću ni jedan australski dolar dati za bilo koju stranku. Ne kažem za Domovinu! Ja sam uvijek za Dom spreman dati. Mi imamo dobrih i kvalitetnih ljudi i to u svemu, a ne samo u politici.

- Hrvatska povijest je bila teška i uvijek nas je netko napadao, točnije isti neprijatelj i 1941. i 1991. godine. Da bih ovo malo bolje objasnio, ispričat ću vam zgodu iz svog djetinjstva.

- Kada sam bio u osnovnoj školi, star jedanaest godina, u tadašnjem četvrtom razredu u mojoj maloj školi gdje su sve četiri razreda bila u istoj, jedinoj učionici, trebao sam nastupiti na školskoj priredbi sa jednom recitacijom čijih se stihova i danas dobro sjećam. Neki od njih su ovako zvučali:

“...nikada nas više neće zateći gole, bose i same, nikada neće niknuti koljačko sjeme iz tame...”

- Tu recitaciju sam i tada kao dijete tumačio na moj način. Za recitaciju me je pripremao moj tri godine stariji školski prijatelj Rade Perković, koji je kasnije bio ravnatelj HNK-a u Splitu. Moj prvi učitelj bio je Kruno Krželj, koji je tamo došao po kazni u naše malo selo, te smo išli na tadašnju proslavu 29. studenog, odnosno Dana Republike u susjedno mjesto, a tamo je bio učitelj po prezimenu Barbić, imena se više ne sjećam, koji je ljude za vrijeme Drugog svjetskog rata zvao organizirao da idu u četnike iz tog mjesta.

- I dakle, taj ravnatelj Barbić je prvi imao govor na početku te akademije, sjećam se između ostalih njegovih riječi: “Naš najveći neprijatelj je najmanja država na svijetu sa najviše vojnika, a to je Vatikan. Mi se moramo boriti protiv nje!”

- Nakon njega su doveli mene na pozornicu da recitiram svoj tekst. Ja sam malo prije samog nastupa rekao da ne znam recitaciju. “Ma kako ne znaš”, ljutito su me gurnuli na pozornicu i otvorili zastor. Ja sam stao i ukipio se poput vojnika pred svima, no šutim i ništa ne govorim. Sa strane su mi počeli šaptati dijelove teksta: “... Federativna” - a ja to ponovim pa stanem, a oni dalje: “... narodna...” – a ja to opet ponovim i stanem. Kada su vidjeli o čemu je riječ, zatvorili su zastor, došla je jedna učiteljica i odvalila mi jaki šamar. Malo je trebalo da nisam pao od siline udarca. No vrijedilo je.

- Ja nisam dakle postao Hrvat 1990. godine. Iako sam bio samo jedanaest godina star, znao sam tko sam i što sam, i odbio sam recitirati. Oni su dakle htjeli naše svećenike okrenuti protiv Vatikana, da se odreknu Vatikana, što su uostalom tražili i od kardinala Stepinca. Našeg lokalnog svećenika su zatvorili na godinu dana u zatvor i puno su ga puta fizički zlostavljali, no nisu mu mogli ništa. Stalno su tražili lažne svjedoček protiv njega, no nisu uspjeli nijednog pronaći, iako je kod nas bilo više pravoslavnih nego katolika. On je uvijek i stalno pomagao, i to svima, bez razlike na nacionalnost i vjeru. Tako su njihovi

napori da ga osude na veću i dužu kaznu ostali bez uspjeha, jer nitko nije htio svjedočiti protiv njega.

- Naši svećenici ne uče da treba mrziti, kao što nažalost najveći dio njihovih pravoslavnih to radi, tako da je to samo još jedan dokaz što su sve radili

da bi svećenike slomili i uključili u njihova državna svećenička udruženja,

nastojeci ih dobiti i "kupiti" novčanom pomoći, tj. plaćama na koje su pristali

svi pravoslavni tadašnji svećenici.

- Svi su tada, tih poratnih godina nakon Drugog svjetskog rata, loše i oskudno živjeli, a svećenici i još lošije. Jer kada ljudi nemaju, kako da što daju za druge, tj. za crkvu i njihove svećenike?

- Sjećam se jednom kada je jedan svećenik išao brodom iz Korčule za Dubrovnik. Tukli su ga cijelo vrijeme puta iz Korčule, da bi ga malo prije nego što je brod pristao u Dubrovnik, bacili u more. To je samo još jedan dokaz da je njima najveći protivnik bila Katolička crkva, a Katolička crkva je zapravo vratila i pomogla uspostavi Hrvatske države. Svi oni koji su ostali uz našu crkvu i našu vjeru, oni su prvi krenuli u obranu Domovine - kao što je to bio HOS. To su bile prve snage, prva pomoć, odnosno, čim je krenuo napad na Hrvatsku i pokolji, oni su se među prvima odazvali i njima se uvijek treba pokloniti, a ne misliti o zabrani toga imena i pozdrava te HOS-ovih obilježja.

- Puno toga bi dakle mogao reći u vezi naših dobrih, a i loših ljudi, koji su gledali ići linijom manjeg otpora, kako je najlakše ići kroz život. Tako su ljudi postajali izdajice i suradnici UDBE i KOS-a. Kod nas u mom mjestu, u zaljevu Boke Kotorske, pedesetih godina prošlog stoljeća nitko nije za sebe govorio da je Srbin, već su se

nazivali među sobom pravoslavcima, a danas su oni svi odjednom postali Srbi. Mi svi dobro znamo što se događalo kod ovih zadnjih

izbora u Crnoj Gori, gdje je Srpska pravoslavna crkva otvoreno stala protiv nove i mlade crnogorske demokracije i Mila Đukanovića. Ja znam što je Milo Đukanović tada govorio, na samom početku rata protiv Hrvatske.

- Nikola Samardžić, kojega sam upoznao ovdje u Sydneyu i koji je bio vrlo korektan u svakom pogledu, pričao mi je o situaciji u Crnoj Gori. On je bio u tim prvim ratnim godinama ministar unutarnjih poslova Crne Gore. Kada je došao lord Carrington u Crnu Goru u rujnu 1991. kao jedan od tadašnjih posrednika međunarodne zajednice za prostore bivše Jugoslavije, nedugo nakon toga istog dana zovu ministra Samardžića u tadašnju crnogorsku skupštinu, a Milo Đukanović govorи “Jugoslavija i Srbija se brane na liniji Karlobag i Virovitica” kao i “40 000 tisuća Zengi, tj. hrvatskih gardista pripadnika Zbora narodne garde (ZNG ili “zenge”), dolazi u napad na Crnu Goru”: “Ja sam mislio da je to stvarno i istina, a ja sam bio ministar unutarnjih poslova te sam i sam bio zaveden tim propagandističkim lažima srpske medijsko- vojne mašinerije”, govorи mi Nikola Samardžić o tim vremenima.

- Slobodan Milošević je htio prevariti cijeli svijet. Prvo je prevario svoj narod, a onda je pokušao i sve ostale. To mu je zapravo donekle i pošlo za rukom te je uspijevalo u tome. Međunarodna zajednica je dobro znala što se događa. U to vrijeme su pitali tadašnjeg američkog ambasadora u Beogradu što misli na to da se Hrvatska buni i želi izdvajati iz tada zajedničke države Jugoslavije, a on je rekao “ako treba neka se malo i upotrijebi oružje da se smiri ove u Hrvatskoj”.

- Kada dakle netko počne spominjati upotrebu oružja, to je loše i to je sramota, tako da mi ne smijemo vjerovati više nikome, nego biti neutralni i gledati svoje, hrvatske interese. Tito je prevario čitavi svijet, on je trgovao s Rusima, Amerikancima i sa crnim vragom. Taj je sve prevario, slično kao što je htio i Milošević ratnih devedesetih prošlog stoljeća.

JA SAM AUSTRALSKI I HRVATSKI NACIONALIST

(Domovina) - U zadnjem dijelu velikog razgovora za naš list, gospodin Marko Franović nastavlja s nama dijeliti svoja razmišljanja. Čovjek velikog životnog iskustva kojeg je okrunio i poslovni uspjehom, posvetio se i nesebičnom davanju za hrvatsku državu, hrvatsku stvar i hrvatsku zajednicu, također je i čovjek koji je svoj život obogatio vjerom i pomaganjem malom čovjeku - potrebitima direktno ili kroz pomoć zajednicama koje se bave pružanjem pomoći. Upoznao je i svijet politike u tim svojim nastojanjima da doprinese svijetu nečim dobrim, 'koliko je u njegovoj moći'- kako on to zna skromno u razgovoru usput reći. Marko Franović koji dakle unatoč golemom iskustvu i poslovnim pobjedama nikada nije izgubio skromnost i vjeru, hvale je vrijedan sugovornik koji nam svojom životnom pričom i stavovima može pomoći da izbrisimo naše vlastite stavove.

- Nisam uspio biti kovač, ali sam završio zanat u sličnom smjeru pa mi je to malo i pomoglo u životu, to moram reći, jer svaki čovjek mora završiti ono osnovno školovanje. Ne previše, jer bila bi sreća da mnogi koji su završili te velike škole, da nikada nisu završili više od dva razreda osnovne škole, odnosno da znaju samo osnove - potpisati se i nešto malo osnovne matematike. Najbolje je to pokazao poznati hrvatski intelektualac dr. Matko Marušić kad je rekao da do svoje 37. godine života ništa nije znao o Hrvatskoj. - govori nam gospodin

Marko i nastavlja:

- To su te činjenice koje mi ne shvaćamo. Oni su nam ispirali mozak da mrzimo svoj narod, oni su samo pričali koliko su ustaše ubili, zaklali i palili, čuda radili, a oni drugi, Srbi, tumačili su svojima da bi oni zamrzili nas, da bi i od njih napravili naše mrzitelje i progonitelje. To se i dogodilo, a i danas se događa.

- Mi ne smijemo nikoga mrziti niti druge smatrati svojim neprijateljima! Srpska politika i njihova srpska crkva je njima najveći neprijatelj. Oni su od njih napravili idioote. Jasno, ne od svih. Ima tu i krštenih ljudi, to sam siguran, a moram kazati i ovo: jednoga

dobroga Srbina svećenika ja i financiram! Ima njih dakle puno krštenih, poštenih i pametnih, no ima i ovih zlotvora koji nikada nisu shvatili što je istina, a što je laž, jer danas neki kažu u Jasenovcu je bilo ubijeno pola milijuna, neki osamsto tisuća, neki milijun, što je više puta dokazano radovima hrvatskih povjesničara – LAŽ! Hrvatski povjesničari kao što su Roman Leljak, Igor Vukić i mnogi drugi, spominju brojku od oko 18

000 ljudi koji su prošli kroz logor Jasenovac, te oko 1600 onih koji su tamo umrli, bilo od bolesti ili su ubijeni. To nije bio logor smrti, nego radni logor u kojem se, dakle, radilo.

- U enciklopediji Britanica piše da su Hrvati ubili milijun Srba, a to se odnosi na Jasenovac. Takve laži naša Hrvatska vlada dopušta. Nije tu kriva samo ova zadnja Plenkovićevo vlada, nego i sve one prije nje.

- Rekao sam, a potvrđujem i danas, priličnu svotu novaca ču dati za početak iskopavanja toga tamo, da se jednom to već riješi. Ali to treba biti u suradnji s njima. Daj da jednom pokopate vaše žrtve. Daj da ih iskopamo, pa ih vi lijepo

pokopajte i da to pitanje raščistimo jednom za svagda. Jedino na taj način

mi možemo ići naprijed, jer danas službeni jugoistoričari u Hrvatskoj pišu o jasenovačkim 80 000 žrtava. Oni jesu rođeni u Hrvatskoj, ali oni ne vole Hrvatsku.

- Bio sam toliko ogorčen da sam se htio odreći hrvatskog državljanstva, jer kada je došao Ivo Josipović na vlast kao predsjednik Republike Hrvatske, bilo mi je svega dosta! Bilo mi je dosta Mesića, a nakon jednog Mesića eto novog Mesića koji se zvao Josipović. Otišao sam u konzulat u Sydneyu i tražio da me ispišu iz državljanstva. Nisam više to mogao trpititi, ali tadašnja Generalna konzulica u to

vrijeme gospoda Mirjana Piskulić, rekla mi je da to nikada nitko nije pitao pa nisu imali nikakav formular, niti su znali kako se to radi, ali je rekla da će to ispitati pa će mi javiti. Gospoda Ljubica Berić koji je radila u konzulatu, jedna krasna osoba, rekla je ove riječi: "Marko nemoj to napraviti! Naš pokojni predsjednik dr. Franjo Tuđman bi se radi toga okretao u grobu kad bi ti to napravio - Na povratku kući iz konzulata, na pola puta rekao sam sebi: "Neću to napraviti!" No, kada je pala naša zadnja Vlada, mislim na Vladu gospodina Tihomira

Oreškovića, znam tko je zbog toga kriv no neću u to sada ulaziti, rekao sam: "Ja ovu novu Vladu ne podržavam i neću je nikada više podržavati! Ispisujem se iz HDZ-a!"

- Nisam se dakle ispisao iz hrvatskog državljanstva, no iz HDZ-a jesam i započinjem rat s politikom. Koliko sam u tome neuspješan to svi znamo, jer sve koje sam ja podupirao, nitko od njih nije uspio, nego me je to samo koštalo - uključujući i pokojnog Miroslava Tuđmana, sina prvog hrvatskog predsjednika, čiju sam predsjedničku kampanju te 2007. godine ja financirao.

- Ovdje se ljudi u Australiji klade na konje koji će konj pobijediti. Ja se ne kladim na konje, ali sam se kladio na političare. No nažalost izgleda da ulažem u krive. Imamo mi krasnih političara. Kao i u svemu, jasno je da ima dobrih ljudi pa tako i političara. Donald Trump na primjer za mene nije bio političar, ali svi ovi koji vode veliku politiku, to su masoni koji vladaju čitavim svijetom, a vjerujem da su i neki naši političari u toj organizaciji. Oni su zaštićeni kao "lički

medvjedi". Ne smijete ubiti ličkog medvjeda! Ne smijete ga ni raniti, a kamoli ubiti. Tako i naše političare. Ne smije ih nitko napasti, jer su oni u toj antikatoličkoj organizaciji. Ja ne kažem da je pravoslavna vjera loša, ali srpska pravoslavna je katastrofalno loša. To je problem i Srbima, a Hrvatima još više, jer uči da treba ubiti Hrvata. Da treba ubiti svakoga tko nije Srbin, a to su pokazali od 1941. godine do danas, a i dalje to pokušavaju.

- Poznati povjesničar Stjepan Lozo napisao je veliku knjigu u kojoj je dokazao kako su Srbi prevarili cijeli svijet lažući o hrvatskim zločinima

kojima nema nikakvog traga, dok mi i danas tražimo naše nestale koje su Srbi pobili. Ja se dakle i dalje nudim da pomognem da se iskopaju sve žrtve. Prvenstveno tu mislim na Jasenovac

- da se sve iskopa, istraži i da se sve žrtve dostoјno pokopaju. No, zašto to ja trebam govoriti? Zašto to ne kažu i to ne pokrenu naši hrvatski političari, naše Jude, naši izrodi koji izgledaju kao da nemaju ništa ljudskog u sebi, ni karaktera, ni osjećaja, nego gledaju samo na sebe i svoje.

- Ne krijem: bio sam prijatelj s dr. Ivom Sanaderom. Posjećivao sam ga i u Zagrebu skoro svaki put kada sam dolazio u Hrvatsku. Jednom ga nisam posjetio pa mi je poslao e-mail da je čuo da sam bio, pa mi

je rekao da se uvijek navratim do njega. Sve ono što je on napravio ide mu jasno na dušu, no koliko vidim, on je jedini osuden. Sjećam se samo Vladimira Polančeca, nekadašnjeg

potpredsjednika Vlade Republike Hrvatske i ministra gospodarstva, da je jedini uz Sanadera za koga znam da je bio osuđen od visokih političara.

- Ivo Sanader je bio osuđen jer nije imao nikakvog udbaša u srodstvu i obitelji, a nije ni sa jednim bio ni kum, jer da ga je imao, nikada ne bi bio osuden. Takav je sistem na vlasti i dan danas u Hrvatskoj. Imaš li zaleđe UDBE, možeš što hoćeš.

- Uzet će još vremena da Hrvatska bude prava zemlja. Gledam na slikama mlade u Hrvatskoj koji idu u crkve, koji idu na koncerte Marka Perkovića Thompsona, vidim navijače nogometnih klubova na potresom porušenoj Banovini, vidim ljubav. No kao i za sve u životu, i ovdje treba vrijeme. Ali doći će i taj dan, da

Hrvatska bude vođena onima koji su Za dom spremni. Takvi su se uvijek rađali, a hvala Bogu vidim i danas su hrvatski mladi takvi. Vjerujem u bolje sutra i bio bih tako sretan kada bih video tu pravdu za svakog Hrvata.

- Ja sam došao i evo šezdeset godina živim u demokraciji i najboljoj zemlji na svijetu, najuređenijoj zemlji na svijetu koju ja volim, a nisam rekao i ovo, ja sam hrvatski i australski nacionalista. Ja to nikada nisam krio pa mi je govorio i Ivo Sanader: "Marko, ne smiješ reći da si nacionalista, jer će te odmah proglašiti fašistom". Ja sam mu rekao: "Ja sam najveći neprijatelj fašizmu! Bio mi je i tata, a ja sam isto kao što je i on bio: Ja sam antifašista!"

- Hrvat nikada nije bio fašist! Fašisti osvajaju tuđe, a Hrvati to nikada nisu radili. Svi su naši susjedi osvajali, pa ne samo naši susjedi, nego i Englezi, Španjolci, Nizozemci, Nijemci, Rusi... Hrvat nikada nije napao na tuđe, nikada nije stavio nogu na tuđe! Samo je branio svoje i svaki Hrvat tu mora biti ponosan na svakog Hrvata. Mi ne smijemo između sebe mrziti jedan drugoga zato što jedan voli HDZ, a drugi SDP.

- Kada sam ovdje jednom prilikom u jednom društvu nedavno u Sydneyu za Plenkovića rekao da je Juda, jedna gospođa koja me je prije poštovala, video sam kako je promijenila lice, a vjerojatno i mišljenje o meni. No ja se nikoga ne bojam, jer sam od onih kojih sam se bojao ja pobegao prije 60 godina.

- Došao sam u demokraciju koju obožavam, u kojoj slobodno živim, govorim i slobodno radim, a tamo toga nije bilo. Nekada su me ljudi znali pitati, zašto sam emigrirao. Znao sam im odgovoriti da nisam emigrirao, već sam pobegao od komunizma! Vidio sam ja kakav je to sistem. Mogao si biti kovač i kovati, ali i za to si morao biti dobar s njima. Shvatio sam da tamo za mene nema mjesta u nikakvom pogledu, a niti za bilo koga drugoga koji je imao imalo čvršći karakter. - Treba se žrtvovati. I Isus je bio žrtva. Čovjek se mora žrtvovati. Svi mi nosimo svoje križeve. Hrvatska je vrijedna naše žrtve i naše ljubavi.

I za kraj, Marko Franović nam poručuje: - Treba se žrtvovati. I Isus je bio žrtva. Čovjek se mora žrtvovati. Svi mi nosimo svoje križeve. Hrvatska je vrijedna naše žrtve i naše ljubavi.

(Petar Mamić)

(Domovina) - Sućut obitelji Tuđman izrazio je i poduzetnik iz Sydneya Marko Franović, prijatelj pokojnog prof. dr. Miroslava Tuđmana. Uz sućut, gospodin Marko Franović je za pogreb svojeg prijatelja naručio i izradu posebnog vijenca, što je omogućio dio redakcije našeg lista koji se nalazi u domovini. (RI)

KOMENTAR J. PEČARIĆA. Zanimljivo je da je Marko Franović u ovom tekstu, a istaknuto je i u naslovu, govorio o svom hrvatskom i australskom nacionalizmu baš u vrijeme kada se takva ljubav prema svom narodu i svojoj državi u RH zakonski želi sankcionirati:

Raspudić ministrici Obuljen-Koržinek: 'Ili copy-pastate zakon ili amnestirate nacizam, a žigošete nacionalizam'

<https://narod.hr/hrvatska/raspudic-ministrici-obuljen-korzinek-ili-copy-pastate-zakon-ili-amnestirate-nacizam-a-zigosete-nacionalizam>

I jest logično. Kako smiješ voljeti svoj narod kada je to rezervirano samo na gazde u svijetu i one koje Ti oni dozvole voljeti!

**ISELJENICI I NJIHOVI PRIJATELJI
PROSLAVILI ROĐENDAN PODUZETNIKA I
DOBROTVORA IZ SYDNEYA**

DOMOVINA

CROATIAN-AUSTRALIAN WEEKLY Wednesday, 12. May
2021 Vol. 9, No. 435 | \$ 4

Tony Abbott, Ina Vukić i Marko Franović

**ROĐENDAN NAKON ČUDESNOG OPORAVKA
OD COVIDA**

PROSLAVLJEN 80. ROĐENDAN MARKA FRANOVIĆA U SYDNEYU

RIJEČ UREDNIKA:

U subotu, 8.5.2021. u hrvatskom klubu "Sydney" u Punchbowlu svečano je proslavljen 80-ti rođendan poznatog lidera hrvatske zajednice u Australiji – Marka Franovića. Dogadjaj je to koji je okupio predstavnike hrvatske zajednice širom Australije a rođendanu je nazočio i Markov prijatelj bivši australski premijer Tony Abbott. Opširniji izvještaj o proslavi biti će u sljedećem broju naših novina.

U ovom broju donosimo izvještaj s predstavljanja knjige "Put bez povratka" o Blatu, mjestu s otoka Korčule koje je održano prošle nedjelje, 2.5.2021. u hrvatskom klubu "Dalmacija Sydney".

U iscrpnom izviješću iz pera dr. Luke Budaka možete više saznati o ovoj knjizi koju vam i sam toplo preporučam.

Život naše zajednice u Sydney i Australiji ne svodi se samo na prisjećanja i komemoracije sa kojih zapravo i najviše donosimo izviješća i dokumentarne zabilješke.

Nova mlađa generacija ovdašnjih australaca hrvatskih korijena nastoji sabrat i modernim tehnologijama i sredstvima uvezati događanja i život naše zajednice od kojih je najnoviji projekat ACMN – Australian Croatian Media Network koji je simbolično počeo radom upravo na rođendan

gospodina Marka Franovića, a sadržaje kojih ćemo promovirati i prenosići na stranicama našeg tjednika.

Od događanja iz Hrvatske spominjemo skore lokalne izbore u kojima će se birati gradonačelnici, i ostali lokalni dužnosnici.

Politički analitičar Ilija Vincetić iz Zadra na svom facebook profilu povodom izbora postavio je sljedeći osobni tekst i razmišljanje; “Zašto srpski agresori i njihova djeca koji žive u Srbiji imaju pravo glasa na lokalnim izborima u Republici Hrvatskoj, a djeca Hrvata koja su na privremenom radu u inozemstvu nemaju to pravo?

I ne samo to.

Agresori i njihova djeca imaju plaćen prijevoz iz Srbije do mjesta glasovanja, dnevnicu, PCR test!!

“Hrvati na privremenom radu u inozemstvu su privremeno odjavljeni iz mjesta i kojem su boravili:-” reći će netko.

“Zato nemaju pravo glasa na lokalnim izborima”!

A zašto su odjavljeni?

Pa zakon o prebivalištu tako kaže!!

Morali su se odjaviti.

Pod prijetnjom sankcije.

Ozbiljno?

Vrijedi li to i za Srbe koji stalno borave u Srbiji?

Ne vrijedi.

Zašto?

Puno pitaš.

Valjda zato što su Srbi.

Zna li netko što kažu zakoni?

I tko plaća te silne troškove u zemlji u kojoj nema za lijekove?

On behalf of the many Croatian communities in Croatia and worldwide, the

Bl Alojzije Stepinac award

is proudly presented to

Marko Franović

for outstanding lifetime achievement

In recognition of your magnanimous contribution and philanthropic activities that have made positive impacts for Croatians in Croatia and Australia. The advancement of the Croatian nation and lasting contributions to society worldwide. We especially honour your significant contributions to Croatian communities activities of the shedding of light on the Croatian truth that had mercilessly been trampled upon for decades by the communist regime. From which you fled in 1961 to start life anew in Australia from point zero to the heights very few have climbed.

A big heart felt thank you from Croatians worldwide!

U ljubavi prema hrvatskom narodu ne dam se ni od koga natišuti! Bl Alojzije Stepinac

This book has been produced in honour of Marko Franović's 80th birthday and in celebration of his remarkable business achievements and his extraordinary philanthropic activities for the betterment of the Australian and Croatian communities. We thank all of the contributors who, with their tributes to Marko, created a lasting testament to his enduring love of humanity. We also thank Koraljka Sonja Miletic, Jadranka Rukavina and Dr. Josip Stjepanovic for generously assisting Branko Miletic and Ina Vukic in the editing of this book.

Čestitamo blagdaničnu slavu svoga rođenina, Marku Franoviću i učinak kroz stave njegovih rezumiranih poslovnih postignuća i njegovih izvanrednih filantropskih aktivnosti za boljšak australijske i hrvatske zajednice. Zahvaljujemo svim suradnicima koji su svojim izjavama počastili u ovoj kojiz stvorili trajni dokaz stalnosti. Markove ljubavi prema čovječanstvu. Također se zahvaljujemo Koraljki Sonji Miletic, Jadranki Rukavina i Dr. Josipu Stjepanovicu što su nesebično pomogli Branku Mileticu i Ini Vukic u lektoriiranju ove knjige.

2021

ISBN 978-0-646-83766-6

BOKA CRO PRESS

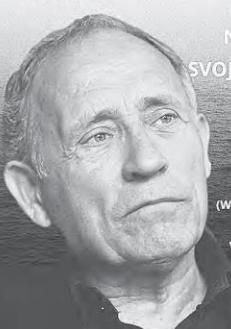

9 780646 837666 >

**NEVER
FORGET
YOUR PAST -
MARKO FRANOVIC
STORY**

MARKO FRANOVIC
NIKADA
NE ZABORAVI
SVOJU PROŠLOST

INA VUKIĆ
(With BRANKO MILETIĆ
and
VANDA BABIĆ GALIĆ)

Marko Franović is a Croatian entrepreneur, engineer and author. He is the founder of BOKA CRO PRESS publishing house and the Bl Alojzije Stepinac award. He is also a member of the Board of Directors of the Croatian Association of Entrepreneurs and the Croatian Chamber of Economy.

CROATIAN DIASPORA CELEBRATES PHILANTHROPY OF MARKO FRANOVIC

Charles Billich, Marko Franović, Ina Vukić i Anita Paulić

It was yesterday, on 8th of May 2021, that the family of Marko, Božo, Marija and Milena Franovic delighted many guests at the Croatian Club Punchbowl in Sydney Australia in celebration of Marko's 80th birthday. It was an event like no other in my memory. This was not a mere birthday celebration, this was also an opportunity when the Australian community and the Croatian community spread across the world recognised and celebrated the outstanding human being that Marko has been especially through his philanthropy spanning across continents in efforts to better democracy and life for all, awarding him

the Blessed Alojzije Stepinac Lifetime Achievement Award. And it so happens that Marko Franovic shares the 8th of May birth date with Blessed Stepinac.

Croatia's Blessed Alojzije Stepinac once said: "Nothing will force me to stop loving justice, nothing will force me to stop hating injustice, and in my love for my people I will not be eclipsed by anyone."

And today, Marko Franovic shows us how these words when translated into actions can mean so very much to so many people.

Charles Billich, Marko Franović i Tony Stewart

Sydney based Marko Franovic had, due to oppression and harsh life fled communist Yugoslavia in 1961 and via refugee camps in Italy he reached the shores of Australia - determined to make life better not just for his family but for his Croatian community and the Australian community. His life is a shining testament of success in all he touched with his hard work and dedication. This quiet, humble man delivered

enormous positive impact on the creation of the independent State of Croatia and its 1990's Homeland War and his philanthropy reached every corner in both Australia and Croatia that needed help. Many distinguished guests celebrated yesterday in Sydney and many sent video greetings from Croatia.

To me this was a proud moment not just to celebrate Marko but also to see Australia's former Prime Minister Anthony (Tony) Abbott among us, thus reminding us that Australia had indeed been an exemplary host country, a new homeland, to so many refugees and migrants from Croatia who were able to nurture a long-standing desire for Croatia to free itself of communist Yugoslavia. Australia was one of the first countries outside Europe to recognise Croatia's independence and plight for democracy in January of 1992 and it showed a passion of camaraderie with our plights and efforts to achieve that independence and democracy.

I was honoured to have been asked to deliver a speech during the celebration of Marko Franovic's birthday, when he was named Croat of the Year 2021 and received his Lifetime Achievement Award. And here is my speech, which I hope will bring this amazing human being closer to you: "Our families of Croatian origins share a common passion and that is freedom from oppression and love for democracy and national identity.

We of Croatian origins living in Australia for many, many decades feel especially lucky because this country had offered us the dignity of nurturing our love and dream for a free Croatia, propping up its plight and fight for independence from the Yugoslav communist regime when it was most needed, while growing and nurturing our love for Australia itself.

And Marko is a shining example of how wonderful the synergy of love for two countries can be. It is ultimately a win-win situation for all.

As to how very fortunate we, whose immediate families fled to foreign lands, were at choosing Australia to flee to from communist Yugoslavia, like Marko did, I always like to refer to the speech that Sir Robert Menzies', the longest serving Prime Minister of Australia in history, delivered in Parliament on 27th August 1964 in which, among other things, he said:

Adriana Rukavina, Marko Franović i Ina Vukić

“...It is difficult for people coming to Australia easily to forget their historical backgrounds. Since the war a number of organisations opposed to the present Government of Yugoslavia have developed throughout the world amongst refugees and migrants from that country. It is understandable that some Yugoslav migrants of Croatian origin should continue to hope for the establishment of an independent

Croatia and within a democracy like Australia they have right to advocate their views so long as they do so by legitimate means. I wish to make it perfectly clear that the vast majority of the migrants from all parts of Yugoslavia who have settled in Australia have proved to be law abiding, hardworking citizens and a real asset to this country...”

Sir Robert Menzies put wind under the wings of our love for our first homeland, Croatia.

This win-win situation that has its foundations in love and loyalty to the first and second homelands is something to celebrate and tonight we celebrate its personification in the shape of Marko Franovic. It needed to be written into a book and I am honoured to present to you the hotoff-the-press ‘Never

Forget Your Past: Marko Franovic Story'. It is a book that, after Mr Petar

Mamic from Domovina newspaper contacted me with the idea, I myself undertook to write, to collate, to put together with the input of many people as well as collaborating authors Branko Miletic and Vanda Babic Galic. It is a birthday gift to Marko from all of us.

Some of you here tonight who have gladly sent me your statements about Marko for the book, know, that you have brilliantly contributed to this gift for Marko but also a gift for both Australian and Croatian communities.

Thank you so very much and I apologise if, at times, my requests for contributions came at a time when you had more pressing things to do.

But you delivered for Marko and for that I am deeply grateful.
Just like many delivered from Croatia.

Thank you all, once again.

Proudly and with deep admiration we can say that the past four decades, at least, of Marko Franovic's life have been marked by extraordinary gestures of generosity towards the Australian and Croatian communities. Marko is a philanthropist who, with his generous works, personifies the definition of this very word: a person who feels a deep love for humanity, who shows himself with practical kindness and helpfulness towards humanity.

Marko is not only respected through his philanthropy. He has integrated with obvious and extraordinary ease his business, philanthropic and civic commitments and has followed a standard for individual and corporate citizenship that reflects a great measure of what we look for in society and rely upon to maintain the preservation of generosity and kindness to others.

Although he prefers to walk selflessly, quietly, under the radar of a bright stage and spotlights – Marko is a man of immense importance. He does not care about fame or recognition because he is a man who loves to support and give the most he can, rather than receive. His firm strides through the social landscape of his Homeland of Croatia and Australia, his many public roles, his contribution to social, political, and cultural care and the achievements that have often been talked about and analysed throughout the many years, are colossal and thus difficult to list in one place like this.

Marko has lived and lives a life what others like to call a life of a good man.

‘Never Forget Your Past: Marko Franovic Story’ is a book that wanted to show rather than tell and put on display what an exceptional human being Marko is and has been. On that note, the book shows not only the harsh life’s path Marko had to endure in order to become what he is today, but it also gives examples of his prolific philanthropy and how other people and community leaders see him.

I trust you will all enjoy the book and keep it a testament to how love for the first homeland joined with the love for a second can create miracles.

The miracles that are quiet, often unnoticed, but to many have the significance of well-being that inspires creativity and progress.

Marko Franović i Ina Vukić

Thank you, Marko, for all you do!
I salute you! Happy 80th Birthday!”

Ina Vukic

DOMOVINA

CROATIAN-AUSTRALIAN WEEKLY Wednesday, 19. May
2021 Vol. 9, No. 436 | \$ 4

**ISELJENICI IZ CIJELE AUSTRALIJE
OKUPILI SE NA PROSLAVI ROĐENDANA
DOBROTVORA IZ SYDNEYA**

**NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO 'BLAŽENI
ALOJZIJE STEPINAC'**

U ljubavi prema hrvatskom narodu ne dam se ni od koga natkriliti

RIJEČ UREDNIKA:

Marko Franović proslavio nje svoj 80. rođendan u subotu 8.5.2021. u hrvatskom klubu "Sydney" u društvu svoje rodbine i prijatelja. Rođendanu je prisustvovao i Markov prijatelj bivši australski premijer Tony Abbott, a bili su i predsjednici hrvatskih klubova iz cijele Australije, Tony Sep iz Canberre, Ante Jurić iz Melbournra, Paul Šarić iz Gellonga te Petar Puljić iz Gold Coasta uz jasno predstavnike hrvatskih klubova iz Sydneya.

Rođendanu su nazočili predstavnici hrvatskog konzulata u Sydneju, svećenici iz hrvatskih katoličkih centara, a bio je i poznati hrvatski slikar Karlo (Charles) Bilić.

Prigodom rođendana promovirana je i svim nazočnimima kao poklon darovana knjiga o Marku

Franoviću pod naslovom; "Nikada ne zaboravi svoju prošlost" koju je uredila gospoda Ina Vukić.

Takoder je Marku Franoviću gospodin Ante Mihaljević u ime hrvatske dijaspore cijelog svijeta tj. iz Amerike, Evrope i Australije uručio prvu takvu – novo osnovanu nagradu – "Hrvat dijaspore" za 2021. godinu za životno djelo.

Zanimljivost je da je geslo i zaštitni znak ove nagrade poznata i često citirana rečenica blaženog kardinala Alojzija Stepinca – "U ljubavi prema hrvatskom narodu ne dam se od ni od koga natkriliti" te činjenica da je gospodin Marko Franović rođen isti dan kada i Alojzije Stepinac – 8. svibnja.

Još jedna osobitost vezana je uz samu nagradu dijaspore "Alojzije Stepinac".

Naime kip blaženog Alojzija Stepinca izljeven je od bronce nedavno u Zagrebu, te je po rukama Darija

Kordića nekadašnjeg predsjednika Republike Herceg Bosne i haškog uznika koji je nevin proveo 17 godina u zatvoru, odnio kip – na posvetu u Sisak biskupu Vladi Košiću čija je biskupija teško stradala u potresu na Banovini.

U radnoj atmosferi je prošao i početak rada novo osnovane Australian Croatian Media Network – tj.

Australsko hrvatske medijske mreže, nove medijske platforme, tj. naših novina “Domovina” koje su povezane s hrvatskim radijem i novo osnovanom televizijom u Sydneju a među prvim sadržajima koji će te moći pogledati biti će intervju Marka Franovića s poznatom australskom novinarkom hrvatskih korijena Marijanom Rudan koji je održan u studiju ACMN-a u srijedu 12.5.2021. na stadionu Sydney Uniteda 58 u Edensor Parku a u sljedećem broju objaviti ćemo više potankosti i detalja kako i gdje možete pratiti nove televizijske emisije i sadržaje ACMN I ovim putem u ime redakcije naših novina “Domovina” a i u svoje osobno ime želim gospodinu Marku Franoviću puno zdravlja i svaki Božji blagoslov te da i dalje predano pomaže, hrabri i podupire hrvatsku zajednicu u Sydneju i Australiji. U ovome tjednu spomen je na žrtve Bleiburga i Križnih putova te stradanja nevinog hrvatskog naroda u svibnju 1945. godine.

Ove nedjelje također su u Hrvatskoj održavani lokalni izbori na kojima su izabrani gradonačelnici i župani te gradska i županijska vijeća. Kažu da na lokalnim izborima ne bi trebala prevladavati ideološka, svjetonazorska pitanja, već komunalna. Tako bi trebalo biti, ali nije, niti kod nas, niti u svijetu. Miroslav Škoro ušao je u drugi krug izbora u Zagrebu koji će biti održani za dva tjedna. Veliki je to uspjeh Domovinskog pokreta i dr. Miroslava Škore te im ovim putem i čestitamo!

A vama želim ugodno čitanje!

IZ KNJIGE O MARKU FRANOVIĆU: PORUKE PRAVOM PRIJATELJU

**MARKO FRANOVIĆ JE MODERNA
AUSTRALSKA PRIČA O USPJEHU:
HVALA MU NA SVEMU!**

ANTHONY (TONY) JOHN ABBOTT

Premijer Australije (2013. - 2015.), Čelnik oporbe (2010.-2013.), Čelnik Federalne parlamentarne liberalne stranke (2009.-2015.), Član australskog parlamenta za Warringah (1994. - 2019.), ministar za zapošljavanje i odnose na radnom mjestu (1998. - 2003.), ministar u Kabinetu federalne vlade (2001. - 2007. i 2013. - 2015.), ministar zdravstva i starenja (2003. - 2007.), savjetnik čelnika oporbe i viši novinar u "The Australian", diplomirani ekonomist i pravnik sa Sveučilišta u Sydneyu, Magisterij na Sveučilištu u Oxfordu, Rhodes Scholar, autor knjiga („Minimalna monarhija“ / 1995, „Kako pobijediti u ustavnom ratu“ / 1997, „Bojne crte“ / 2007, „Jaka

Australija“ (2012.), direktor Australija za ustavnu monarhiju (1992.-1994.), Nacionalne medalje časti: Medalja stogodišnjice (2001.), Nacionalna medalja (Australija) (2018.), Red pratitelja Australije (2020.); Državna medalja NSW: Medalja za dugogodišnju službu vatrogasne službe (2015)

Čast mi je pružiti ove riječi počasti Marku Franoviću povodom njegovog 80. rođendana.

Marko je moderna australska priča o uspjehu: useljenik koji je ovamo došao bez ičega osim odlučnosti da svoje prilike maksimalno iskoristi u slobodnoj zemlji.

Trudeći se i pošteno se odnoseći prema svima, sjajno je uspio. Ali umjesto da jednostavno uživa u svom

uspjehu, Marko se trudi podariti i podijeliti plodove svojeg uspjeha zemlji koja mu je bila dobra.

Ne znam u punoj mjeri o Markovoj filantropiji (jer on se ne sam ne hvali), ali sam veoma svjestan njegove velikodušnosti prema nastojanjima koje on podržava i ljudi kojima se on divi.

Također sam vrlo svjestan njegovog entuzijazma da uzvrati jedno dobro djelo još boljim. Trenutno je, na primjer, u procesu pružanja podrške medicinskom istraživačkom centru u bolnici Sutherland nakon što je i sam tamo primio tako dobru njegu.

Za nekoga tko se borio s nekoliko zdravstvenih problema, Marko je izuzetno snažne građe. Nije previše

ljudi njegove dobi moglo proći kroz gotovo četiri tjedna na respiratoru potpuno neoštećen. Zato sam uvjeren da će njegovi sretni prijatelji i njegova zahvalna nacija još neko vrijeme biti blagoslovljeni njegovom prisutnošću.

Hvala ti na svemu što si nam dao.

Tony Abbott (Ožujak 2021.)

ESTER GITMAN:

MARKO JE ZNAO ŠTO TREBA RADITI - NIJE MU TREBAO MOJ SAVJET

ESTHER GITMAN

Američka povjesničarka koja se u svom radu posvećuje Židovskoj povijesti (Doktorat znanosti), spašavanju i preživljavanju Židova (i drugih) tijekom Drugog svjetskog rata u Hrvatskoj te blaženom Alojziju Stepincu, s diplomskim i poslijediplomskim studijima na sveučilištima Carleton Ottawa, Long Island i City University u New Yorku. Autorica knjiga "Kad je hrabrost prevladala: spašavanje i preživljavanje Židova u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj 1941. - 1945" (2011.) i "Stepinac: Stup ljudskih prava" (2019) Autorica brojnih eseja i članaka o Drugom svjetskom ratu i povijesnoj istini. Odličje "Red kneza Branimira" za izvrsnost u promoviranju Hrvatske, 2019., Počasni doktorat sveučilišta u Splitu (2019)

Marka Franovića prvi sam put srela 2014. godine u Sydneyu na predavanju koje je u moju čast u Državnoj knjižnici NSW-a

organizirala Ina Vukic, psihologinja, novinarka i strasna podupirateljica svog rodnog mesta i domovine Hrvatske. Većinu prisutnih zanimala je tema: Nadbiskup Alojzije Stepinac i spašavanje Židova i Srba, tijekom Drugog svjetskog rata u Nezavisnoj državi Hrvatske, 1941.-1945. Posebno me dirnulo što su među prisutnima bili predstavnici akademika sa Sveučilišta u Sydneyu i novinari/urednici Katoličkog tjednika, kao i hrvatski veleposlanik u Australiji.

Nakon predavanja imala sam razgovor s Markom, koji je već bio finansijski dobrotvor mnoštva projekata i nastojanja, i, sjećam se dobro, pitao me je koje bih projekte ja podržala. Moj je odgovor bio kratak - Obrazovanje.

Naravno, nije mu trebao moj savjet; sve je to on već radio. Jasno je da mlada generacija mora znati istinu o svom hrvatskom narodu i razumjeti svakodnevne borbe koje proživljava kako bi održala državu neovisnom.

Prvi predsjednik neovisne Hrvatske dr. Franjo Tuđman to je tako dobro rekao:

“Oni (komunisti bivše Jugoslavije) nisu mogli, niti će ikada moći ubiti našu strast i našu potrebu da živimo u ljudskom dostojanstvu, u miru sa sobom i sa slobodnim narodima Europe. To smo postigli na našim prvim demokratskim izborima. Za ovo pravo i za našu svetu zemlju spremni smo čak i umrijeti ”- (1922. - 1999.) (Obraćanje hrvatskom narodu u trenutku početka srpske agresije na Hrvatsku, 16. listopada 1991.)

Tuđmanovu viziju i strast, kao i viziju mnogih drugih u njihovoј pradomovini, treba njegovati svakodnevno, a obrazovanje je jedan od instrumenata da se to postigne, Marko to dobro zna, nije to trebao čuti od mene. Njegova velikodušnost u pružanju potpore institucijama visokog obrazovanja, muzejima i drugim ciljevima stvara trajnu vezu između dijaspore i domovine.

Tijekom mnogih godina posjetila sam Hrvatsku mnogo puta i uvijek se Markovo ime spominjalo kao

strastveni pristaša zemlje i mnogih obrazovnih, kulturnih nastojanja. 2019. godine ljudi koji su poznavali Marka i sve njegove aktivnosti za boljšitak njegove nove domovine

Australije i njegove stare domovine Hrvatske bili su jako tužni kad su čuli da ga je pogodio Covid-19. Kao što je opisano u medijima,

tisuće su se molile za njegov brzi oporavak. Valjda su čuli savjet svog voljenog blaženog Stepinca:

“Kad vam oduzmu sve, ostat će vam dvije ruke, sklopite ih u molitvi i tada ćete biti najjači” Blaženi kardinal Alojzije Stepinac, 1898.-1960.

Kada je Marko čuo da se tisuće moli za njegovo ozdravljenje, rekao je: „Hvala na svim vašim molitvama za moje ozdravljenje, koje su očito uslišane i odobrene.”

Esther Gitman (Veljača 2021.)

Na slici s lijeva na desno: Joseph Assaf, Nick Franović, Marko Franović

ASSAF: VJERUJEM DA JE MARKOVA PRIČA JEDNA OD NAJVEĆIH AUSTRALSKIH PRIČA!

JOSEPH ASSAF

Joseph je migrirao iz Libanona. Bio je član mnogih vijeća, odbora i odbora. Godine 1988. Joseph je osnovao Ethnic Business Awards (Poslovnu Nagradu za poduzetnike useljenike) koja nastavlja slaviti raznolikost i multikulturalizam Australije. 2014. godine dobio je nagradu za životno djelo australskog Vijeća za migracije i naseljavanje, a 2018. godine postao je

časnikom odličjem Reda Australije (AO) za istaknuto službu u multikulturalizmu i poslovanju.

Povodom 80. rođendana Marka Franovića, raduje me prisjećanje na putovanje koje smo zajedno proveli od našeg sastanka davne 2009. godine.

Kad je na dodjeli nagrade za najuspješnija etnička poslovanja pobjedio u kategoriji srednjih do velikih tvrtki, priča o Marku Franoviću podijeljena je sa cijelim svijetom. Njegov poslovni uspjeh ilustrira čovjeka koji ima svrhu i odlučnost, ali on je puno više od toga. Čovjek ponosne hrvatske baštine, usredotočio se na svoju zemlju rođenja i ljude, te je tražio načine za potporu i unapređenje veza između Australije i Hrvatske.

Nesebično je radio na promjenama i poboljšanjima ovog odnosa i značajno se zadubio u hrvatsku zajednicu dugi niz desetljeća. Marko uvijek pruža ruku podrške bilo kojoj inicijativi u koju vjeruje i video sam da kod njega ne postoje granice niti ograničenja inicijativa, zajednica ili pojedinaca kojima on pomaže. Čovjek velike darežljivosti u kombinaciji s ogromnom poniznošću. Primjer je i uzor mnogima, čovjek je od vizije i doista vjerujem da je Markova priča jedna od najvećih australskih priča.

Marko je 2020. godine vodio možda najtežu bitku svojega života. Bitka u kojoj je nastojao riješiti se virusa Covid-19. Kao i uvijek, njegova je vjera bila jaka, a svoje je ozdravljenje pripisao molitvama svih onih koji ga vole i brinu o njemu. Iako dijelim ovu vjeru, neke zasluge pripisujem samom Marku. Njegov se duh skupio i borio protiv virusa i sada može nastaviti s mnogim projektima na koje se fokusirao je.

Za Marka njegova radost počiva u svrsi i velikodušnosti, i kao i uvijek, on nastoji poboljšati svijet i siguran sam da će ga još dugo te odlike obilježavati.

Prijatelju Marko, sretan ti rođendan.

Angela i ja smo oduševljeni što ćemo ovu proslavu podijeliti s tobom.

S najtopljom naklonosću,

Joseph Assaf AO i Angela Assaf
(Ožujak 2021.)

GENERAL GLASNOVIĆ: ‘KADA JE BOG NAPRAVIO MARKA FRANOVIĆA, RAZBIO JE KALUP!’

ŽELJKO GLASNOVIĆ

Visoko odlikovan sa 7 odličja za iznimnu hrabrost i junaštvo tijekom Domovinskog rata te 2 odličja za

Zaljevski rat. Umirovljeni (2000.) general Hrvatske vojske i Hrvatskog vijeća obrane, bivši zastupnik u Hrvatskome saboru (2016.-2020.), Legionar Francuske legije stranaca (1989.-1991.), Taktički zapovjednik, Sudska policija Kanade (1980.- 1989.), Zapovjednik odjela, Zapovjednik desetine Laka pješačka pukovnija Kanade (1979-1980), 2. pješačka pukovnija PPCLI kanadske vojske – vođa paljbene skupine, zapovjednik desetine (1975-1979).

Izvandomovinska Hrvatska je i danas najveći poslovni subjekt u domovini. Za vrijeme Domovinskog rata samo od 1992. do 1994. prikupila je 600 milijuna američkih dolara za borbena sredstva. Pomaže i danas kada mreža hrvatskih katoličkih misija i domoljuba prikuplja sredstva za potresom ugroženih područja.

Slobodno možemo reći da je skromni poslovni čovjek Marko Franović utjelovljenje tog dobročinstva. Ne poznajem nikoga tko je samostalno uložio u društveni, kulturni i politički život domovine za vrijeme i nakon Domovinskog rata kao što je to radio i radi Marko. Prije nekoliko godina bio sam gost kod Marka u Sydneu. Brzo sam shvatio da njegova dnevna rutina sliči na onu jednog narednika Marinaca.

Buđenje u 04.30 sati najavilo je 12-satni radni dan. Nakon skromnog doručka Marko Franović je utovario kamion s opremom i krenuo na rarađni zadatak. Tog ranog jutra našao sam se na lojtri u samostanu časnih sestara dok mi je Marko dodavao alat za postavljanje staklenih vitraja.

Markova skromnost skriva narav čovjeka koji je davno shvatio da se uspjeh sastoji od 10% inspiracije i 90% znoja.

Njega ne impresioniraju skupi automobili, Gucci torbice, virtualni svijet (influencera) i umišljenih

heteroseksualaca. Velikodušno je pomagao Hrvatima od svoje rodne Boke Kotorske do Slovenske granice.

Nije to radio da se reklamira nego zna da mrtvac na košulji nema džepova.

Više je uložio od svojeg bogatsva u domovinu nego ukupno svi pripadnici "Crvenog plemstva" koji danas vladaju javnim životom u domovini.

Pružao je savjete svim hrvatskim vladama za reformu pravosuđa, zakona o radu itd.

Da su hrvatske vlade usvojile one standarde koje je on predložio domovina bi danas bila bogata i uspješna zemlja, a ne udbaško komunistički kalifat.

Marko je preživio propali društveni eksperiment zvan SFRJ, desetljeća rada u tuđini, inertnu hrvatsku diplomaciju, i svakakve ulizice koje i danas zuje oko njega kao muhe oko zaledene čenife. Proživio je i Covid-19. Šta god se Marku dogodi u budućnosti jedan stvar je sigurna bio je i ostao original - kada je Bog napravio Marka Franovića razbio je kalup.

Čast mi je što sam upoznao ovog istinskog hrvatskog patriota.

Željko Glasnović (Veljača, 2021.)

HAMISH MCDONALD O MARKU KADA GA JE UPOZNAO: TAJ TIP JE BIO KAO STIJENA!

HAMISH McDONALD

Autor nekoliko knjiga, uključujući dvije o slučaju "Hrvatske šestorke". Istraživački novinar. Bio je strani dopisnik u Jakartu, Tokiju, Hon Kongu, New Delhiju i Pekingu, bio je azijsko-pacifički urednik i inozemni urednik The Sydney Morning Herald-a, a dva puta je osvojio prestižnu nagradu Walkley. Postao je inauguralnim članom Australskog instituta za međunarodne poslove 2008. godine.

Bila je subota popodne kasno u ljeto 2019. Parkiralište oko tvornice Boka aluminijskih prozora bilo je prazno, nije bilo kamiona i automobila, tiha stanka u poslu. Predvorje ureda bilo je prazno, a s

Brankom Miletićem koji me je vodio, popeo sam se stepenicama do ureda Uprave tog poduzeća. Bio je to moj prvi susret s Markom Franovićem: dotjerano i mišićavo tijelo, dobra glava sijede kose, vitko lice, izravan pogled. Ovaj je tip bio kao stijena.

Moj prvi susret s Hrvatskom, ili barem s hrvatskom zajednicom u Australiji, dogodio se gotovo 12 godina ranije. Nastao je iz popratne reference u istrazi o potpuno odvojenoj stvari: bivši odvjetnik savezne vlade Ian Cunliffe je nagovijestio da postoji miješanje na visokoj razini u tijek pravde u zloglasnom slučaju Hrvatske šestorke. Bio je to još jedan signal čovjeka koji je već nekoliko puta pokušao iznijeti svoje sumnje. Za mene je to bio slučaj onoga: "stvari pokraj kojih prolaziš su stvari koje prihvaćaš."

Tako sam ušao u politički labirint bivše Jugoslavije i ukrcao se u vremeplov unatrag do 1979.- '81., kada su mlade zanatlje, kasnije poznatiji kao Hrvatska šestorka, doživjeli proces u kojem ih pravna država u NSW-u pretvara iz antititovih aktivista u osuđene teroriste. Upoznao sam njih dvoje. Maks Bebić želio je uložiti još jedan napor da se preispitaju osuđujuće presude. Joe Kokotović bio je dovoljno prijateljski raspoložen, ali duboko pesimističan i fatalistički raspoložen za bilo kakvu nadu u restorativnu pravdu. Branko Miletić, kojeg sam ranije upoznao, bio je upućeni vodič sa sarkastičnim stavom o svojim voljenim australskim Hrvatima. Preživjeli odvjetnici pomogli su u evidenciji i razmišljanjima o onome što se stvarno dogodilo. Moj tadašnji posao u Sydney Morning Heraldu omogućio mi je malo vremena za intervjuje i resurse za postavljanje zahtjeva slobodnog pristupa informacijama (uglavnom, dovođenja onog koji informacije traži do kamenih zidova).

(...) Moja dugogodišnja priča u Heraldu, 2012. godine, koja se temeljila na kasnjim otkrićima o dubokoj korupciji u policijskim jedinicama uključenim u slučaj Hrvatske šestorke i na nedavnim znanstvenim istraživanjima jugoslavenske obavještajne službe naišla je na istu vrstu odbacivanja izrazito polovičnim pravosudnim pregledima tog slučaja. I onda, nuda je oživjela knjigom Službena povijest ASIO-a, koja je zaključila da je slučaj doista bio pobačaj pravde. Zahtjev za pregled ASIO arhiva na kojima se temelji ovaj zaključak rezultirao je otvaranjem datoteke o Virkezu početkom 2018.

Stoga sam upao u pisanje cijele knjige o ovog slučaju.

Nakladnici su pročitali moj rukopis i ustuknuli. Previše starih policajaca još uvijek živih koji bi mogli tužiti.

Previše Sydney, rekao je jedan u Melbourneu. Bilo je to tako davno, zar nisu svi sada izvan toga? Osjetio sam neizrečenu pristranost, koja je trajala od zavade između Laburiste Lionel Murphy-a i Liberala Ivor Greenwood-a ranih 1970-ih, koji su stigmatizirali hrvatsku zajednicu, stigma produbljena ovim slučajem.

Kako bi se ova knjiga objavila, morat će to sam učiniti.

Srećom, dok sam razmišljao kako će za to morati dublje uroniti u svoju mirovinsku ušteđevinu, Branko me uputio na ovaj sastanak u Boka Aluminium.

Nakon jednog popodneva provedenog pregledavajući rukopis moje knjige, pogledavanja u neke ASIO datoteke koje sam kopirao i pokazujući mi vlastitu debelu fasciklu o Hrvatskoj šestorki, Marko mi je rekao da će platiti troškove tiska knjige „Opravdana sumnja: špijuni, policija i Hrvatska šestorka“ (Reasonable Doubt: Spies, Police and the Croatian Six). I ne samo to, kad su kutije s knjigama stizale iz tiskare, Marko je angažirao promidžbenu tvrtku i pomogao u troškovima lansiranja knjige u Sydneyu, Canberri, Wollongongu, Melbourneu, Geelongu i Adelaideu, te na tim skupovima uz mene govorio o važnosti ovih novih dokaza. Odaziv hrvatske zajednice bio je velik. Zajedno s Markovom velikodušnošću knjiga se pretvorila u ono što bi bez te pomoći bilo poduzeće s gubitkom u ono koje je postalo skromno profitabilno.

Nadam se da će se to Marku i svima vratiti putem novih preispitivanja osuđujućih presuda i pomilovanjima za šestorku. Odvjetnik Sebastian De Brennan i odvjetnica Helen Cook (Brkić) sastavili su impresivnu molbu za sudsku reviziju slučaja koja je podnesena Vrhovnom судu NSW-a 15. veljače. Sud je dao državi NSW do 28. lipnja da odgovori na molbu prije nego što će to uputiti dalje.

Nekih tjedana prošle godine činilo se mogućim da Marko možda neće dočekati ishod ovoga. Srećom, izronio je iz svog neobično teškog susreta s Covid-19. Pomolimo se svi sada da ovaj sramotni pogrešni postupak u NSW-u opet ne bude pomenut pod sudski tepih i da se napokon ispravi.

Hamish McDonald (Ožujak 2021.)

IZ KNJIGE O MARKU FRANOVIĆU: MARKO JE ČOVJEK OD VELIKOG ZNAČAJA KOJI VOLI KORAČATI DALEKO OD SVJETLA POZORNICE

Povodom njegovog 80. rođendana 2021. godine možemo ponosno i sa dubokim divljenjem reći da su protekla barem četiri desetljeća Marka Franovića obilježena izvanrednim gestama velikodušnosti prema australskoj i hrvatskoj zajednici. Marko je filantrop koji svojim darežljivim djelima personificira definiciju upravo te riječi: osoba koja osjeća duboku ljubav prema čovječanstvu i koja se pokazuje praktičnom dobrotom i uslužnošću prema čovječanstvu. Marko se ne poštije samo kroz njegovu filantropiju. Integrirao je s očitom i neobičnom lakoćom svoje

poslovne, filantsropske i građanske obveze i slijedio je standard za individualno i korporacijsko građanstvo, koji odražava sjajno mjerilo onoga u društvu u što se ugledavamo i na što se oslanjamo u očuvanju velikodušnosti i dobrote prema drugima.

Marko je čovjek od velikog značaja iako najrađe hoda nesebično, tiho, ispod radara svjetla pozornica; nije mu stalo do slave niti do priznanja jer on je čovjek koji najviše voli pružati i davati, a ne primati.

Njegovo čvrsto koračanje kroz društveni krajolik Domovine Hrvatske i Australije, njegove mnoge javne uloge, doprinosi društvenoj, političkoj i kulturnoj skrbi i postignućima o kojima se često govori i o kojima će se govoriti i analizirati još dugi niz godina kolosalnog su obilježja i teško ih je sve nabrojiti na jednom mjestu kao što je ovo.

Živio je i živi život onoga što ljudi vole nazivati dobrim čovjekom. Filantsropsko djelovanje i novčani darovi koje je Marko iz srca davao i nastavlja nesebično poklanjati

sačinili bi gotovo neiscrpni popis, pa i evo nekoliko s tog popisa kako bi predočili duljinu, širinu i dubinu Markovog zalaganja za dobrobit i boljitet ljudi, društva i nacija (fotografije privatne kolekcija i preslike ekranata):

- **Hrvatsko katoličko sveučilište** (Catholic University of Croatia)
- **Društvo Huda Jama** (Huda Pit Society/ Mass grave of victims of communist Yugoslavia crimes)
- **Društvo za rizskovanje polpretekle zgodovine** (Association for the Research of Semi-past History/ Roman Leljak)
- **Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac/Igor Vukić** (Association for Research into the Ternary Camp Jasenovac/ Igor Vukic)
- **Hrvatska pravoslavna crkva** (Croatian Orthodox Church)
- **Udruga U ime obitelji** (Association “In the Name of Family”)
- **Brojne udruge branitelja Hrvatske** (Several Croatian War Veterans’ Associations)
- **Udruga Macelj 1945.** (Macelj 1945 Association)
- **Udruga Vigilare** (Association Vigilare)
- **Societe Generale Foundation**
- **Hrvatsko žrtvoslovno društvo** (Croatian Society of Victimology)
- **Bujica TV program Z1TV**
- **Jakov Sedlar (projekti dokumentarnih filmova)** (Jakov Sedlar documentary film projects)
- **Zajednica Susret** (NGO “Meet Community” supporting people with drug, alcohol, gambling, and other addictions)
- **Hrvatski institut za povijest / za obnovu Zagreba** (Croatian Institute for History/ for restoration of Zagreb)
- **St Anthony’s Bread Sydney Earthquake Relief Fund** (“Kruh sv. Antuna” Sydney pomoć za stradanja od potresa u Hrvatskoj)
- **Družba sestara milosrdnica sv Vinka Paulskog** (Sisters of Mercy of St Vincent de Paul Association, Zagreb)
- **Karitativno društvo ABAL za pomoć žrtvama potresa u Lebanonu** (ABAL Lebanon Earthquake Relief)
- **Glas hrvatske dijaspore “Hrvatska bez cenzure” projekt 2018.** (Croatian Diaspora Voice project “Croatia Uncensored”, 2018)
- **Domovinski pokret** (Homeland Movement)
- **Hrvatska konzervativna stranka** (Croatian Conservative Party)
- **Hrvatski suverenisti** (Croatian Sovereignists)
- **Hrast – Pokret za uspješnu Hrvatsku** (Hrast Movement for Successful Croatia)

- **The Franciscan Fathers, Blacktown, NSW** (Franjevci, Blacktown)
- **Prince of Wales Hospital Foundation** (Zaklada bolnice Prince of Wales)
- **St Vincent de Paul Society** (Društvo sv. Vincenta de Paula)
- **The Kidman Centre-UTS** (Kidman Centar sveučilišta tehnologije u Sydneyu za mentalno zdravlje mladih)
- **Youth Off the Streets** (Mladost s ulice, projekt potpore mlađeži u nepovoljnem položaju)
- **Community Mental Health Awareness** (Svijest o mentalnom zdravlju u zajednici)
- **Fred Hollows Foundation** (monthly donation since Sept. 2015) (Zaklada Fred Hollows) (mjesečna donacija od rujna 2015.)
- **St.Columban's Mission Society** (monthly donation since Febr. 2012) (Misijsko društvo sv. Kolumbana (mjesečna donacija od veljače 2012.)
- **Vision Australia** (Vid Australija)
- **Sydney Children's Hospital Foundation** (Zaklada za dječju bolnicu u Sydneyu)
- **Advance Australia** (Unaprijedi Australiju – pokret jačanja vrednotu života)
- **St Vincent Hospital Sydney St Vincent's Curran Foundation** (Bolnica St Vincent Sydney Zaklada sv Vincent Curran)
- **Sydney United 58 FC (Football Club)** (Sydney United nogometni klub)
- **Croatian Catholic Centres Sydney (Blacktown, St John's Park, Summer Hill)** (Hrvatski katolički centri u Sydneyu – Blacktown, St John's Park, Summer Hill)
- **Časne sestre klanjateljice Krvи Kristove, St John's Park, Sydney** (Adorers of the Blood of Christ Sisters, St John's Park, Sydney)
- **Hamish McDonald knjiga i vezane aktivnosti za "Hrvatsku šestoricu"** (Hamish McDonald book and activities regarding the "Croatian Six" case)
- **Izgradnja crkve sv. Ivana u Bogišćima, Boka Kotorska** (zajedno sa svojom braćom) (building of the church of St. John in Bogisici) (together with his brothers)

- **Hrvatsko građansko društvo Crne Gore** (Croatian Civil Society of Montenegro)
- **Hrvatska bratovština bokeljskog mornarica 809** (Croatian Confraternity Boka Navy 809)
- **Projekt Velebit** (Project Velebit)
- **Memorijalna Župna crkva Našašća Svetog križa u Zrinu** (Memorial Parish Church of the Assumption of the Holy Cross in Zrin, Croatia)
- **Ekumenski Centar “Don Branko Sbutega”** (Ecumenical Center “Don Branko Sbutega”)
- **“Kruh sv Ante” franjevačke provincije Bosne Srebrenе, Sarajevo** (“Bread of St. Anthony” of the Franciscan Province of Bosnia Srebrena, Sarajevo)
- **Royal North Shore Hospital, Sydney** (Bolnica Royal North Shore, Sydney)
- **University of Technology, Sydney** (Sveučilište tehnologije, Sydney)
- **University of Sydney** (Sveučilište Sydney)
- **Sutherland Hospital Sydney (Medical research centre)**
- **Liberal Party of Australia** (Liberalna stranka Australije)
- **Crkva sv Mateja Borota Kotor** (Church of St Matthew in Dobrota, Kotor)
- **Otok Gospe of milosti, Tivatski zaljev** (The Island of Our Lady of Mercy, Tivat Bay, Boka Kotorska)
- **Zajednica bokeljskih Hrvata Zagreb** (The Community of Boka Croats in Zagreb)
- **Crkva sv Franje u Rovinju** (St Francis church in Rovinj)
- **The building of the Croatian Embassy in Canberra** (Izgradnja zgrade veleposlanstva Republike Hrvatske u Canberri)
- **Production of several documentary films in Australia and Croatia including:** (Produciju većeg broja dokumentarnih filmova uključujući:
“**Enemy of the People**”/2015 A testimony to repression, fear and silence. The film documents the system of communist repression: from mass post-war liquidations and the targeted elimination of the intelligentsia and the bourgeoisie, to today’s silence. (Film ‘Neprijatelj naroda’/2015. je svjedočanstvo o represiji, strahu i šutnji. Film dokumentira sustav komunističke represije: od masovnih

poslijeratnih likvidacija i ciljane eliminacije inteligencije i građanske klase, do današnje šutnje.

- **Redovita mjeseca sponzorstva za studente sveučilišta u Hrvatskoj i Australiji te brojnim potrebitim osobama i obiteljima** (Regular monthly sponsorships of a number of University students in Croatia and Australia and numerous individual persons and families in need)
- **Redovite mjesecne donacije za Hrvatske misionare u Papua Novoj Gvineji** (Regular monthly donations for Croatian Catholic Missionaries in Papua New Guinea)

Popis Markovih filantropskih djela je mnogo dulji od ovdje navedenih .

This book has been produced in honour of Marko Franovic's 80th birthday and in celebration of his remarkable business achievements and his extraordinary philanthropic activities for the betterment of the Australian and Croatian communities. We thank all of the contributors who, with their tributes to Marko, created a lasting testament to his enduring love of humanity. We also thank Koraljka Sonja Miletic, Jadranka Rukavina and Dr. Josip Stjepanic for generously assisting Branko Miletic and Ina Vukic in the editing of this book.

Ova je knjiga nastala u čast 80. rođendana Marka Franovića i u znak proslave njegovih izuzetnih poslovnih postignuća i njegovih izvanrednih filantropskih aktivnosti za boljšak australske i hrvatske zajednice. Zahvaljujemo svim suradnicima koji su svojim izjavama počasti u ovoj knjizi stvorili trajni dokaz stalnosti Markove ljubavi prema čovječanstvu. Također se zahvaljujemo Koraljki Sonji Miletic, Jadranki Rukavina i Dr. Josipu Stjepandiću što su nesebično pomogli Branku Miletiću i Ini Vukić u lektoriranju ove knjige.

Marko Franović i uzvanici prelistavaju knjigu.

PROSLAVA VELIKOG OSOBNOG JUBILEJA

Marko Franović proslavio 80. rođendan s obitelji, prijateljima i suradnicima

(Domovina) - U subotu 8. svibnja 2021. obitelj Marka, Bože, Marije i Milene Franović obradovala je brojne goste u Hrvatskom klubu Punchbowl u Sydneyu na proslavi Markovog 80. rođendana. Bio je to dogadjaj koji je obilježio i naš veliki ponos što hrvatsko iseljeništvo u svojim redovima ima čovjeka, hrvatskog domoljuba, poput Marka Franovića.

Ovo nije bila puka proslava rođendana, ovo je također bila prilika kada su australska zajednica i hrvatska zajednica raširene svijetom prepoznale i proslavile izvanredno ljudsko biće u Marku, što se posebno vidi kroz njegovu filantropiju, pružanje ruke pomoći koja se prostire po kontinentima u naporima za bolju demokraciju i život za sve.

Marko Franović (peti s desna) s čelnicima hrvatskih klubova i institucija u Australiji

Tim u vezi, Marku je 8. svibnja dodijeljena nagrada za Životno djelo Blaženi Alojzije Stepinac. Također, te je večeri Marku poklonjena i knjiga o njegovom životu "Marko Franović:

Nikada ne zaboravi svoju prošlost", čija je glavna autorica Ina Vukić, a pomoćni su autori Branko Miletić i Vanda Babić Galić.

"Ništa me neće prisiliti da prestanem ljubiti pravdu, ništa me neće prisiliti da prestanem mrziti nepravdu, a u ljubavi prema svome narodu na dam se ni od koga natkriliti."

I danas nam Marko Franović pokazuje koliko puno ove riječi mogu značiti u životu mnogih ljudi kad se pretoče u djela.

Gospođa Jadranka Rukavina drži pozdravni govor

Marko Franović iz Sydneya, zbog ugnjetavanja i surovog života pobjegao je iz komunističke Jugoslavije 1961. godine, a preko izbjegličkih kampova u Italiji stigao je do obala Australije –odlučan da život učini boljim ne samo za svoju obitelj, već i za svoju hrvatsku zajednicu i australsku zajednicu.

Njegov je život blistavi dokaz uspjeha u svemu čega se dotakao svojim marljivim radom i predanošću. Ovaj tihi, skromni čovjek

pružio je ogroman pozitivan utjecaj na stvaranje neovisne Države Hrvatske i u obrani hrvatskog naroda u Domovinskom ratu, a njegovo je čovjekoljublje doseglo u svaki čošak Australije i Hrvatske gdje je pomoć bila potrebna. Mnogi ugledni gosti slavili su Marka i njegova postignuća u Sydneyu 8. svibnja, a mnogi iz Hrvatske poslali su video snimke pozdrava i zahvale koje je snimila Laudato TV.

Dok je velika dvorana u klubu Punchbowl bila ispunjena veseljem Hrvata, Hrvatica i Australaca, vrijedi spomenuti neke goste večeri čija nazočnost puno govori o Marku i o tome koliko se cijene njegova životnih djela.

Ovu večer, čiji je program vodila naša poznata Josipa Kosanović, a unutar kojeg su pozdravni govor dale Anita Paulić i Jadranka Rukavina, osobito su uveličali bivši premijer Australije Tony Abbott, potom voditelj postave za Etničko poslovanje u Australiji Joseph Assaf, kao i naš svjetski poznati slikar Charles Billich, te australski slikar Tony Stewart.

Bili su tu i istaknuti liječnici: Dr. Andrew Ng i doktori Robert i Ron Bezić.

Nazočili su i bivši počasni generalni konzul RH u Sydneyu Dr. Konstantin Bosnić, zatim generalni konzul RH Ivica Glasnović sa konzulicom Nives Frochlich, te predsjednici hrvatskih klubova diljem Australije: Sydney Punchbowl, Gold Coast, O'Connor Canberra, Geelong, Melbourne i predstavnici kluba Dalmacija Sydney.

Nagradu za životno djelo Blaženi Alojzije Stepinac i imenovanje Marka Franovića Hrvatom godine prenio je u ime hrvatskih zajednica diljem svijeta i domovine gospodin Ante Mihaljević (naslovna fotografija) iz udruge Knights of the Precious Blood (Vitezovi dragocjene krvi).

Marko Franović s voditeljicom programa Josipom Kosanović

Predstavljajući svoju knjigu o Marku i njegovom radu u svom je govoru Ina Vukić rekla:

“Naše obitelji hrvatskog podrijetla dijele zajedničku strast, a to je sloboda od ugnjetavanja i ljubav prema demokraciji i nacionalnom identitetu. Mi hrvatskog podrijetla koji živimo u Australiji dugi niz godina, osjećamo se posebno sretnima jer nam je ova zemlja ponudila dostojanstvo njegovanja ljubavi i sna o slobodnoj Hrvatskoj, podržavajući je u nevolji i boreći se za neovisnost od jugoslavenskog komunističkog režima kada je to bilo najpotrebnije, dok smo rasli i njegovali našu ljubav prema samoj Australiji. A Marko je svijetli primjer onoga koliko sjajna sinergija ljubavi za dvije države može biti. U konačnici je pobjeda za sve.

*Direktor kluba Sydney United 58, Mark Ivančić predaje poklon
Marku Franoviću*

Što se tiče toga kolike smo sreće mi, čije su uže obitelji pobjegle u strane zemlje i odabrale Australiju u koju ćemo pobjeći iz komunističke Jugoslavije, poput Marka, uvijek se pozivam na govor najdugovječnijeg premijera Australije u povijesti, Sir Roberta

Menziesa, kojeg je dao u parlamentu 27. kolovoza 1964. godine, a u kojem je između ostalog rekao:

Fra Ivo Tadić, ravnatelj inozemne pastve u Australiji i Zvonimir Kurtović, direktor kluba Sydney, predaju svoj poklon Marku Franoviću

‘(...) Ljudima koji dolaze u Australiju teško je zaboraviti svoje povijesno podrijetlo. Od rata su se brojne organizacije suprotstavljene sadašnjoj Vladi Jugoslavije razvile širom svijeta među izbjeglicama i migrantima iz te zemlje. Razumljivo je da bi se neki jugoslawenski migranti hrvatskog podrijetla trebali i dalje nadati uspostavi neovisne Hrvatske i u demokraciji poput Australije imaju pravo zastupati svoje stavove sve dok to čine legitimnim sredstvima. Želim da bude potpuno jasno svima da se velika većina migranata iz svih dijelova Jugoslavije koji

su se nastanili u Australiji pokazala poštovateljima zakona, vrijednim građanima i stvarno su bogatstvo ove zemlje.(...)'

Sir Robert Menzies stavio je vjetar pod krila naše ljubavi prema našoj prvoj domovini, Hrvatskoj.

Ova situacija obostrane pobjede koja svoje temelje nosi na ljubavi i odanosti prvoj i drugoj domovini nešto je što trebamo slaviti, a večeras slavimo njezinu personifikaciju u liku Marka Franovića. Trebalo je to zapisati u knjigu i čast mi je predstaviti vam knjigu 'Marko Franović: Nikada ne zaboravi svoju prošlost'.

To je knjiga, nakon što me je gospodin Petar Mamić iz novine 'Domovina' kontaktirao s tom idejom, pisanje koje sam preuzezela uz suradnju i doprinos mnogih ljudi kao i suradnika Branka Miletića i Vande Babić Galić. To je rođendanski poklon Marku od svih nas. Neki od vas ovdje večeras koji su mi rado slali svoje izjave o Marku za knjigu, znajte da ste sjajno doprinijeli ovom Markovom daru, ali i daru australske i hrvatske zajednice. Puno vam hvala i ispričavam se ako su povremeno moji zahtjevi za doprinos dolazili u vrijeme kada ste trebali raditi nešto hitnije. Ali isporučili ste za Marka i na tome sam duboko zahvalna, baš kao i mnogima koji su mi slali svoje priloge za knjigu o Marku iz Hrvatske.

Poruke za Marka za ovu knjigu iz Australije, Hrvatske, Slovenije i SAD-a poslali su Tony Abbott, Ksenija Antonija Abramović (Laudato TV), Arhipieskop Aleksandar (HPC), Joseph Assaf, Dr Esther Gitman, general HV-a i HVO-a Željko Glasnović, Roman Leljak, Petar Mamić, Pater Ike Mandurić, Hamish McDonald, Vladimir Milinović, Stipo Mlinarić Ćipe, Jadranka Rukavina, Jakov Sedlar, The Hon Zed Seselja, Višnja Starešina, Dr Josip Stjepandić, Dr Željko Tanjić (Hrvatsko katoličko sveučilište), Igor Vukić i Hrvoje Zekanović.

Hvala svima još jednom.

Charles Billich portretira Marka Franovića

Ponosno i s dubokim divljenjem možemo reći da su protekla najmanje četiri desetljeća života Marka Franovića obilježila izvanredne geste velikodušnosti prema australskoj i hrvatskoj zajednici. Marko je filantrop koji svojom izdašnom dobrotvornošću personificira definiciju upravo ove riječi: osoba koja osjeća duboku ljubav prema čovječanstvu, koja se vlada praktičnom ljubaznošću uslužnošću prema čovječanstvu.

Marka ne poštujemo samo kroz njegovu filantropiju. S očitom i izvanrednom lakoćom integrirao je svoje poslovne, filantsropske i građanske obveze i slijedio je standard za individualno i korporacijsko

građanstvo koji odražavaju veliku mjeru onoga što tražimo u društvu i na koje se oslanjamo kako bismo održali očuvanje velikodušnosti i dobrote prema drugima .

Tri generacije Franovića kraj slavljeničke torte: Marko, njegov sin Mark (u sredini) i unuk Nick (Nikola)

S lijeva na desno: Paul Šarić, predsjednik HK u Geellongu sa suprugom, Marko Franović i Ante Jurić, predsjednik AHD Melourna sa suprugom

Marko Franović u društvu Petra Puljića (desno), predsjednik hrvatskog kluba iz Gold Coasta

Jedan od stolova Markovih prijatelja

Jadranka Rukavina s obitelji

Iako više voli hodati nesobično, tiho, ispod radara svjetla pozornice i reflektora, Marko je čovjek od neizmjerne važnosti. Njega nije briga za slavu ili priznanje, jer je čovjek koji voli podržati i pružiti najviše što može, a ne primati. Njegov čvrsti iskorak kroz društveni krajolik domovine Hrvatske i Australije, brojne javne uloge, doprinos socijalnoj, političkoj i kulturnoj skrbi i dostignuća o kojima se često govorilo i analiziralo tijekom mnogih godina, kolosalni su. Marko je živio i živi život koji drugi vole nazivati životom dobrog čovjeka.

Knjigom ‘Marko Franović: Nikada ne zaboravi svoju prošlost’, na engleskom je i hrvatskom jeziku i njome smo željeli pokazati kako je Marko svojim djelima izuzetno ljudsko biće. S tim u vezi, knjiga prikazuje ne samo surov životni put koji je Marko morao proći da bi postao ono što je danas, već pruža i primjere njegove plodne filantropije te kako ga drugi istaknuti ljudi zajednica vide. U ovoj je knjizi tako i dokaz kako ljubav prema prvoj domovini spojena s ljubavlju prema drugoj može stvarati čuda. Čuda koja su tiha, često

nezapažena, ali za mnoge imaju značaj blagostanja kojenadahnjuje kreativnost i napredak.”

Uredništvo tjednika Domovina

**G. MARKO FRANOVIC – INTERVJU
povodom njegovog 80-tog rođendana.**

<https://www.youtube.com/watch?v=3bcSgo7jdKk>

<https://www.youtube.com/watch?v=n3FFBvHqVMw>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11561, H-index: 39; MathSciNet: publikacija: 1294, citata: 5851, H-index: 24; Scopus: publikacija: 754, citata: 5806, H-index: 33; WoS: publikacija: 764, citata: 5450, H-index: 30).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao

prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danasa je također Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1 su prvi i treći).

Osim toga, osnivač je još jednog međunarodnog časopisa i član uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical

Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 100 publicističkih knjiga.

27/5/2021.